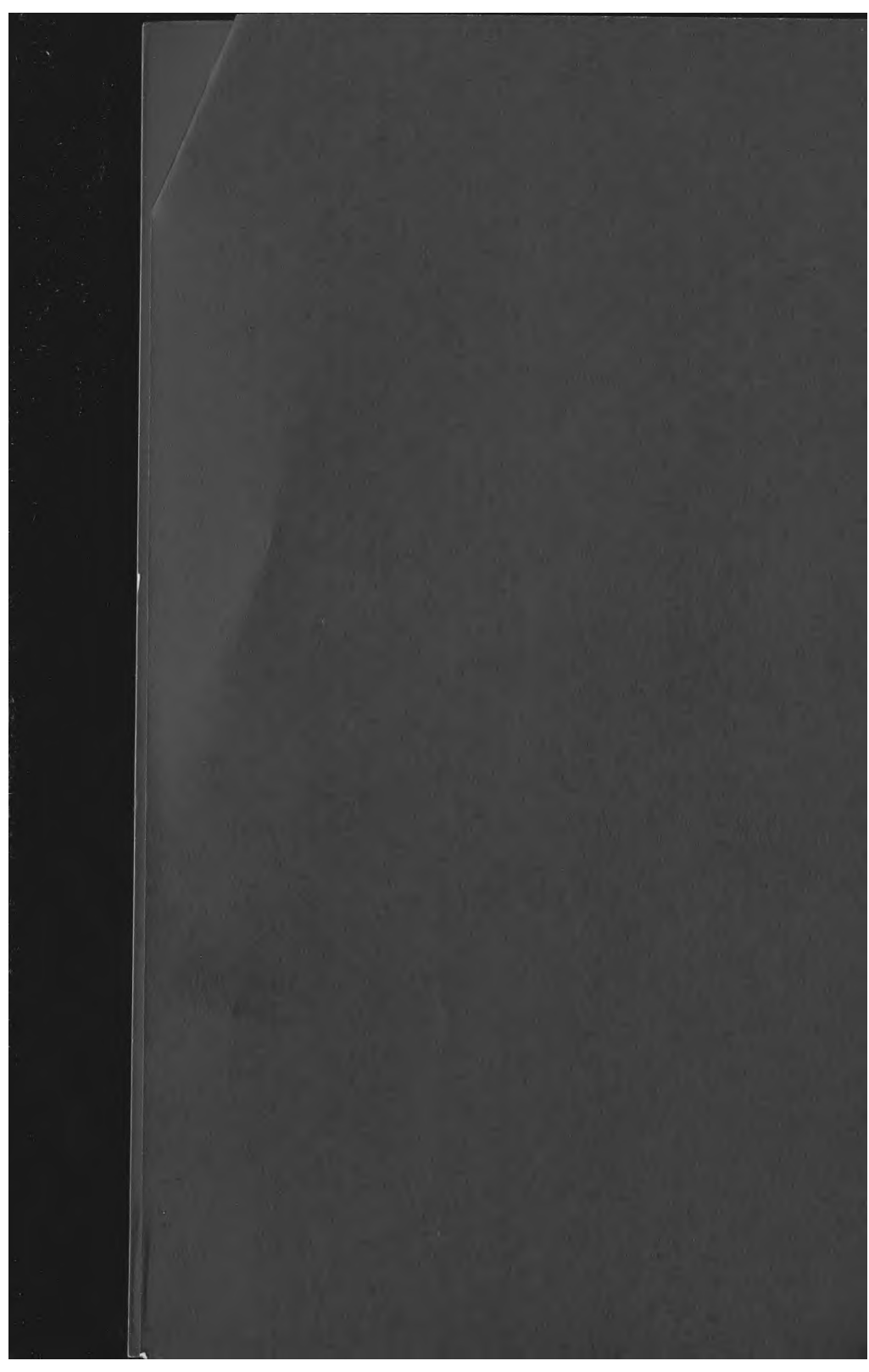

Slip-Hop

ROBERT CRAIS

ROBERT ORAIS

Şüpheli

Özgün Adı: *Suspect*

Robert Crais

Editör

Gamze Büyükkaya

Çeviren

Zehra Uzun

Düzeltili

Aliye Cebeci

Sayfa Tasarım

Elif Aydın Yavuz

Kapak Tasarım

Filiz Odabaş

1. Baskı: Mart 2018

ISBN: 978-605-186-598-0

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Robert Crais

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

ROBERT ORAIS

SÜPHELİ

Çeviren: Zehra Uzun

ROBERT CRAIG

SÜPHELİ

Yazar: Robert Craig
Çeviren: Ayşe Önalp
Yayıncı: Yedigöller
Yayın Yılı: 1997
Sayfa Sayısı: 208

ISBN 975 954 111 1
Tiraj: 1000

Yedigöller Yayıncılık
Nispetiye Sok. No: 10 Kat: 3
34398 Beşiktaş / İstanbul
Tel: 0212 334 11 11

Yedigöller Yayıncılık
Nispetiye Sok. No: 10 Kat: 3
34398 Beşiktaş / İstanbul
Tel: 0212 334 11 11
Faks: 0212 334 11 12
E-posta: yedigoller@yedigoller.com.tr
www.yedigoller.com.tr

Dost, köpek adamı ve yazar Gregg Hunvitz'
ve güzeller güzeli sürüsü
Delinah, Rosie, Natalie ve Simba'ya—

GİRİŞ

YEŞİL TOP

Maggie, Pete’e, kendini tümüyle ona adanmış, tam bir odaklanmayla bakıyordu. Adamın esmer yüzü gülümsemekteydi, eli Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyade Kolordusu’na ait kabarık, yeşil renkli kurşungeçirmez yeleğinin cebindeydi ve kendisine o bayıldığı tiz, cızırtılı sesle mırıldanıyordu.

“Aferin benim Maggie’me. Sen gelmiş geçmiş en iyi kızsın. Biliyorsun, değil mi, bebeğim?”

Maggie siyah ve taba renklerinde, otuz sekiz kiloluk bir Alman çoban köpeğiydi. Üç yaşındaydı ve tam adı Askeri Köpek (AK) Maggie T415’di, T415 sol kulağının iç kısmına dövme yaptırılmıştı. Eğiticisi, Onbaşı Pete Gibbs’ti. Bir buçuk yıl önce Camp Pendleton’da tanıştıklarından beri Maggie ona, o da Maggie’ye aitti. Şimdilerde, Afganistan İslam Cumhuriyeti’ndeki devriye ve bomba tespit ekibi olarak ikinci konuşlanmalarını yapılamaktaydılar.

Pete, “Hazır mıyız, bebeğim? Babacığın için kötü şeyi bulacaksın, değil mi? Çalışmaya hazırsın, değil mi?” diye mırıldandı.

Maggie’nin kuyruğu sertçe toprak zemine çarptı. Bu, sık sık oynadıkları bir oyundu ve Maggie sıradakinin ne olduğunu biliyor, o anm verdiği mutluluk için yaşıyordu.

Al-Jabar ili, saat 08.40, Afganistan Cumhuriyeti. Sıcaklık 42 dereceydi ve 48’e kadar yükselmesi öngörülüyordu.

Üç adet Humvee’den bir düzine bahriyeli inip yirmi metre ötesinde seyrek bir sıra oluştururken çöl güneşi Maggie’nin kalın tüylerine vurmaktaydı. Maggie diğer bahriyelileri tanıyordu ama önemsemiyordu. Pete aralarında rahat davranıldığından Maggie onlara müsamaha gösteriyordu ancak bunu yalnızca Pete yakınlardayken yapıyordu. Onlar tanıdıklardı ama sürüden değillerdi. Pete sürüdü. Pete önündü. Maggie ve Pete birlikte yer, birlikte uyur ve 7/24 birlikte oynarlardı. Maggie onu sever, ona tapar, onu korur, kollar ve onsuz kendini kaybolmuş hissedirdi. Diğer bahriyeliler fazla yaklaştığında Maggie alçak bir hınkıyla onları uyarırdı. O, ona ait olanları koruyup kollamak için yetiştirilmişti ve Pete de ona aitti. Onlar sürüydü.

Şu anda Maggie tamamen Pete’e odaklıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece Pete ve oynayacakları, oyuna dair Maggie’nin neşe dolu beklentisi vardı, ki arka planındaki biri seslendi.

“Hey, Pete. Biz hazırız, kardeşim. Başla.”

Pete diğer insanlara doğru baktı, sonra Maggie’ye dönüp daha genişçe gülümsedi.

“Görmek ister misin, kızım? Bende ne var, bakmak ister misin?”

Pete kurşungeçirmez yeleğinden parlak yeşil bir top çıkardı.

Maggie’nin gözleri topa kenetlendi ve anında dört ayağının üstüne dikilip Pete’in topu atması için inil dedi. Maggie o yeşil topun peşinden koşmak için yaşıyordu. Bu onların en sevdiği oyuncak, Maggie’nin en sevdiği oyundu. Pete topu sertçe uzağa atar, Maggie yerinden ok gibi fırlayıp hissettiği azim ve mutlulukla topu kovalar, yakalar, iki çenesinin arasına kıştırır, sonra da onu, Pete’in her daim sevgi ve beğeni gösterilerini sergilemek üzere beklediği yere gururla götürürdü. Yeşil topu kovalamak kesinlikle Maggie’nin en sevdiği oyundu ama Pete şu anda topu ona gelecekteki saadetin bir vaadi olarak gösteriyordu. Maggie bu âdeti biliyordu artık ve sorun etmiyordu. Pete’in ona bulmayı öğrettiği kokulan bulursa topla ödüllendirilecekti. Oyunlan buydu. O nedenle şimdi doğru kokuları bulması gerekiyordu.

Pete topu tekrar yeleğinin içine gizledi ve ses tonunu tizden sert bir tona ayarladı. O alfaydı ve şimdi de alfa tonunda konuşuyordu.

“Göster bakalım hünerlerini, Maggie. Kötü şeyleri bul. Ara, ara, ara.”

Ara ara ara.

Maggie hem devriye köpeği hem de bomba tespit köpeği olarak yetiştirilmiş, böylelikle çift amaçlı bir köpek haline gelmişti. Emir üzerine saldırır, kaçan kişileri kovalar ve yakalardı. Kalabalık denetimi konusunda üstüne yoktu ama onun asıl işi mühimmat, ağır silahlar ve yol kenan bombası

zulalanm patlatmaktı. Yol kenarı bombalan: El Yapımı Bombalar. EYP'ler. Afgan ihtilalcilerinin tercih ettiği silahlar.

Maggie, EYP'lerin ne olduğunu bilmiyordu ancak bilmesine gerek de yoktu. O, ihtilalcilerin bomba yapımında en yaygın olarak kullandığı, içlerinde amonyum nitrat, ateşleme fitili, potasyum klorat, nitroselüloz, C4 ve RDX olan on bir patlayıcı bileşenini tanıması için eğitilmişti. Maggie o şeylerin kendini öldürebileceğini bilmiyordu ama bilse de değışen bir şey olmazdı. O, o şeyleri Pete için arıyordu çünkü Pete'i mutlu etmek her şeyden önemliydi. Pete mutluyrsa Maggie de mutluydu. Onlar iki üyeli bir sürüydü ve Pete de Maggie'nin alfasıydı. Yeşil topu atacaktı.

Pete'in emriyle Maggie, Pete'in üniformasındaki metal bir D halkasına bağılı kayışının sonuna kadar koştı. Pete'in tam olarak ne beklediğini adı gibi biliyordu çünkü onu Pete eğitmişti ve bu görevi yüzlerce kez gerçekleştirmişlerdi. Onların işi, yolda bahriyelilerin yirmi metre kadar önünden gidip EYP'leri bulmaktı. Önden hep onlar giderdi ve hem kendilerinin hem de arkalarındaki bahriyelilerin hayatları Maggie'nin burnuna bağılı olurdu.

Maggie başını bir o yana bir bu yana çevirerek öncelikle yoğun kokuları inceledi, ardından başım eğip yere yakın kokuları tatmaya başladı. Arkasındaki insanlar odaklandıkları takdirde beş ya da altı belirgin kokuyu alabilirdi belki ama Maggie'nin uzun çoban burnu ona dünyanın, hiçbir insanın idrak edemeyeceği türde bir koku suretini gösteriyordu: Ayağının altındaki toprağın, birkaç saat önce o yoldan geçmiş keçilerin ve o keçilerin başındaki iki genç keçi

obanının kokusunu alabiliyordu. Sonra Maggie keçilerden birinin taşıdığı bulaşıcı hastalığın kokusunu aldı ve diğerk keçilerden ikisinin kızışmış olduğunu anladı. Pete'in yeni terinin, üniformasının altında kurumuş eski terinin, nefesinin, pantolonunun cebinde sakladığı parfümlü mektubun ve kurşungeçirmez yeleğinin altına gizlediğı yeşil topun kokusunu aldı. Tüfeğini temizlemek için kullandığı CLP'nin ve ölümün incecik tozu gibi silahına yapışıp kalan barut kalıntılarının kokusunu aldı. Yolun az ötesindeki küçük palmye korusunun ve gece boyunca palmyelerin altında uyuyup oradan ayrılmadan önce dışkı ve idrarlarını yapan yabani köpeklerin arkalarında bıraktığı kokuları aldı. Maggie yabani köpeklerden nefret ederdi. Hâlâ bölgede olup olmadıklarını anlamak için bir anlığına havayı kokladı, gitmiş olduklarına karar kıldı, sonra onların kokularını göz ardı edip Pete'in kendisinden bulmasını istediğı kokuları aramaya odaklandı.

Kokular, gözlerine dolan ışık kadar etraflıca doldu buruna; bir insanın kütüphane raflarında bakmadan gördüğü yüzlerce renk gibi hepsi birbirine karışmıştı. İnsanın renklerini görmek için her bir kitaba ayrı ayrı odaklanabilmesi gibi Maggie de ilgisinin olmadığı kokulara aldırış etmeyip ona yeşil topu verecek olan kokuları bulmaya odaklandı.

O günkü görevleri, ihtilalcilerin cephanelerini gizlediklerinin düşünöldüğü küçük bir köye çıkan sekiz kilometrelik bir toprak yolu temizlemektir. Bahriyeli manga, köyü emniyet altına alacak, arama yaparlarken Maggie ve Pete'i koruyacak ve bulunan tüm silah yahut patlayıcıları toplayacaklardı.

Kilometreleri yavaş yavaş arkalarında bırakarak, Maggie aradığı kokulan bulamadan, gittikçe daha da yaklaştılar köye. Sıcaklık iyiden iyiye arttı, Maggie'nin tüyleri dokunulamayacak kadar ısındı ve dili dışarı düştü. Hemen o anda kayışının çekildiğini hissetti ve Pete yanına yanaştı.

“Sıcak bastı, değil mi bebeğim? Al bakalım.”

Maggie oturup Pete'in uzattığı plastik şişeden kana kana su içti. O durduğu anda diğer bahriyeliler de durdu ve içlerinden biri onlara doğru seslendi.

“O iyi mi?”

“Su sayesinde şimdilik idare ediyor. Köye vardığımızda bir süreliğine güneşten uzak durmasını istiyorum.”

“Anlaşıldı. İki buçuk kilometre yolumuz kaldı.”

“Biz iyiyiz.”

Bir buçuk kilometre sonra bir palmiye korusunun daha yanından geçtiler ve palmiye ağaçlarının tepesinden çatıların gözüken üç adet taş bina gördüler. Aynı bahriyeli tekrar seslendi.

“Dikkat edin. Köye vardık sayılır. Ateş alırsak oradan geldi demektir.”

Köye doğru uzayan yolun son kavşağını dönüyorlardı ki Maggie çan tıngırtılarını ve melemeleri işitti. Durdu, kulaklarını dikti, Pete de yanı başında durakladı. Hâlâ epey gerilerinde olan bahriyeliler de oldukları yerde kalakaldılar.

“Ne oldu?”

“Bir şey duydu.”

“EYP mi buldu?”

“Hayır, dinliyor. Bir şey duydu.”

Maggie bir dizi kısa, hızlı koklamalarla havayı test etti ve titrek ısı buharlarının arasında ilk keçi belirirken kokularını aldı. İki genç oğlan ön saflarda, küçük bir sürünün sağ tarafında yürürken onlardan daha uzunca, büyükçe bir adam sol tarafta yürümekteydi. Uzun adam selam vermek için elini kaldırdı.

Maggie'nin arkasındaki bahriyeli bağırarak bir şeyler söyleyince yaklaşmakta olan üç adam durdu. Keçiler yollarına devam ettiler, sonra adamların durduğunu fark edip gevşek bir grup halinde toplastılar. Otuz beş metre kadar ötedeydiler. Yeni yeni doğan rüzgârsız havada kokularının aradaki mesafeyi kat etmesi birkaç saniye sürdü.

Maggie yabancıları sevmezdi ve şimdi de adamları kuşkuyla süzüyordu. Havayı tekrar tattı -burnunu çekti, çekti, çekti- ve ağzından soludu.

Uzun adam elini tekrar kaldırdı ve kokularını taşıyan moleküller nihayet Maggie'nin burnuna ulaştı. Maggie, adamların farklı ve karmaşık vücut kokularını, nefeslerindeki kişniş, nar ile soğan kokusunu ve Pete'in ona bulmayı öğrettiği bir kokunun ilk, belli belirsiz tadını aldı.

Maggie inleyip kayışını çekiştirdi. Pete'e baktı, sonra adamlara döndü ve Pete onun bir şey yakaladığını anladı.

“Gunny, bir şey bulduk.”

“Yolda mı?”

“Olumsuz. Dikkatle adamlara bakıyor.”

“Belki keçileri istiyordur.”

“Olay adamlar. Keçiler umurunda değil.”

“Üstlerinde mi?”

“Çok uzaktayız. Bir şeyin kokusunu alıyor ama koku koniği epey geniş. Adamların kıyafetlerinde kalıntılar olabilir, silah taşıyor olabilirler, bilmiyorum.”

“O binalar oradayken burada dikilmekten hoşlanmıyorum. Biri bize ateş açacaksa köyden açacaktır.”

“Bırakalım bize yaklaşsınlar. Siz olduğunuz yerde kalın, biz iyice bir koklayalım bakalım.”

“Anlaşıldı. Sizi koruyacağız.”

Pete keçi çobanlarına yaklaşmalarını işaret ederken bahriyeliler de yol kenarlarına yayıldılar.

Maggie başını bir taraftan diğer tarafa sallayarak en güçlü kokuyu ararken beklentiyle canının yerine geldiğini hissetti. Adamlar yaklaştıkça koku daha da yoğunlaşıyordu ve Maggie, Pete’in bundan mutlu olacağını biliyordu. Kokuyu bulduğu için Maggie’den memnun olacaktı ve böylece onu yeşil topla ödüllendirecekti. Pete mutlu, Maggie mutlu, sürü mutlu.

Adamlar gittikçe yaklaşp da koku konisi daraldıkça Maggie sabırsızlanarak iniliyordu. Büyük oğlanın üstünde bol bir beyaz gömlek varken küçük olanında rengi solmuş mavi bir tişört vardı ve her ikisi de dökümlü beyaz pantolonla sandalet giyyordu. Uzun adam sakallıydı ve üstünde koyu renkli, uzun kollan dökümlü bol bir gömlek ile rengi solmuş bir pantolon vardı. Gömleğinin kat kat olmuş kolları, ellerini havaya kaldırdığı vakit aşağıya doğru sarktı. Vücudundan birkaç günlük acı ter kokusu yayıyordu ama hedef koku şimdi daha yoğundu. Uzun adamdan geliyordu ve Maggie’nin kesinliği kayıştan Pete’e, Maggie’nin bildiği şeyi sanki tek bir varlıklarmışçasına insan ve köpek olarak değil, daha iyi

bir şey olarak bilen Pete'e yayıldı. Sürü olduklarını bilen Pete'e.

Pete tüfeğini omuzlayarak adama durmasını emretti.

Adam yüzünde bir gülümsemeyle durdu ve keçiler oğlanların etrafına toplaşırken ellerini havaya kaldırdı.

Adam oğlanlara bir şey söyledi, onlar da durdu ve Maggie oğlanların korkusunun kokusunu aldı.

Pete, "Burada kal, kızım. Burada kal," dedi.

Sonra adama yaklaşmak için Maggie'nin önüne geçti. Maggie, Pete'in kendisinden uzaklaşmasından nefret ediyordu. O alfaydı, o nedenle sözünü dinledi ancak kalp atışlarının hızlandığını işitip tenini kaplayan terin kokusunu alınca Pete'in de korktuğunu anladı. Onun endişesi kayıştan akıp Maggie'nin içine doldu ve böylece Maggie de endişelenmeye başladı.

Maggie, Pete'e yetişmek için pozisyonunu bozdu ve Pete'in ayağının dibine ilişti.

"Hayır, Maggie. Dur."

Maggie emriyle durdu ama alçak bir sesle hırıldadı. Onun görevi Pete'i koruyup kollamaktı. Onlar bir sürüydü ve Pete de alfaydı. Alman çoban köpeği ırkının her bir DNA dizisi ona kendini Pete'le adam arasına konuşturmasını ve o adamları ya uyarmasını ya da onlara saldırmasını söylüyordu ama DNA'sında Pete'i memnun etmek de vardı. Alfa mutluydu sürü de mutluydu.

Maggie tekrar pozisyonunu bozup kendini bir kez daha Pete'le yabancılar arasına konuşturdı ve artık kokuyu olabildiğince yoğun aldığından Pete'in kendisine öğrettiği

şeyi yaptı. Oturdu.

Pete, Maggie'nin yanına diz çöktü ve tüfeğini doğrultup diğer bahriyelileri uyarmak için bağırdı.

“Bomba!”

Uzun adam, Maggie'yi tepetaklak edecek derecede sertçe geri püskürten şiddetli bir sarsıntıyla infilak etti. Maggie kısa bir süreliğine bilincini yitirdi, sonra yan tarafına yatmış halde uyandı; tüylerinin üstüne yağan toz ve döküntülerin arasında şaşkın ve afallamış bir vaziyetteydi. Tiz bir inilti dışında bir şey duymıyor, burnu yapay bir yangının asidik kokusuyla yanıyordu. Arkasındaki bahriyeliler bağırırmak-taydılar ancak sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sol ön ayağı ağırlığının altında burkuldu. Maggie toprak zemine yığıldı ama derhal ayaklanarak karıncalar tarafından ısınlmışçasma acıyan üç titrek bacağının üstünde doğruldu.

Sakallı adamdan geriye dumanı tüten bir kıyafet yığını ve paramparça olmuş etleri kalmıştı. Küçük oğlan toprak zemine oturmuş ağlıyor, büyük oğlansa gömleğine ve yüzüne sıçrayan kırmızı noktalarla sendeleyerek daireler çiziyordu.

Pete iki büklüm olmuş şekilde yan yatmış, inliyordu. Kayış sayesinde hâlâ birbirlerine bağlıydılar ve onun acısıyla korkusu Maggie'ye akıyordu.

Pete sürüydü.

Pete her şeydi.

Maggie ona doğru topalladı ve telaş içinde yüzünü yaladı. Burnundan, kulaklarından ve boynundan akan kanı tadınca onu sakinleştirme ve iyileştirme ihtiyacıyla yanıp tutuştu.

Pete sırtüstü döndü ve şaşkınlıkla Maggie'ye baktı.

“Yaralandın mı, bebeğim?”

Pete’in başının hemen yakınındaki yerden yukarı toz toprak kalktı ve şiddetli bir çatırtı havayı yarıdı.

Maggie’nin arkasındaki bahriyeliler daha yüksek sesle bağırıştılar.

“Keskin nişancı! Köyde keskin nişancı var.”

“Pete tehlikede!”

“Ateş ediliyoruz...”

Bir düzine otomatik silahtan çıkan gürültülü çatırtılar Maggie’yi irkilişe de Pete’in yüzünü daha da hızla yalamaya devam etti. Onu ayağa kaldırmak istiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu.

Yeri titretecek kadar yakın bir gök gürültüsü çatırtısı hemen arkasında patladı ve daha çok toprak ile sıcak döküntü tüklerinin arasına çöktü. Maggie tekrar irkildi, oradan kaçmak istiyordu ama Pete’i yalamaya devam etti.

Onu iyileştirmeliydi.

Onu sakinleştirmeliydi.

Onunla ilgilenmeliydi.

“Havan topu!”

“Üstümüze havan topu atıyorlar!”

Yan taraflarındaki yoldan bir toz bulutu daha havalandı ve Pete yavaşça Maggie’nin kayışını üniformasından ayırdı.

“Git, Maggie. Bize ateş ediyorlar. Git.”

Pete’in alfa sesi mecalsizdi ve bu mecalsizlik Maggie’yi korkutuyordu. Alfa güçlüydü. Alfa sürüydü. Sürü her şeydi.

Bir gök gürültüsü daha yeri titretti, sonra bir tane daha ve aniden korkunç bir şey Maggie’nin kalçasına çarptı ve onu

havaya fırlattı. Maggie yere düşerken çığlık attı ve çektiği acı karşısında dişlerini birbirine kenetleyip hırıldadı.

“Keskin nişancı köpeği vurdu!”

“İndirin şu piç kurusunu!”

“Ruiz, Johnson, benimle gelin!”

Bahriyeliler binalara doğru koşarken Maggie onlara aldırış etmedi. Kalçasındaki korkunç acıyla dişlerini sıkıp kendini sürüsüne doğru sürükledi.

Pete onu itmeye çalıştı ancak itişi kuvvetsizdi.

“Git, bebeğim. Ben kalkamıyorum. Sen kaç...”

Pete kurşungeçirmez yeleğinin içine uzanıp yeşil topu çıkardı.

“Yakala hadi, kızım. Koş...”

Pete yeşil topu fırlatmaya çalıştı ama birkaç adım öteden ileriye gönderemedi. Sonra Pete kan kustu, titredi ve o saniyelerde onunla ilgili her şey değişti. Kokusu, tadı... Maggie kalp atışlarının durduğunu, damarlarındaki kanın yavaşladığını işitti. Ruhunun bedeninden ayrıldığını hissettiği vakit daha önce hiç bilmediği türden bir kedere boğuldu.

“Pete! Pete, geliyoruz dostum!”

“Hava desteği yolda. Dayan!”

Maggie, Pete’in yüzünü yalayarak onu güldürmeye çalıştı. Ne zaman yüzünü yalasa Pete gülerdi.

Bir başka tiz çatırtı sesi daha geçti yanından ve bir toz bulutu daha havalandı. Sonra, ağır bir şey Pete’in kurşungeçirmez yeleğine öyle sertçe çarptı ki Maggie kalbine yumruk yemiş gibi hissetti ve kurşunun barutsu kokusuyla sıcak metal kokusunu aldı. Pete’in yeleğinde açılan boşluğa havladı.

“Köpeğe ateş ediyorlar!”

Daha fazla havan topu gümbürtüyle yol kenarına düştü ve yeniden toprak ile sıcak çelik yağmuru başlattı.

Maggie dişlerini birbirine vurup havladı ve kendini alfasının üstüne sürükledi. Pete alfaydı. Pete sürüydü. Maggie’nin görevi sürüsünü korumaktı.

Üzerine yağan döküntülere karşı hırlamaya devam ederken o anda ötedeki binaları eşek arılan gibi çevreleyen metalik kuşlara havladı. Birkaç patlama daha oldu, sonra ani bir sessizlik tüm çölü kapladı ve koşan bahriyelilerin patırtısı yakınlaştı.

“Pete!”

“Geliyoruz, dostum...”

Maggie sivri dişlerini gösterip hırladı.

Sürüyü koru. Alfayı koru.

Hissettiği öfkeyle sırtındaki tüyler kabardı ve kulakları, sesleri daha net duyabilmesi için dikleşti. İriyarı yeşil şekiller başına toplanırken onlara gösterdiği dişleri korkutucu ve parlak görünüyordu.

Onu koru, sürüyü koru, Pete’i koru.

“Tanrı aşkına, Maggie, biziz! Maggie!”

“Ölmüş mü?”

“Berbat durumda, dostum...”

“Maggie de berbat durumda.”

Maggie onlara doğru hamle yapıp ısırmaya çalışınca şekiller geri kaçtı.

“Delirmiş bu...”

“Sakin ona bir şey yapma. Kahretsin, kanaması var...”

Sürüyü koru. Koru ve kolla.

Maggie ısırmaaya çalıştı ve pençe attı. Hırladı ve havladı, her birine karşı durmak için zıplaya hoplaya etrafında döndü.

“Doktor! Doktor! Tanrım, Pete’in durumu çok fena...”

“Kara Şahin indi!”

“Köpeği bırakmıyor ki...”

“Tüfeğini kullan! Canını yakma sakın! İt sadece...”

“Maggie vurulmuş!”

Bir şey Maggie’ye doğru uzandı ve Maggie onu sertçe ısırıldı. Üç yüz on beş kilogramın üstünde basınç uygulayabilen çenesiyle kenetlendi o şeye. Sımsıkı tuttu, hırladı da ama bir başka uzun şey daha uzandı ona, sonra bir tane daha.

Maggie çenesindeki şeyi bıraktı, en yakınındaki adamın üstüne atladı, etini yakalayıp parçaladı, sonra Pete’in yanındaki yerine geri döndü.

“Pete’e zarar vereceğimizi zannediyor...”

“İt onu! Hadi...”

“Lanet olsun, canını yakmayın!”

Onu tekrar ittiler ve birisi üstüne bir ceket attı. Maggie ceketten kurtulmaya çalıştıysa da üstüne çullanarak onu etkisiz hale getirdiler.

Pete’i koru. Pete sürüydü. Maggie’nin hayatı sürüydü.

“Dostum, köpek yaralı. Dikkatli ol...”

“Tuttum onu...”

“Lanet olası piç, hayvanı vurmuş...”

Maggie debelenip silkindi. İçi öfke ve korku doluydu, ceketin altından ısırmaaya çalıştı ama o anda havaya kaldırıldığını hissetti. Acı hissetmiyordu ve kanaması olduğundan

bihaberdi. Bildiği tek şey Pete’le birlikte olması gerektiğiydi. Onu korumalıydı. O olmazsa kaybolurdu. Onun görevi Pete’i korumaktı.

“Onu Kara Şahin’e götür.”

“Köpeğin sorunu ne?”

“Pete onun eğiticisiydi. Onu veterinerine götürmeniz lazım...”

“Pete öldü...”

“Maggie onu korumaya çalışıyordu...”

“Kes gevezeliği de uç, göt herif. Onu bir doktora göster. Bu köpek bir bahriyeli.”

Uçak yakıtının yoğun egzozu başını örten ceketten içeri girdiği zaman Maggie tüm bedenini ele geçiren derin bir titreşim hissetti. Korkuyordu ancak Pete’in kokusu yakınındaydı. Onun yalnızca birkaç adım ötesinde olduğunu biliyordu ama aynı zamanda çok uzaklarda olduğunu, gittikçe uzaklaştığını da biliyordu.

Pete’e doğru sürünmeye çalıştı; ne var ki bacakları işlemiyor, adamlar onu salmıyorlardı ve bir süre sonra sert hırıltıları iniltilere dönüştü.

Pete onundu.

Onlar sürüydü.

Onlar iki kişilik bir sürüydü ama Pete ölmüştü ve artık Maggie’nin kimsesi yoktu.

BİRİNCİ BÖLÜM

SCOTT ve STEPHANIE

CHARIE

SAAT 02.47

Los Angeles Şehir Merkezi

O saatte, o caddede, o T-kavşağındaydılar çünkü Scott James'in kamı açtı. Stephanie onu memnun etmek için ekip otolarını durdurdu. Herhangi bir yerde olabilirlerdi ama Scott onu o gece, oraya, o ıssız kavşağa yönlendirmişti. O gece o kadar sessizdi ki, aralarında konusu bile geçmişti.

Bu, anormal bir sessizlikti.

Dodger'ların* Chavez Ravine'den ayrıldığı takdirde herkesin yeni bir stadyum yapmak adına yıkılacaklarını söylediği harabe görünümlü, dört katlı, sıralı binaların arasından geçen Harbor Otoban'na üç blok kala durdular. Şehrin o kesimindeki binalar ve caddeler boştu. Ortalıkta evsizler

* Los Angeles Dodgers, ABD'de Majör Baseball League'in National League Batı Grubu'nda mücadele eden bir beyzbol takımı, (e.n.)

yoktu. Trafik yoktu. O gece hiç kimsenin, hatta bir LAPT* ekip otosunun bile orada olmak için bir sebebi yoktu.

Stephanie kaşlarını çatı.

“Nereye gittiğini bildiğine emin misin?”

“Nereye gittiğimi biliyorum. Sen burada bekle.”

Scott, Rampart bölgesinde görev yapan bir hırsızlık dedektifinin öve öve bitiremediği, gece boyu açık bir noodle restoranını bulmaya çalışıyordu. Orası, birkaç aylığına boş bir vitrini devralıp Twitter’da kendi reklamını yapan ve ardından ortadan kaybolan şu bir anda namı yürümüş yerlerden biriydi. Hırsızlık dedektiflerinin Los Angeles’taki en iyi *ramenin* orada piştiğini; kişnişli işkembe, acı biberli denizkulağı, Meksika biberli ördek gibi Latin-Japon mutfağını harmanlayarak başka hiçbir yerde bulamayacağınız, muhteşem tatlar yarattıklarını iddia ettikleri yerd.

Scott yolu tam olarak nerede karıştırdığını kestirmeye çalışıyordu ki bir ses duydu.

“Dinle.”

“Ne?”

“Şşt, dinle. Kantağı kapat.”

“O restoranın nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Bunu duyman gerek. Dinle.”

Görevi başındaki on birinci yılında olan üniformalı, III. Kıdem LAPT memuru Stephanie Anders vitesi boşa aldı, Adam-12 model araçlarını stop ettirdi ve Scott’a döndü. Gözlerinin kenarlarında kırışıkları olan güzel, bronz bir

* Los Angeles Polis Teşkilatı, (e.n.)

yüzü ve kısa, kum rengi saçları vardı.

Görevi başındaki yedinci yılında olan II. Kıdem polis memuru, otuz iki yaşındaki Scott James sırtıp kulağına dokunarak ona dinlemesini işaret etti. Stephanie bir anlığına şaşkınca bekledikten sonra genişçe gülümsedi.

“Sessiz.”

“İnanılmaz, değil mi? Telsiz çağrısı yok. Cızırtı yok. Otobandan bile ses gelmiyor.”

O gece hoş bir bahar gecesiydi: On beş, yirmi derece arası sıcaklık, bulutsuz gökyüzü; Scott’ın çok sevdiği, açık camlar, kısa kollular havası. O geceki çağrı kayıtları, normalde aldıkları çağrı sayısının üçte birinden daha düşük görünüyordu ve bu rahat bir vardiya demek olsa da Scott’ın sıkılmasına neden olmuştu. İşte bu sebeple Scott’ın artık öyle bir yerin olmadığına inanmaya başladığı bulunmaz noodle restoranını aramaya koyulmuşlardı.

Stephanie kontağı çevirmeye uzandı ama Scott onu durdurdu.

“Biraz oturalım. Böylesi bir sessizliği kaç kez duyabiliriz ki?”

“Hiç. Bu muhteşemlik beni ürkütüyor.”

“Korkma. Ben seni korurum.”

Stephanie güldü ve Scott gözlerinin içinde parıldayan sokak ışıklarına hayranlıkla baktı. Eline dokunmak istediye de dokunmadı. Son on aydır ortaklardı ama Scott artık ayrıliyordu ve ona söylemek istediği şeyler vardı.

“Bana çok iyi bir ortak oldun.”

“Duygusala mı bağlayacaksın yoksa?”

“Evet. Sanırım bağlayacağım.”

“İyi madem, şey, seni özleyeceğim.”

“Ben seni daha çok özleyeceğim.”

Bu, ikisinin arasındaki küçük bir şakaydı. Her şey bir yarıştı onlar için, hatta kimin bir diğerini daha çok özleyeceği bile. Scott yine eline dokunmak istedi ama o anda Stephanie uzanıp onun elini tuttu ve sıktı.

“Hayır, özlemeyeceksin. Kötülere derslerini verecek, onları öttürecek ve bunu yaparken de çok eğleneceksin. İstedğin şey gerçek oldu, oğlum, senin adına çok seviniyorum. Tam bir belası.”

Scott güldü. Redland Üniversitesi’nde iki yıl futbol oynadıktan sonra dizini parçalamış, birkaç yıl sonra da Los Angeles Polis Teşkilatı’na katılmıştı. Eğitimini tamamlamak için somaki dört yıl boyunca gece derslerine katılmıştı. Scott James’in hedefleri vardı. Gençti, azimliydi, rekabetçi idi ve büyük oynamak istiyordu. LAPT’nin, şehir genelinde bölge merkezli memurlara destek sağlayan seçkin, üniformalı departmanı olan Metro Departmam’na kabul edilmişti. Metro, suç önleme detayları, barikat kurma durumları ve şiddetli güvenlik operasyonlarında görev alan iyi eğitilmiş bir ihtiyat birliğiydi. Onlar en iyidiler ve ayrıca, LAPT’nin en seçkin üniformalı ekibi olan SWAT’a katılmayı arzulayan memurlar için aşılması gereken bir basamaktılar. SWAT en iyinin iyisiydi. Scott hafta sonunda Metro’ya transfer olacaktı.

Stephanie hâlâ elini bırakmamıştı ve Scott bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu ki kapalı pencereleri, fûme camlan ve bal dök yala derecesinde temiz gövdesiyle o ma-

hailede uçan bir hah kadar abes duran kocaman bir Bentley Sedan, caddenin sonunda belirdi.

Stephanie, “Şu Batmobile’e bak,” dedi.

Bentley yavaşça yanlarından geçti, saatte otuz kilometre ya yapıyor ya yapmıyordu. Camları o kadar koyuydu ki sü-rücü görünmüyordu.

“Bir kontrol etsek mi?”

“Neden, zengin olduğu için mi? Muhtemelen bizim gibi o da kaybolmuştur.”

“Biz kaybolamayız. Biz polisiz.”

“Belki o da aynı aptal ramen mekânını arıyordur.”

“Sen kazandın. Hadi şu ramenı boş verip biraz yumurta alalım.”

Stephanie kontağı çevirmeye uzandığı vakit ağır çekimde ilerleyen Bentley otuz metre ötelerindeki diğer T-kavşağına vardı. Kesişen caddeye girdiği anda boğuk, gırtlaksı bir hırıltı kusursuz sessizliği deldi ve çapraz yan yoldan siyah bir Kenvorth kamyon fırladı. Bentley’e yan tarafından öylesine sertçe çarptı ki iki tonluk Sedan tam daire takla atıp caddesin karşı tarafında, sağ tarafı üste gelecek şekilde durdu. Kenworth yanlamasına kaydıktan sonra durarak caddeyi boylu boyunca kapattı.

Stephanie, “Kahretsin,” dedi.

Scott çakarlarını yakıp arabadan indi. Çakarlar, caddeyi ve etraftaki binaları mavi kaleydoskopik titreşimlere boyadı.

Stephanie arabadan inerken el mikrofonunu açtı ve bir sokak tabelası aradı.

“Neredeyiz? Hangi sokaktayız?”

Scott tabelayı buldu.

“Harmony, Harbor’ın üç blok güneyinde.”

“İki-Adam-yirmi-dört, Harbor Otobanı’nın üç blok güneyinde ve Wilshire’m dört blok kuzeyindeki Harmony Sokakı’nda yaralanmak bir kaza meydana geldi. Sağlık görevlileri ve itfaiye gönderin. Biz durumla ilgileniyoruz.”

Scott, Stephanie’nin üç adım ötesindeydi ve Bentley’e daha yakındı.

“Batmobile bende. Sen kamyonla ilgilen.”

Stephanie koşmaya başladı ve ikili aksi yönlerde ilerlediler. Bentley’in kaputunun altından tıslayarak yükselen duman dışında caddede hiçbir şey ve hiç kimse hareket etmiyordu.

Kazanın olduğu yere doğru yolun yarısına varmışlardı ki kamyonun içinde parlak sarı ışıklar belirdi ve binaların arasında kulakları sağır eden çatırtılar yankılandı.

Scott kamyonetin sürücü bölümünde bir şeylerin patladığını düşünürken devriye araçlarının ve Bentley’in üstüne kurşun yağmaya başladı. Scott içgüdüsel olarak yana doğru atlarken Stephanie yere yığıldı. Bir kez çığlık attı ve kollarını göğsüne doladı.

“Vuruldum. Ah, kahretsin...”

Scott yere yatıp başını korudu. Etrafındaki beton zeminde kurşunlar sekiyor ve caddede oyuklar açıyordu.

Kıpırda. Bir şey yap.

Scott yan tarafına döndü, tabancasını çıkardı ve elinden geldiğince hızla ateş etti. Ayağa fırlayıp ortağına doğru zikzak çizerek ilerlemeye başladığı anda sokağın aşağısında

eski, koyu gri renkli bir Gran Torino belirdi. Bentley'in yanına varınca ani bir frenle durdu ama Scott o araca pek dikkat etmedi. Koşarken kamyonu doğru rastgele ateş ediyor, ortasına doğru zikzak çize ilerliyordu.

Stephanie mekik çeker gibi sarmalamıştı kendini. Scott kolunu tuttu. Kamyondaki adamların artık ateş etmediklerini fark etti ve Stephanie çılgık çılgığa kıvransa da oradan çıkabileceklerini düşündü.

Üstlerinde kabarık yelekleri olan yüzleri siyah maskeli iki adam, ellerinde tabancalarıyla Sedan'dan inip Bentley'i ateşe vererek camlarını kırdılar ve gövdesini delik deşik ettiler. Sürücü hâlâ direksiyonun başındaydı. Onlar ateş etmeye devam ederken kamyonun ellerinde AK-47 tüfekleriyle iki maskeli adam daha indi.

Scott Stephanie'yi polis araçlarına doğru sürüklemeye başladı, kanma basıp kaydı, sonra tekrar geri geri gitmeye devam etti.

Kamyonun ilk inen adam uzun boylu, zayıftı ve derhal Bentley'in ön camına ateş açtı. İkinci adam kemerinin üstünden sarkan geniş göbeğiyle epey şişmandı. Tüfeğini Scott'a doğru nişanladı ve AK-47'den sarı parıltılar saçıldı.

Bir şey aniden Scott'ın uyluğuna çarpınca Stephanie ve tabancası Scott'm ellerinin arasından kaydı. Scott sertçe yere oturdu ve bacağından kan fişkırdığını gördü. Tabancasını yerden aldı, iki el daha ateş etti ve sürgü kilidi açıldı. Boştu. Scott dizlerinin üstünde doğrulup tekrardan Stephanie'nin kolunu tuttu.

“Ölüyorum.”

Scott, “Hayır, ölmüyorsun. Tanrı’ya yemin ederim ölmüyorsun,” dedi.

İkinci bir kurşun Scott’ın omuz başına isabet ederek onu yere yapıştırdı. Scott bir kez daha Stephanie’yle tabancasını düşürdü ve sol kolu hissizleşti.

İrikıyım adam Scott’ın işinin bittiğini düşünmüş olmalıydı. Zira arkadaşlarına doğru dönmüştü ve o döndüğü anda Scott faydasız bacağını sürükleyip sağlam bacağıyla kendini itekleyerek devriye araçlarına doğru emekledi. Araba onların tek korunağıydı. Ona ulaşabilirse bir silah ya da Stephanie’ye ulaşmak için bir kalkan olarak kullanabilirdi.

Scott gerisingeri kaçarken el mikrofonunu açıp mümkün olabilecek en sesli şekilde fısıldadı.

“Polis yaralandı! Ateş açıldı, ateş açıldı! İki-Adam-Yirmi-Dört, burada ölüyoruz!”

Gri Sedan’dan inmiş olan adamlar Bentley’in kapılarını açıp içeriye ateş ettiler. Scott içeride binlerinin olduğunu fark etti ama yalnızca birer gölgeydiler. Sonra silah sesleri kesildi ve Stephanie, Scott’ın arkasından ona seslendi. Sesinden kanlar fişkırışmış, Scott’ı bir bıçak gibi kesip atmıştı.

“Beni bırakma! Scotty, gitme!”

Scott arabaya ulaşmak için çaresiz bir halde kendini daha hızlı sürükledi. Arabada tüfek vardı. Anahtarlar kontaktydı.

“BENİ BIRAKMA!”

“Bırakmıyorum, bebeğim. *Bırakmıyorum.*”

“GERİ DÖN!”

Scott’ın devriye arabalarına varmasına beş metre kalmıştı ki irikıyım adam Stephanie’yi duydu. Arkasını döndü,

Scott'ı gördü, sonra tüfeğini doğrulttu ve ateş etti.

Scott James, yeleğini delerek göğsünün sol alt köşesine isabet eden kurşunla üçüncü darbeyi aldı. O anda hissettiği acı epey keskindi ve karın boşluğuna dolmaya başlayan kanla daha da arttı.

Scott yavaşlayarak durdu. Biraz daha sürünmeye çalıştı ama gücü tükenmişti. Bir dirseğinin üstüne eğilip irikiyim adamın kendine tekrar ateş etmesini bekledi ama irikiyim adam Bentley'e doğru döndü.

Sirenler ötmeye başladı.

Bentley'in içinde kara şekiller vardı ama Scott ne yaptıklarını göremiyordu. Gri Sedan'ın sürücüsü nişancılara bakmak için döndü ve dönerken de maskesini kaldırdı. Scott adamın yanağında beyaz bir parıltı gördü ve ardından Bentley'in içindekiyle etrafındaki adamlar Torino'ya doğru koştular.

En sona irikiyim adam kalmıştı. Adam Sedan'm açık kapısının önünde duraksadı, bir kez daha Scott'a baktı ve tüfeğini doğrulttu.

Scott bağırdı.

“HAYIR!”

Siren sesleri yerini silah seslerine bırakırken Scott kaçmaya çalıştı.

“Uyan, Scott.”

“HAYIR!”

“Üç, iki, bir...”

O gece vurulduktan dokuz ay on altı gün sonra, ortağının gözlerinin önünde öldürüldüğünü gördükten dokuz ay on altı gün sonra Scott James çılglık çılgılığa uyandı.

Scott her uyandığında kendini ateş hattından öyle hızlı çekerdi ki, psikiyatristinin kanepesinden aşağı düşmemiş olmasına her defasında şaşırdı. Tecrübelerinden, yalnızca hafifçe silkindiğini biliyordu. Geliştirilmiş regresyon terapilerinin* ** her birinden o şekilde uyanır, irikiyim adam AK-47'sini doğrulttuğu anda hafızasının rüya halinden sıçrayarak çıkardı. Scott ölçülü, derin nefesler alarak küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Derken loş odanın diğer ucundaki Goodman'm sesini duydu. Psikiyatri uzmanı Charles Goodman. Goodman, Los Angeles Polis Teşkilatı'yla sözleşmeli olarak çalışırdı ama LAPT'nin personeli değildi.

“Derin derin nefes al, Scott. İyi misin?”

“İyiyim.”

Kalbi küt küt atıyor, elleri titriyor ve soğuk soğuk terliyordu ama Goodman'm yalnızca hafif bir silkinti olarak

* Danışan kişinin anılarında geriye doğru gitmesine yol göstermek suretiyle uygulanan terapi yöntemi, (e.n.)

gördüğü o şiddetli sarsıntıda olduğu gibi Scott, hislerini belli etmemekte gayet başarılıydı.

Keçisakalı, atkuyruğu, sandaletleri ve ayak tırnaklarındaki mantarla Goodman kırklarında, kilolu bir adamdı. Küçük ofisi, L.A. Nehri kanalının bitişiğinde bulunan Studio City'deki iki katlı, sıvalı bir binanın ikinci katındaydı. Scott'm ilk psikiyatristinin Chinatown'da, LAPT'nin Davranış Bilimi Hizmetleri'nde çok daha güzel bir ofisi vardı ama Scott o kadından hoşlanmıyordu. Kadın ona Stephanie'yi hatırlatıyordu.

“Su ister misin?”

“Hayır. Hayır, ben iyiyim.”

Scott ayaklarını kanepeden indirirken omzuyla yan tarafında hissettiği gerginlik dolayısıyla yüzünü ekşitti. Uzun süre oturduğunda vücudu tutulur, Scott da yürüyerek ya da hareket ederek ağrıyı dindirmeye çalışırdı. Tıpkı gün ışığıyla aydınlanmış bir caddeden karanlık bir bara girmişçesine o hipnotize olma durumundan çıktıktan sonra kendine gelmesi birkaç dakika sürerdi. Bu, o gece olanlara dair beşinci geliştirilmiş regresyon terapisiydi. Bu seferki regresyon terapisiyle ilgili bir şey Scott'm kafasını karıştırıyor ve onu tereddüde düşürüyordu. Derken ne olduğunu hatırladı ve psikiyatristine baktı.

“Favorileri.”

Goodman bir not defteri açtı, yazmaya hazır vaziyetteydi. Goodman hep yazardı.

“Favorileri mi?”

“Çalıntı arabayı kullanan adam. Beyaz favorileri vardı. Şu gür, beyaz favorilerden.

Goodman defterine hızlıca not aldı, ardından sayfaları karıştırdı.

“Favorilerden daha önce hiç bahsetmedik mi?”

Scott hatırlamaya çalıştı. Acaba o favorileri daha önce de hatırlamış ama bahsetmemiş miydi? Kendini sorgulasa da cevabı biliyordu.

“Daha önce onları hatırlamıyordum. Yani şimdiye dek. Artık hatırlıyorum.”

Goodman hızlıca bir şeyler karaladı ama o yazdıkça Scott daha da kuşkucu bir hal aldı.

“Sence onları gerçekten gördüm mü yoksa hayal mi ediyorum?”

Goodman konuşmadan önce yazdıklarını tamamlamak için bir elini havaya kaldırdı.

“Şimdilik o konuya girmeyelim. Bana ne hatırladığını söylemeni istiyorum. Kendini sorgulama. Sadece bana ne hatırladığını anlat.”

Gördüklerine dair anısı netti.

“Siren seslerini duyduğumda adam nişancılara doğru döndü. Dönerken de maskesini kaldırdı.”

“Aynı maskeden mi takıyordu?”

Scott beş nişancıyı da her seferinde aynı şekilde tarif etmişti.

“Evet, siyah, örgü kayak maskesi. Maskeyi yarısına kadar kaldırdı ve ben de favorilerini gördüm. Uzundu, kulak memesinin aşağısına kadar iniyordu. Gri gibiydi hatta epey ağarmıştı.”

Scott yüzünün yan tarafına, kulağının hemen bitişiğine

dokunarak görüntüyü daha net görmeye çalıştı; gördüğü şey kötü ışıkta uzak bir yüzdü ama o beyaz parıltı oradaydı.

“Ne gördüğünü anlat.”

“Çenesinin bir bölümünü gördüm. Beyaz favorileri vardı.”

“Ten rengi neydi?”

“Bilmem. Beyazdı belki veya Latin ya da açık tonlu bir siyahi.”

“Tahmin yürütme. Yalnızca net bir şekilde hatırladıklarını anlat.”

“Emin olamıyorum.”

“Kulağını gördün mü?”

“Bir kısmını gördüm ama çok uzaktaydı.”

“Saçını gördün mü?”

“Sadece favorilerini. Maskeyi tamamen çıkarmadı ama favorilerini görebileceğim kadar kaldırdı. Tamun, şu anda favorileri o kadar net hatırlıyorum ki. Acaba uyduruyor muyum?”

Scott sahte anılarla ve hipnoz altındayken hatırlanan anılarla ilgili pek çok şey okumuştı. Bu anılara şüpheyle yaklaşırdı ve L.A. County savcıları tarafından asla ciddiye alınmazlardı. Çürütülmeleri epey kolaydı ve haklı kuşkulara neden oluyorlardı.

Goodman, arasına kalemi koyarak not defterini kapattı.

“Görmediğin bir şey görmüşsün gibi hatırlayarak uydurmaktan mı bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Sen söyle. Neden böyle bir şey yapasın?”

Scott, Goodman’ın doktorluğunu konuşturup ondan kendi cevabını vermesini istemesinden nefret ederdi ama yedi

aydır onunla görüştüğünden, istemeye istemeye de olsa bu alıştırmayı kabul etti.

Scott silahlı saldırıdan iki gün sonra, o gece olanları net bir şekilde hatırlayarak uyanmıştı. Soruşturmada görevli Cinayet Masası dedektiflerince yoğun bir şekilde sorgulandığı üç hafta boyunca Scott, beş nişancıyı da olabildiğince net bir şekilde tarif etmiş ama elinden, adamları hatları olmayan birer siluet gibi aktarmaktan başka bir şey gelmemişti. Beşi de maskeli, eldivenli ve tepeden tırnağa giyinik adamlardı bunlar. İçlerinde ne topallayan vardı ne de bir uzvu olmayan. Scott seslerini hiç duymamıştı ve ne göz, saç ya da ten renklerini ne de görülebilir dövmeler, takılar, yara izleri veya davranış biçimleri gibi ayırt edici bir özelliklerini seçebilmişti. Ne Kenworth'teki ne de yalnızca sekiz blok ötede terk edilmiş halde bulunan Ford Gran Torino'daki fişek kovanelerinde parmak izi ya da kullanılabilir DNA vardı. Davanın, LAPT'nin Cinayet Masası görevlilerinden seçkin bir dedektif timi tarafından yürütülmesine rağmen henüz hiçbir şüpheli tespit edilememiş, tüm ipuçları boşa çıkmıştı ve nihayetinde soruşturma buzlu bir karaya oturmuştu.

Scott James'in vurulmasının üstünden dokuz ay on altı gün geçmesine rağmen onu vuran ve Stephanie Anders'ı öldüren beş adam hâlâ serbestti.

Hâlâ dışarıdaydı.

Stephanie'yi öldüren beş adam.

Katiller.

Scott göz ucuyla Goodman'a baktı ve yüzünün kızardığını hissetti.

“Çünkü yardım etmek istiyorum. Çünkü o piç kurularının yakalanmasına vesile oluyormuşum gibi hissetmek istiyorum, bu nedenle de saçma sapan tanımlamalar uyduruyorum.”

Çünkü ben hayattayım, Stephanie yse ölü.

Scott, Goodman’ın bu söylediklerini not defterine yazmadığını görünce rahatladı. Goodman yalnızca gülümsemekle yetinmişti.

“Bence bu epey ümit verici.”

“Sahte anılar uydurmam mı?”

“Herhangi bir şey uydurduğuna inanmak için bir nedemiz yok. En başından beri, Stephanie’yle olan konuşmandan araçların marka ve modellerine, nişancıların ateş açtıkları vakit nerede durduklarına kadar o gecenin önemli detaylarını tutarlı bir şekilde anlattın. Anlattıklarının arasından *doğrulanabilecek* ne varsa *doğrulandı*; ne var ki o gece birçok şey epey hızlı bir şekilde gelişti ve özellikle de böylesi stresli durumlarda ufak tefek ayrıntıları unutmamız ziyadesiyle doğal.”

Goodman ne zaman insan hafızasından bahsetse kendinden geçerdi. Hafıza onun olayıydı. Öne doğru eğilip Scott’a “ufak tefek” derken tam olarak neyi kastettiğini göstermek için başparmağını işaret parmağına bastırdı.

“Şunu unutma, fişek kovanlarını ilk regresyon terapimizde hatırladın. Kenworth’ü görmeden önce kamyonun motor sesini duyduğunuysa dördüncü regresyonumuzda anca hatırlayabildin.”

Regresyonumuz. Sanki Goodman orada yanındaymış, Stephanie can verirken kendisi delik deşik ediliyormuş gibi.

Yine de Goodman'ın haklı olduğunu itiraf etmeliydi. Scott ilk regresyon terapisine dek irikıyım adamın tüfeğinden dökülerek pirinçten olma bir gökkuşağı gibi ışıldayan boş kovanları hatırlayamamış, dördüncü regresyon terapisine dek Kenworth'ün motorunun kükreyişini duyduğunu anımsayamamıştı.

Goodman öne doğru o kadar eğildi ki Scott adamın sandalyesinden düşebileceğini düşündü. O anda tamamen konuya odaklanmıştı.

“Yapılan araştırmalar, küçük detaylar -anm stresiyle unutilan ufak tefek anılar- hatırlanmaya başlandığında, kişinin hatırladığı her yeni anının bir diğerini tetikleyerek bir barajdaki çatlaktan sızan suyun gittikçe hızlanıp sonunda barajı kırması ve suyun dışarı boşalması gibi zaman içinde daha çok şey hatırlanabileceğim gösteriyor.”

Scott kaşlarını çatı.

“Yani aklımı mı oynatıyorum?”

Goodman, Scott'm çatık kaşlı ifadesine gülümseyerek karşılık verdi ve tekrar not defterini açtı.

“Yani bu durumdan güç almalısın. O gece neler olduğunu sorgulamak istemiştin. Biz de bunu yapıyoruz.”

Scott bir şey demedi. Eskiden o geceyi araştırmak istese de gitgide unutmak istiyordu ancak unutması imkânsız gibiydi. O geceyi tekrar tekrar yaşıyor, durmaksızın inceliyor ve aklından atamıyor; o geceden nefret ediyor ama ardında da bırakamıyordu.

Scott göz ucuyla saate baktı, sadece on dakikalarının kaldığını görünce ayaklandı.

“Bugünlük burada bitirelim, olur mu? Bu konuyu biraz daha düşünmek istiyorum.”

Goodman not defterini kapatmak için hareketlenmedi. Onun yerine ne zaman konuyu değiştirmek istese yaptığı gibi boğazını temizledi.

“Hâlâ birkaç dakikamız var. Seninle bir iki şey hakkında tartışmak istiyorum.”

Tartışmak. Scott’ın konuşmak istemediği konularla ilgili daha fazla soru soracağını psikiyatrisi jargonuyla söyleme şekliyi bu.

“Tabii. Hangi konuda?”

“Regresyon terapilerinin işe yarayıp yaramadığı konusunda.”

“Favorileri hatırladım. Hem daha az önce bana işe yaradıklarını söyledin.”

“Hatırladıklarınla ilgili değil, yaşadıklarının üstesinden gelmenle ilgili. Kâbusların azaldı mı?”

Kâbuslar, hastanedeki dördüncü gününden bu yana haftada dört beř kez uykusunu bölmekteydi. Genel olarak o geceye ait olayların uzun metrajlı bir filminden derlenmiş kısa küpler gibiydiler; irikıyım adamın ona ateř edişi, irikıyım adamın tüfeğini doğrultuşu, Scott’ın Stephanie’nin kanına basıp kayması ve vücudunu delip gečen kurşunların gücü. Bu kâbuslar, gün geçtikçe maskeli adamların kendisini kovaladığı parano-yak kâbuslara dönüşmüştü. Ya gardırobundan fırlıyorlar ya yatağının altına gizleniyorlar ya da arabasının arka koltuğunda beliriyorlardı. En son dün gece kâbus görmüştü.

Gelgelelim Scott, “Çok azaldı. İki üç haftadır kâbus görmedim,” dedi.

Goodman not defterine bir şeyler yazdı.

“Sence bu regresyon terapisi sayesinde mi oldu?”

“Başka neyden olacak ki?”

Goodman memnun olmuş bir şekilde başını sallarken bir şeyler daha yazdı.

“Sosyal hayatın nasıl gidiyor?”

“Sosyal hayat derken arkadaşlarla bira içmekten bahsediyorsan gayet iyi gidiyor ama şu sıralar kimseyle birlikte değilim.”

“Olmak istiyor musun?”

“Boş boş laklak etmek ruh sağlığı için bir gereksinim mi?”

“Hayır. Kesinlikle değil.”

“Ben sadece anlaşılabileceğim birini istiyorum, anlatabiliyor muyum? Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek birini.”

Goodman cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

“Zamanı gelince biriyle tanışacaksın. Âşık olmaktan daha iyileştirici pek az şey vardır.”

Asıl unutmaktan ya da o piç kurularını yakalamaktan daha iyileştirici pek az şey vardı ancak her ikisi de ufukta görünmüyordu.

Scott saate baktı ve hâlâ altı dakikalarının olduğunu görünce gerildi.

“Bugünlük bitirsek olmaz mı? Tükenmiş haldeyim ve daha işe gitmem gerek.”

“Son bir şey. Bana yeni işinden bahset.”

Scott tekrar saate baktı ve sabırsızlığı daha da arttı.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Köpeğini aldın mı? Bir önceki seansımızda köpeklerin yolda olduklarını söylemiştin.”

“Geçen hafta geldiler. Baş eğitmen onları kabul etmeden önce kontrolden geçiriyordu. Dün kontrolleri tamamlamış, her şey yolundaymış. Bu öğlen köpeğimi alacağım.”

“Sonra da sokaklara geri döneceksin.”

Scott bu konuşmanın nereye varacağını anladı ve bundan hiç hoşlanmadı. Çünkü bunu daha önce de yapmışlardı.

“Onay aldıktan sonra, evet. Sonuçta K-9 memurlarının işi sokaklarda.”

“Kötü adamlarla yüz yüze.”

“Amaç da bu zaten.”

“Neredeyse ölüyordun. Bunun tekrarlanma ihtimalinden endişe etmiyor musun?”

Scott duraksadı ama korkusuzmuş gibi davranmaması gerektiğinin de farkındaydı. Scott, tekrar bir devriye aracına binmek yahut bir masa başına oturmak istememişti ancak Metro K-9 Birimi’nde iki kişilik açık olduğunu öğrenince işi kapmak için canla başla çalışmış ve dokuz gün önce K-9 köpeği eğiticiliği kursunu tamamlamıştı.

“Elbette, düşünmüyor değilim ama bunu tüm memurlar düşünür. İşten ayrılmak istemememin nedenlerinden biri de bu.”

“Tüm memurlar aynı gecede üç kez vurulup üstüne ortaklarını kaybetmiyorlar.”

Scott bir şey demedi. Hastane odasında gözünü açtığından bu yana işten ayrılmayı belki binlerce kez düşünmüştü. Memur arkadaşlarının çoğu, hava değişimi iznini kabul etmediği için kafayı sıyırmış olduğunu düşünmesine, LAPT’nin Personel Başkanlığı yaralarının derecesinden ötürü katien geri dönüş izni alamayacağını söylemesine rağmen Scott, işten ayrılmamak için kendini zorlamıştı. Fizik tedavisini zorla-

mıştı. Amirlerini zorlamıştı. Bir köpeklerle beraber çalışmasına izin vermesi için Metro amirini zorlamıştı da zorlamıştı. Scott, gece yanları uyanık halde yatağında yatar, tüm bu zorlamalara bahaneler uydururdu: Belki başka ne iş yapacağını bilmiyordu, belki hayatında başka hiçbir şey yoktu, belki kendini saldırdan önceki adamla aynı adam olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Oysa bunlar, boş karanlığı doldurmak için söylenmiş manasız kelimelerdi. Tıpkı Goodman ve diğer herkese söylediği yalanlarla yan gerçekler gibi çünkü gerçek olmayan şeyleri söylemek gerçek olanları söylemekten çok daha kolaydı. Onun dile getirilmemiş, gece yarılarda ortaya çıkan gerçeği; kendini o gece, o sokakta, Stephanie'nin yanı başında ölmüş ve şimdilerde insan taklidi yapan bir hayalet gibi hissediyor oluşuydu. K-9 memuru olma seçimi bile bir numaraydı, ortağı olmayan bir polis olabileceği numarası.

Scott sessizliğin uzadığını fark etti ve Goodman'ın kendini beklediğini gördü.

“İş bırakırsam Stephanie'yi öldüren şerefsizler kazanır.”

“Neden hâlâ bana geliyorsun?”

“Hayatta oluşumu kabullenmek için.”

“Bunun doğruluğuna inanıyorum ancak tüm gerçek bu değil.”

“O zaman sen söyle.”

Goodman saate bir göz attı ve nihayet not defterini kapattı.

“Görünüşe göre vaktimizi birkaç dakika aşmışız. Bu iyi bir seanstı, Scott. Haftaya aynı gün mü?”

Scott ayaklandı ve bu ani hareketiyle yan tarafında beliren sancıyı belli etmemeye çalıştı.

“Haftaya aynı gün.”

Scott tam kapıyı açıyordu ki Goodman tekrar konuştu.

“Regresyon terapilerinin işe yaramasına sevindim. Umarım huzur bulmana ve yaşadığın acılara bir son vermeye yetecek kadar hatırlarsın.”

Scott bir an duraksadı, sonra dışarı çıkıp otoparka indi ve ancak o zaman ona cevap verdi.

“Umarım unutmama yetecek kadar hatırlarım.”

Stephanie her gece rüyalarına girerdi ve ona asıl işkence eden Stephanie’ye dair anılarıydı. Stephanie’nin kanlı ellerinin arasından kayışlı, gitmemesi için arkasından yalvarışı...

Beni bırakma!

Scotty, gitme!

Geri dön!

Kâbuslarında Scott’a asıl azap çektiren Stephanie’nin gözleri ve yalvaran sesiydi.

Stephanie Anders, Scott’ın kendisini terk ettiğine inanarak ölmüştü ve Scott’m ne şimdi yaptıkları ne de gelecekte yapacakları onun son düşüncelerini değiştirebilirdi. Stephanie, Scott’ın kendi canını kurtarmak için onu ardında bıraktığına inanarak can vermişti.

Buradayım, Steph.

Seni terk etmedim.

Seni kurtarmaya çalışıyordum.

Stephanie her gece rüyasına girdiğinde Scott ona bunları söylüyordu ama Stephanie ölüydü ve onu duyamazdı. Scott onu asla ikna edemeyeceğini biliyordu; yine de, her gece, kendini ikna edebilmek için söylüyordu.

—

Goodman'ın ofisinin bulunduğu binanın arkasındaki dar otopark yaz sıcaklığıyla kavrulmaktaydı ve hava kupkuruydu. Scott'ın arabası o kadar ısınmıştı ki kapısını açabilmek için mendilini kullanması gerekti.

Scott, 1981 model mavi Trans Am'ini saldırıdan iki ay önce almıştı. Sağ arka çamurluğunda stop lambasından kapıya kadar uzanan büyük bir çöküntü vardı, yer yer pas tutmuş mavi boyası kabarmıştı, teybi çalışmıyordu ve kilometre sayacı 202.277 kilometreyi gösteriyordu. Scott onu bir hafta sonu projesi olarak 1.200 dolara satın almış, boş zamanlarında eski arabayı yenileyebileceğini düşünmüştü ama saldırıdan sonra hevesi kalmamıştı. Aradan dokuz ay geçmesine rağmen araba hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Klimadan soğuk hava yayılmaya başlayınca Scott, Ventura Otobanı'nın yolunu tuttu ve Glendale'e doğru sürdü.

K-9 Birimi, Metro Departmanı'yla birlikte şehir merkezinde bulunan Central Station'daki ana merkezdeydi ama

köpekleri eğitmek için şehrin genelindeki pek çok bölge kullanırdı. Ana eğitim bölgesi; Glendale’de bulunan, Scott ve diğer iki yeni eğitmenin Birlik’in deneyimli eğitim amiri tarafından işletilen bir eğitmen kursunda, sekiz hafta boyunca K-9 memuru olmak için eğitim aldıkları geniş bir tesisti. Aday eğitmenler, sağlık ya da sakatlık sorunlarından ötürü artık sahada çalışamayan emekli devriye köpekleriyle birlikte antrenman yaparlardı. Onlarla çalışmak kolaydı ve kendilerinden ne beklendiğini biliyorlardı. Pek çok bakımdan bu köpekler, acemi eğitmenlere öğretmenlik yaparlardı. Kurs devresi tamamlanınca eğitim köpekleri yaşadıkları yere geri döner, yeni eğitmenler de önceden eğitilmiş devriye köpekleriyle eşleşerek on dört haftalık sertifika programlarına başlardı. Bu, yeni eğitmenler için heyecan verici bir süreçti çünkü bu süreçte yeni köpekleriyle kaynaşmaya başlardı.

Scott heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ancak onun hissettiği tek şey donuk bir işe hazırlıktı. Scott’la köpeği sertifikalarını aldıktan sonra Scott arabada köpekle yalnız kalabilecekti ve onun istediği de buydu. Yalnız olma özgürlüğü. Stephanie’yle birlikteyken bir ömür boyu yetecek arkadaşlığı yaşamıştı.

Scott Hollywood ayrımını geçiyordu ki telefonu çaldı. Arayanın LAPT olduğu yazıyordu, bu nedenle hattın diğer ucundaki kişinin muhtemelen K-9 Birimi’nin Baş Eğitmeni Dominick Leland olduğunu düşünerek telefonu açtı.

“Efendim?”

Bir erkek sesi işitti ama ses Leland’a ait değildi.

“Memur James, ben Hırsızlık-Cinayet Bürosu’ndan Bud

Orso. Sizinle tanışmak için aradım. Davanızdan sorumlu yeni başmüfettiş benim.”

Scott bir şey demeden sürmeye devam etti. Davasını inceleyen dedektiflerle üç aydan uzun bir süredir konuşmamıştı.

“Memur Bey, orada mısınız? Hat mı kesildi?”

“Buradayım.”

“Davanızdan sorumlu yeni başmüfettiş benim.”

“Sizi duydum. Melon’a ne oldu?”

“Dedektif Melon geçen ay emekliye ayrıldı. Dedektif Stengler’sa atandı. Artık davanız üzerinde çalışan yeni bir ekibimiz var.”

Dedektif Melon davanın önceki başmüfettişi, Stengler da onun ortağıydı. Scott, yürütecisi eşliğinde topallayarak Emniyet Binası’na girip de beş haftadır davayı yürütüyor olmalarına rağmen hâlâ bir zanlı bulamadıklarından, yeni ipuçları elde edemediklerinden ötürü tüm Cinayet Masası’nın gözü önünde Melon’ı yerin dibine soktuğundan bu yana her ikisini de görmemişti. Melon oradan uzaklaşmaya çalışmış ama Scott adamı kolundan yakalamış, yürüteciden kaymış, kayarken Melon’ı da beraberinde düşürmüştü. Bu, Scott’ın pişmanlık duyduğu çirkin bir olaydı ve neredeyse işe geri dönme şansına mal olacaktı. Olanlardan sonra Scott’ın Metro Amiri Başkomiser Jeff Schmidt, Hırsızlık-Cinayet Bürosu’nun amiri Başkomiser Vekili Carol Topping’le bir anlaşma sağlamış, Başkomiser Vekili de olayı örtbas etmeyi kabul etmişti. Sokakta delik deşik edilen bir polis memuru için bir nevi merhamet gösterisi buydu. Melon, Scott’tan şikâyetçi olmamıştı ama onu soruşturmadan uzak tutmuş, aramalarına cevap vermeyi de kesmişti.

Scott, “Tamam. Haber verdiğiniz için teşekkürler,” dedi.

Başka ne diyeceğini bilmiyordu ama Orso’nun neden bu kadar cana yakın konuştuğunu merak etmiyor da değildi.

“Melon size neler olduğunu anlattı mı?”

“Evet, anlattı. Bana nankör hergelenin teki olduğunuzu söyledi.”

“Öyleyim.”

Hah. Scott, Melon’ın kendisiyle ilgili fikirlerini önemsememişti, bu yeni adamın fikirlerini de önemsemediyordu ama Orso gülünce şaşırıldı.

“Bak, onunla sorunların vardı, biliyorum ama ben yeniyim. Seninle buluşup, dosyadaki birkaç şey hakkında konuşmak isterim.”

Scott içinde yeni bir umudun alevlendiğini hissetti.

“Melon yeni bir ipucu mu bulmuş?”

“Hayır, bulmuş diyemem. Ben sadece o gece neler olduğunu bir an önce öğrenmeye çalışıyorum. Bugün bir ara bana uğrayabilir misin?”

O umut alevi yakıcı bir kora dönüştü. Orso iyi birine benziyordu ama Scott daha az önce o gece olanları tekrar yaşamıştı ve artık olanlarla ilgili konuşmaktan bıkmıştı.

“Şimdi vardiyadayım, sonrasında da başka planlarım var.”

Orso duraksadı. O duraksamada Scott, Orso’nun, onu baskından savmaya çalıştığını fark ettiğini anladı.

Orso, “Yarın olsun o zaman ya da ne zaman müsaitsen,” dedi.

“Ben sizi arasam olur mu?”

Orso ona kendi dahili numarasını verdi ve telefonu kapattı.

Scott telefonunu bacaklarının arasına koydu. Dakikalar önce yaşadığı hissizliğin yerini öfke almıştı şimdi. Orso'nun ne sormak istediğini merak ediyordu. Dahası gerçek olup olmadığını bilmesi de favorilerden bahsetse mi, bahsetmese mi karar veremiyordu.

Scott şerit değiştirdi ve şehre doğru döndü. Griffith Park'ın önünden geçerken Orso'nun numarasını çevirdi.

“Dedektif Orso, ben Scott James. Eğer hâlâ oradaysanız size uğrayabilirim.”

“Buradayım. Yerimizi hatırlıyor musun?”

Scott bunu duyunca güldü ve Orso'nun şaka yapıp yapmadığını merak etti.

“Hatırlıyorum.”

“Buraya geldiğinde kimseye dalmamaya çalış.”

Ne Scott güldü ne de Orso.

Scott telefonu kapattıktan sonra Dominick Leland'i arayıp yeni köpekleri görmeye gelemeyeceğini söyledi. Bunu duyan Leland bir Alman çoban köpeği gibi hırıldadı.

“Niyeymiş o?”

“Tekne'ye gidiyorum.”

“Yemişim Tekne'yi. O lanet binada bu köpeklerden daha önemli hiçbir şey ve hiç kimse yok. Seni K-9 birimime oradaki adamlarla zaman öldüresin diye almadım ben.”

Hırsızlık-Cinayet Bürosu'nun özel birlikleri, Emniyet Binası'nın beşinci katında yer alırdı. Emniyet Binası, Belediye Binası'nın karşısında bulunan on katlı bir yapıydı. Emniyet Binası'nın Belediye Binası'na bakan cephesi ince, sivri, üçgen şekilli bir cam kaplamadan oluşuyordu. Bu, Emniyet

Binası’nın bir gemi burnu gibi görünmesine neden olduğundan alt kademe memurları oraya Tekne adını vermişlerdi.

“Hırsızlık-Cinayet Bürosu beni bekliyor. Davayla ilgili.”

Leland’in hırıltıları kesildi.

“Senin davanla mı?”

“Evet, efendim. Oraya doğru yoldayım.”

Leland’in sesi tekrar kabalaştı.

“İyi madem. Ama seni en kısa zamanda bekliyorum.”

Scott, Goodman’ın ofisine üniformalı gitmezdi. Üniformasını bir spor çantasında, silahını da kilitli bir kutunun içinde arabanın bagajında tutardı. Birinci Cadde’ye varınca otobandan ayrılarak Tekne’nin kapalı otoparkına girdi. Mellon’la olan olaydan sonra birkaç dedektifin kendisine ters bakışlar atmasını bekliyordu açıkçası ama umursamıyordu. Onlara kendisinin de bir polis memuru olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Scott girişteki danışma görevlisine rozetini ve LAPT kimliğini gösterip oraya Orso’yu görmeye geldiğini söyledi. Kadın kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra Scott’a gömleğine takması için farklı bir kimlik kartı uzattı.

“Sizi bekliyor. Hangi katta olduklarını biliyor musunuz?”

“Biliyorum.”

Scott giriş katı arşınlarken topallamamaya çalıştı ama bu, bacağındaki onca çelikle pek kolay bir iş değildi. Onu tekerlekli sandalye üstünde Good Samaritan hastanesinin acil servisine getirdikleri gece Scott uyuğundan, omzundan ve göğüs altından ameliyat geçirmişti. Aynı hafta içinde üç, altı hafta sonra iki ameliyat daha geçirdi. Bacağındaki yara ona

bir buçuk kiloluk kas dokusuna mal olmuş, uyluk kemiğini onarmak çelik bir çubuk ve altı adet vida gerektirmiş ve kalıcı sinir zedelenmesine neden olmuştu. Omuz rekonstrüksiyonu için üç adet plaka, sekiz adet vida gerekmiş ve o bölgede de kalıcı sinir zedelenmesi meydana gelmişti. Çoklu ameliyatlann ardından başlayan fizik tedavi süreci epey ağırlı geçtiyse de Scott artık iyi durumdaydı. Yalnızca, ağırlardan daha güçlü olması ve birkaç hap yutması gerekiyordu.

Bud Orso kısa siyah saçları ve bir oymakbaşınıninkine benzer tombul suratıyla kırklarının başında bir adamdı. Scott ı şaşırtarak onu asansör kapısının önünde karşılamıştı.

“Bud Orso. Böyle bir durum sebebiyle olmasından dolayı üzgün olsam da seninle tanıştığımıza sevindim.”

Orso’nun şaşırtıcı derecede güçlü bir el sıkışı vardı ama Scott’ın elini çabucak bırakıp onu Cinayet Bürosu’nun ofislerine doğru yönlendirdi.

“Davayı bana verdiklerinden bu yana dosyanla yatıp kalıyorum. O gece olanlar korkunç şeyler. İşe döneli ne kadar oldu?”

“On bir hafta.”

Hoşbeş. Scott hâlâ sinirliydi ve Cinayet Bürosu’nun ekip odasında kendisini neyin beklediğini merak etmeden edemiyordu.

“Sana izin vermelerine şaşırdım.”

“Ne için?”

“İşe geri dönmen için. Hava değişimi iznine çıkmaya karar verilmişti.”

Scott bir şey demedi. Şimdiden konuşmaktan sıkılmış, oraya geldiği için kendine kızmaya başlamıştı.

Yürümeye devam ederlerken Orso Scott'ın omzundaki K-9 armasını fark etti.

“K-9 ha? İlginç olsa gerek.”

“Çok da iyi. Ne dersen yapıyorlar, karşılık vermiyorlar ve yanında yalnızca bir köpek oluyor.”

Orso nihayet Scott'ın imalarını anladı ve onu Cinayet Bürosu'na doğru götürürken bir daha ses çıkarmadı. Scott kapı eşiğinden içeri adımını atar atmaz gerildiğini hissetti ama içeride yalnızca beş dedektif vardı ve hiçbiri ondan tarafa bakmadı. Orso'nun peşinden içinde dikkörtgen bir masa ile beş sandalye olan küçük bir konferans odasına girdi. Masanın baş tarafında siyah renkli geniş bir dosya kutusu vardı. Scott, kendi yazılı ifadesinin ve Bentley'deki iki kişinin; on altı yerinden vurulan Eric Pahlasian adındaki bir gayrimenkul müteahhidi olan sürücünün, on bir yerinden vurulan Georges Beloit adındaki bir gayrimenkul avukatı olan Fransız kuzeninin akrabaları ve arkadaşları ile yapılan görüşmelerin yazılı halde masanın üstünde olduğunu gördü.

Orso, masanın başına geçip Scott'a istediği yere oturmasını söyledi.

Scott kendini hazırladı, sonra otururken yüzünü nasıl buruşturduğunu Orso görmesin diye başını çevirdi. Oturmak her zaman yan tarafına bir acı saplanmasına neden oluyordu.

“Kahve ya da su ister misin?”

“Hayır. Teşekkürler.”

Yerde, duvara doğru dayanmış, olay yerine ait genişçe bir çizim vardı. Birisi Kenworth'ü, Bentley'i, Gran Torino'yu ve Adam aracını çizmişti. Birisi Stephanie'yle Scott'ı çiz-

mişti. Yerde, mukavvanın yanı başında bir tane sarı zarf duruyordu. Scott zarfın içinde olay yeri fotoğraflarının olduğunu tahmin edince yüzünü çevirdi. Başını kaldırıp baktığında Orso'nun kendisini seyrettiğini gördü ve o anda hiç de bir oymakbaşına benzemiyordu. Bakışlarında, gözbebeklerini yusuvarlak edecek şekilde keskin bir odaklanma vardı.

“Bu konuda konuşmanın senin için zor olabileceğini anlıyorum.”

“Sorun değil. Ne bilmek istiyorsunuz?”

Orso bir süre onu inceledikten sonra sorusunu sordu.

“İrikıyım adam neden işini bitirmedi?”

Scott bu soruyu kendisine on binlerce kez sormuştu ama cevap olarak ancak tahmin yürütebiliyordu.

“Sanırım sağlık görevlilerinden ötürü. Sirenler gittikçe yaklaşıyordu.”

“Adamın gittiğini gördün mü?”

Orso ifadeleri okuduysa cevabı zaten biliyordu.

“Hayır. Tüfeği doğrulttuğunu gördüm. Adam tüfeği kaldırdı, yere yattım, sonra da bayıldım sanırım. Bilmiyorum.”

Daha sonra, hastanedeyken, ona kan kaybından bayıldığını söylemişlerdi.

“Adamların gittiklerini duydun mu?”

“Hayır.”

“Kapıların kapandığını?”

“Hayır.”

“Sağlık görevlileri geldiğinde kendinde miydin?”

“Onlar ne dedi?”

“Ben sana soruyorum.”

“Tüfeği gördüm, başımı yere koydum ve gözümü açtım, gımda hastanedeydim.”

Scott’ın omzu fena ağrıyordu. Kasları taşlaşıyormuş gibi, derin bir ağrıydı bu. Ağrı, yara dokusu parçalanıyormuşçasına sırtına yayıldı.

Orso yavaşça başıyla onayladı ve ardından yanlamasına omuz silkti.

“Sirenlerden dolayı olması kuvvetle muhtemel ama emin olamayız. Belki yere yattığında öldüğünü zannetti. Belki cephanesi bitti. Belki silahı tutukluk yaptı. Bir gün bunu ona soracağız.”

Orso eline ince bir dosya alıp arkasına yaslandı.

“Mesele, bayılana dek gayet iyi duyuyor olman. İfaden-de Memur AndersTa etrafın ne kadar sessiz olduğundan bahsettiğinizi söylemişsin. Sessizliği dinleyebilesiniz diye arabayı durdurduğunu belirtmişsin.”

Scott kızardığını ve suçluluk duygusuyla yüreğinin ezildiğini hissetti.

“Evet, efendim. Bu benim yüzümdendi. Ondan aracı durdurmasını istedim.”

“Herhangi bir şey duydun mu?”

“Etraf tamamen sessizdi.”

“Sessiz olduğunu biliyorum ama ne kadar sessizdi? Arka plan sesleri var mıydı?”

“Bilmem. Belki otobanındaki.”

“Tahmin yürütme. Yan bloktaki sesler? Köpek havlamaları? Dikkat çeken herhangi bir ses?”

Scott, Orso’nun ne yapmaya çalıştığını merak etti. Ne Melon ne de Stengler ona arka plan seslerini sormuştu.

“Hatırlamıyorum.”

“Bir kapı kapanışı? Bir motorun çalıştınışı?”

“Etraf sessizdi. Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Orso olay yeri posterine doğru döndü. Üstüne eğilip Kenworth’ün geldiği yan caddeye dokundu. Kavşağa üç dükkân kala bir vitrinin üstüne mavi bir X çizilmişti.

“Vurulduğın gece buradaki bir dükkân soyulmuş. Dük-kân sahibi olayın, mağazayı kapatma saati olan akşam sekizden sonrayla sabah yediden önce gerçekleştiğini söylüyor. Soygunun, seninle Anders’in olay yerinde olduğunuz vakit gerçekleştiğine inanmak için bir nedenimiz yok ama emin olamayız da. Uzun süredir bunu düşünüyorum.”

Scott, Melon’ın ya da Stengler’m soygundan bahsettiğini hatırlamıyordu ki bu, soruşturma için önemli bir ayrıntıydı.

“Melon bana bundan hiç bahsetmedi.”

“Melon bilmiyordu. Dükkân sahibinin adı Nelson Shin. O ismi biliyor musun?”

“Hayır, efendim.”

“Asya’dan ithal ettiği şekerlemelerin, bitkilerin ve diğer ıvır zıvırların dağıtımını yapıyor, bunlardan bazılarının ABD’ye girişi yasak. Adam öteden beri o kadar çok soyulmuş ki şikâyetle bulunmamış bile. Onun yerine kendine bir silah almış ve altı hafta önceki bir ATF operasyonunda yakayı ele vermiş. ATF onu yakalayınca korkmuş ve defalarca soyulduğu için tam otomatik bir M4’e ihtiyacı olduğunu iddia etmiş. ATF’ye dükkânının kaç kez soyulduğuna dair bir tarih listesi vermiş. Merak ediyorsan eğer son bir yılda altı *

* Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu, (ç.n.)

kez soyulmuş. O tarihlerden biri senin saldırıya uğradığın günle aynı.”

Scott dükkânı belirten mavi X’e baktı. Stephanie motoru kapattığında sessizliği yalnızca on, on beş saniye dinlemiş, ardından konuşmaya başlamışlardı. Sonra Bentley belirmişti ama Bentley o kadar sessizdi ki Scott aracın suda süzülüyormuş gibi hareket ettiğini düşündüğünü anımsadı.

“Kenworth’ün ara gaz verdiğini duydum. Yan sokaktan çıkmadan önce büyük dizel motorun devrini yükselttiğini duydum.”

“Hepsi bu mu?”

Scott ne kadarını anlatması gerektiğini ve nasıl açıklayacağını düşündü.

“Bu yeni bir anı. Onu duyduğumu daha birkaç hafta önce hatırladım.”

Orso kaşlarını çatınca Scott devam etti.

“O gece kısa sürede pek çok şey oldu. Büyük olayları hatırlıyorum ama küçüklerin çoğunu unuttum. Yeni yeni aklıma geliyorlar. Doktor bunun normal olduğunu söyledi.”

“Peki.”

Scott bir an duraksadıktan sonra ona favorileri söylemeye karar verdi.

“Adamların kaçtıkları arabanın sürücüsünü gördüm. Bu nu ifademde bulamazsınız çünkü daha yeni hatırladım.”

Orso öne doğru eğildi.

“Onu gördün demek.”

“Yüzünün yan tarafını. Bir saniyeliğine maskesini kaldırdı. Beyaz favorileri vardı.”

Orso sandalyesini yaklaştırdı.

“Onu bir altılının arasından seçebilir misin?”

Altılı, birbirine benzer altı şüphelinin fotoğraflarının yan yana bulunduğu bir gruplandırmaydı.

“Tek gördüğüm favorileriydi.”

“Seni bir polis ressamıyla görüştürmemi ister misin?”

“Adamı yeterince iyi göremedim.”

Orso şimdi sinirli görünüyordu.

“Hangi ırktandı?”

“Tek hatırladığım favorileri. Belki daha fazlasını da hatırlayabilirim, bilemiyorum. Doktorum bir anının bir diğelerini tetikleyerek ilerlediğini söylüyor. Kenworth’ün ara gaz verdiğini hatırlamıştım, şimdi de favorileri hatırladım, yani daha fazlasını hatırlamaya başlayabilirim.”

Orso bu söylediğini bir süre düşündükten sonra nihayet arkasına yaslandı. Epey yumuşamış görünüyordu.

“Cehennem yaşadım, dostum. Bundan ötürü çok üzgünüm.”

Scott ne diyeceğini bilemedi. Sonunda yalnızca omuz silkti.

Orso, “Benimle iletişimi koparma. Hatırladığın herhangi bir şey olursa beni ara. Aptalca ya da saçma bir şeyler söyleyeceğini düşünerek endişelenme, tamam mı? Aklına gelen her şeyi bilmek istiyorum,” dedi.

Scott başıyla onayladı. Masanın üstüne yayılmış kâğıtlara ve kutudaki dosyalara baktı. Kutu epey büyüktü ve Mellon’ın kendisine ne kadar az şey anlattığına bakınca Scott’m beklediğinden daha çok fazla bilgi içeriyordu.

Scott bir süreliğine daha kutuya baktıktan sonra tekrar Orso’ya döndü.

“Dosyayı okuyabilir miyim?”

Orso, Scott’ın bakışlarını takip ederek kutuya baktı.

“Dosyayı okumak mı istiyorsun?”

“Bir anı bir diğerini tetikliyor. Belki diğer şeyleri hatırlama yardımcı olacak bir şey görürüm.”

Orso bir anlığına düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Şimdi olmaz ama tamam. Madem istiyorsun. Okumanın benim için bir sakıncası yok ama burada okuman gerekecek. Önümüzdeki günlerde beni ara, gününü belirleyelim.”

Orso ayağa kalktı ve Scott’ın da kendisiyle birlikte kalkarken yüzünü ekşittiğini gördü.

“İyi misin?”

“Yara dokusu gevşiyor. Doktorlar sertliğin geçmesinin bir yılı bulabileceğini söylediler.”

Herkese söylediği saçmalık buydu.

Koridoru geçip de asansörlere doğru yol almaya başlayana dek Orso başka bir şey demedi. Ancak oraya vardıklarında bakışları tekrar sertleşti.

“Son bir şey daha. Ben Melon değilim. Sana üzülüyordu ama senin ruh hastalıklarına gönderilmesi gereken baş belası bir kaçık olduğunu düşünmeye de başlamıştı. Sen de muhtemelen onun boktan bir dedektif olduğunu düşünüyordun. İkiniz de hatalıydınız. Sen ne düşünürsen düşün, o adamlar senin için kışkırtıcıları yırttılar ama bazen kışkırtıcıyı da yırtsan bir şey bulamıyorsun. Berbat bir durum ama oluyor işte.”

Scott bir şey söylemek için ağzını açıtsa da Orso bir elini havaya kaldırıp onu susturdu.

“Burada hiç kimse vazgeçmiyor. Ben de vazgeçmeyece-

ğim. Öyle ya da böyle bu davayı sonuca ulaştıracacağım. Yeterince açık mı?”

Scott başıyla onayladı.

“Kapım her zaman açık. İstedğin zaman ara ama bir günde on altı kez ararsan on altısına da cevap veremem. Bu yeterince açık mı?”

“Sizi on altı kez aramayacağım.”

“Ama ben seni on altı kez ararsam en kısa sürede her birine döneceksin çünkü cevaplanması gereken sorularım olacak.”

“O pislikleri yakalamanıza yararı olacaksa gelip sizinle yaşarım.”

Orso gülümsedi ve o anda tekrar oymakbaşı gibi göründü.

“Benimle yaşamana gerek kalmadan da o adamları yakalayacağız.”

Asansörün önünde vedalaştılar. Scott, Orso’nun ofisine dönmesini bekledikten sonra erkekler tuvaletine doğru topalladı. Kimse izlemezken aksaklığı daha çok belirginleşiyordu.

O kadar ağrısı vardı ki neredeyse kusacaktı.

Yüzüne soğuk su çalıp şakaklarını ve gözlerini ovdu. Elini yüzünü kuruladıktan sonra küçük, plastik bir torbadan iki adet Vicodin aldı, yuttu ve ardından yüzünü tekrar soğuk suyla ovdu.

Yüzünü kuruladıktan sonra ilaçların etkisini göstermesini beklerken aynadan kendine baktı. Vurulduğu geceki kilosundan altı kilo daha zayıf, bacağı yüzünden de yarım santim daha kısaydı. Kırıksıkan belirmişti, olduğundan daha yaşlı görünüyordu; Stephanie o halini görse ne düşünürdü acaba?

Tam Stephanie'yi düşünüyordu ki üniformalı bir polis memuru kapıdan içeri girdi. Memur gençti ve epey telaşlıydı, o nedenle kapıyı sertçe itmişti. Scott yan tarafa, gürültüden uzağa doğru sendeledi ve hemencecik memura döndü. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına atıyor, nefesi kesik kesik çıkıyordu. Nabızı kulaklarında çınlarken hareket etmeden, memuru dikkatle izleyerek kalakaldı.

Genç memur, "Sizi korkuttuğum için kusura bakmayın. Bir an önce işlemem gerek de," dedi.

Pisuvara doğru koştu.

Scott adamın sırtına bakakaldıktan sonra gözlerini sıkıca yumdu. Sıkıca yumdu yummasına ama bu, gözünün önündeki manzarayı görmesini engelleyemedi. Koca göbekli, maskeli adamın elinde AK-47'siyle kendine doğru geldiğini görüyordu. Adamı rüyalarında ve uyanıkken görüyordu. Adamın önce Stephanie'yi vurduğunu, ardından tüfeğini kendisine doğru çevirdiğini görüyordu.

"Beyefendi, siz iyi misiniz?"

Scott gözlerini açınca genç memurun dikkatle kendisine baktığını gördü.

Scott tuvaletten hızla çıktı. Ne giriş katı arşınlarken ne de ilk köpeğini almak için eğitim alanına vardığında topalamıştı.

K-9 Birimi'nin ana eğitim tesisi L.A. Nehri'nin doğu yakasında, Tekne'nin yalnızca birkaç dakika kuzeydoğusunda bulunan, anonim endüstriyel binaların yerlerini küçük işletmelere, ucuz restoranlara ve parklara bıraktığı bir bölgedeki çok kullanımlı bir tesisti.

Scott giriş kapısından geçip softbol oyunlarına, Columbus Şövalyeleri* barbekülerine ya da polis köpeklerini eğitmeye yetecek kadar büyük yeşil bir alanın kenarına kurulu, cüruf briketinden yapılmış bej rengi bir binanın yanındaki dar otoparka girdi. Binanın yan tarafında köpekler için engelli koşu parkuru oluşturulmuştu. Alanın etrafı uzun tel örgülerle çevrelenmiş, yeşil renkli kalın çalı çitleriyle de dış gözlerden gizlenmişti.

Scott binanın yanına park etti ve arabasından inerken birkaç polisin köpekleriyle beraber çalıştığını gördü. K-9 Komiseri Mace Styrik, kıçında tuhaf işaretler olan bir Al-

* 1882'de kurulan, dünyanın en geniş çaplı Katolik kardeşlik hizmeti organizasyonu, (e.n.)

man oban köpeğini alanın etrafında gezdirmektedir. Scott köpeği ıkaramayınca Styrik'in evcil hayvanı olup olmadığı merak etti. Alanın yakın ucunda, eğitici Cam Francis ve köpeği Tony, sağ koluyla elini kaplayan siyah renkli kalın bir kolluk takmış bir adama doğru yürüyorlardı. Adam, şüpheli numarası yapan Al Timmons adındaki bir eğiticiydi. Tony, Alman oban köpeğinin daha küçük, daha ince görünümlü cinsi olan, yirmi beş kiloluk bir Belçika Malinois köpeğiydi. Timmons birdenbire arkasını dönüp koşmaya başladı. Francis, Timmons kırk metre kadar uzaklaşana dek bekledikten sonra köpeğini saldı ve köpek, antilopların ardından koşan bir itaymışçasına Timmons'ın peşine düştü. Timmons, köpeğin atağıyla yüzleşmek için döndü ve kolluklu kolunu salladı. Tony, Timmons'a yetişmesine yedi sekiz metre kala üstüne atlayıp kolluklu kolunu ısırıldı. Sıradan biri olsa bu çarpışmayla yere yapışırdı ama Timmons bu alıştırmayı yüzlerce kez yapmıştı ve ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. arpıştıkları andan itibaren kendi etrafında dönmeye başladı ve buna devam ederek Tony'yi de havaya kaldırıp döndürdü. Tony onu hiç bırakmadı ve Scott biliyordu ya, bu hoşuna gidiyordu. Malinois cinsi öylesine sert ve sağlam ısırır, çenelerini öylesine kilitlerdi ki onlara şaka yollu Malimsah derlerdi. Timmons hâla köpeği döndürmeye devam ederken Scott, Leland'in sırtını binaya dayanmış halde, köpeklerini eğiten memurları seyrettiğini gördü. Leland kollarını kavuşturmuştu ve kemerine as-tığı sanlı bir kayış vardı. Scott adamı ne zaman görse o kayış muhakkak yanında olurdu.

Dominick Leland, Birleşmiş Milletler Ordusu'nda baş-

layıp L.A. County Sheriffs'te devam ettikten sonra artık LAPT'de görev alan, otuz iki yıldır K-9 eğitimliyi yapan, uzun boylu, zayıf bir Afro-Amerikalıydı. LAPT K-9 birliğı için yaşıyan bir efsaneydi o.

Tepesi kelleşmiş başının kenarları kısa, beyaz saçlarla çevriliydi ve sol elinin iki parmağı yoktu. O parmaklar, kariyeri boyunca aldığı yedi Cesaret Madalyası'nın ilkin kazandığı gün, azman bir Rottweiler-Mastiff dövüş köpeğı tarafından koparılmıştı. Leland ve ilk köpeğı olan Alman çoban cinsi Maisie Dobkin, Eight-Deuce Crip çetesinden cinayet zanlısı ve tanınmış uyuşturucu satıcısı olan Howard Oskari Walcott'ı bulmak için görevlendirilmişlerdi. O günün erken saatlerinde Walcott, bir otobüs durağında bekleyen lise öğrencilerine dokuz el ateş ederek üçünü yaralamış, Tashira Johnson adlı on dört yaşındaki bir kızı da öldürmüştü. LAPT'nin kara ve hava destek kuvvetleri Walcott'ı yakınlarıdaki bir muhite kısıtınca Leland ve Maisie Dobkin silahlı, tehlikeli ve civardaki dört mülk içinde bir yerde saklandığı düşünülen şüphelinin yerini bulmaları için çağırılmışlardı. Leland ve Maisie, ilk mülkü kolaylıkla taradıktan sonra, o zamanlar Eustis Simpson adlı bir diğer Crip üyesinin evinin bitişikteki arka bahçesine geçmişlerdi. O anlarda polis memurlarının habersiz olduğu bir şey vardı ki Simpson, bahçesinde iki devasa erkek Rottweiler-Mastiff kırması besliyordu ve bu hayvanların her ikisi de Simpson'm yasadışı köpek dövüşü işinden ötürü yara bere içinde, işlerinin ehli, saldırgan hayvanlardı lar.

Leland ve Maisie Dobkin o gün Simpson'm arka bahçe-

sine girdiklerinde, iki köpek de evin altından fırlayıp Maisie Dobkin'e saldırmıştı. Altmış beş kiloluk ilk köpek, Maisie'ye öylesine sert çarpmıştı ki Maisie tepe taklak yuvarlanmıştı. Köpek, dişlerini Maisie'nin boynuna geçirip onu yere yapıştırmış, hemen hemen onunla aynı kilodaki ikinci köpek de sağ arka bacağına yapışıp onu bir teriyerin bir sıçanı sallaması gibi sallamıştı. Maisie inlemişti. Dominick Leland bahçe hortumuna koşmak ya da biber gazıyla vakit kaybetmek gibi aptalca şeyler yapabilirdi ama Maisie çoktan ölmüş olurdu; bu nedenle Leland dövüşe katılmıştı. Bir nişan hattı açabilmek için Maisie'nin bacağını ısırarak köpeğe diziyle vurmuş, beretasını köpeğin sırtına bastırmış ve tetiği çekmişti. Ardından boş eliyle diğer köpeğin yüzünü tutarak Maisie'nin boynunu bırakmasını sağlamıştı. Azman canavar Leland'ın elini ısırınca Leland o başbelasını iki kez vurmuş ama serçe ve yüzük parmağının koparmasına engel olamamıştı. Daha sonra, Leland köpeğin kendisini ısırıldığını hissetmediğini, parmaklarının koptuğunu ise ancak Maisie'yi bir ambulansa bindirip sağlık görevlilerine onu derhal en yakın veterinerine götürmelerini emrettikten sonra fark ettiğini söyleyecekti. Hem Leland hem de Maisie Dobkin tamamen iyileşmiş, Maisie Dobkin emekli olana dek altı yıl daha birlikte çalışmışlardı. Leland kendisinin ve Maisie Dobkin'in resmi LAPT fotoğrafını hâlâ ofisinde saklardı. O ana dek ortağı olmuş tüm köpeklerle olan fotoğraflarının her birini saklardı.

Leland, Scott'ı görünce yüzünü ekşitti ama Scott bunu üstüne alınmadı. Leland köpekleri dışında herkese ve her şeye yüzünü ekşitirdi.

Leland kollarını çözüp binaya girdi.

“İçeri gel, elimizde ne varmış bakalım.”

Bina, iki küçük ofis, bir ortak toplantı salonu ve bir köpek evi olarak bölümlere ayrılmıştı. Leland, K-9 Birimi tesisini yalnızca köpekleri eğitmek ve değerlendirmek için kullanır, binada tam zamanlı personel bulundurmazdı.

Scott, Leland'ın ardından ofislerin önünden geçip köpek evine girdi, yürürlerken Leland konuşmaya devam ediyordu. Tel örgüden yapılmış sekiz adet köpek kulübesi, köpek evinin sol tarafına doğru sıralanmıştı ve onların önünden ilerleyip binanın diğer ucuna varan bir kaldırım vardı. Kulübeler, yerden tavana kenarlarıyla bir buçuk metre genişliğinde, iki buçuk metre yüksekliğindeydiler. Zemin, içerisi hortumla yıkanıp durulanabilsin diye gömme giderler eklenmiş beton plakadandı. Eğitim köpekleri burada yaşarken Scott ve diğer iki kurs arkadaşı, Amy Barber ile Seymore Perkins, her sabah güne köpek dışkılarını toplayarak ve yerleri dezenfektanla yıkayarak başlardı. Bu da köpek evinin hastane gibi kokmasına neden olurdu.

Leland, “Perkins, Jimmy Riggs'in köpeği Spider'ı alacak. Bence iyi bir ikili olacaklar. Bak söylüyorum, o Spider'ın kendine has düşünce tarzı var ama o ve Seymore sonunda inlaşmaya varacaklardır,” dedi.

Seymore Perkins, üç yeni eğitici arasında Leland'ın gözlesiydi. Perkins, av köpekleriyle büyümüşü ve kendisine inında güven duymaya başlayan köpeklere karşı kendinden imin bir duruşu vardı. Amy Barber, köpeklerle bağ kurma 'ususunda sezgisel bir hissiyatının, narin yapısını ve yüksek

ses tonunu epey aşan bir komuta otoritesinin olduğunu ka mtlamıştı.

Leland, iki yeni köpeğin beklediği İkinciyle üçüncü ku lübenin arasında durdu. Leland oraya girer girmez her il köpek de doğruldu ve daha yakındaki köpek iki kez havladı İkisi de sıska, erkek Belçika Malinois'iydi.

Leland çocuklarını görmüşçesine sevindi.

“Bu oğlanlar muhteşem değiller mi? Baksana şunlara Yakışıklı genç adamlar.”

Az önce havlayan köpek tekrar havladı ve ikisi birde; hızlıca kuyruklarını salladılar.

Scott, her iki köpeğin de K-9 Birimi'nin temin ettiği ya lı esaslar gereğince, yetiştirici tarafından tam eğitilmiş o a rak gönderildiğini biliyordu. Yani, işe uygun en iyi köpel leri bulmak için dünya genelindeki tüm yetiştiricileri geze Leland'm temin ettiği yazılı esaslar gereğince. Leland, so üç günü köpekleri bizzat tempolu koşturarak, zindeliklerir değerlendirerek ve her bir köpeğin kişiliğiyle özelliklerin öğrenerek geçirmişti. K-9 Birimi'ne gönderilen her köpe Leland'in standartlarına uygun olmazdı. Leland uygun ol mayanları eleyip yetiştiricilerine geri gönderirdi.

Leland ikinci kulübedeki köpeğe baktı.

“Buradakinin adı Gutman. O aptallar ona neden Gutmai adını vermişler bilmiyorum ama adı bu.”

Satın alman köpekler oraya geldiklerinde genellikle ili yaşlarında olduklarından halihazırda isimleri olurdu. Bağ; lanmış köpeklerse çoğunlukla bir yaşlarındaydılar.

“Ve buradaki de Quarlo.”

Gutman yine havladı ve arka ayaklarının üstünde doğru-
lup kapının ardından Leland'i yalamaya çalıştı.

Leland, "Gutman biraz sinirli, o yüzden onu Amy'ye ve-
receğim. Quarlo tam bir akıl küpü. Epey yetenekli ve birlik-
te çalışması kolay bir köpektir; bence sen ve Bay Quarlo iyi
bir ikili olacaksınız."

Scott, "birlikte çalışması kolay" ve "akıl küpü" lafları-
nı Leland'in kendisinin diğer köpekle başa çıkamayacağını
söyleme şekli olarak yorumladı. Perkins ve Barber ondan
daha iyi eğiticilerdi, o nedenle onlar daha zor köpekleri alı-
yorlardı. Scott'sa gerzek olanlarıydı.

Scott köpek evinin diğer ucundaki kapının açıldığını duy-
du ve Mace'in Alman çoban köpeğiyle birlikte içeri girdiğini
gördü. Mace köpeği bir kulübenin içine soktu, genişçe bir kö-
pek kafesini yanına çekti ve çoban köpeğinin kapısını kapattı.

Scott, Quarlo'yu incelemeye koyuldu. Koyu kahverengi
bedeni, siyah yüzü ve dik siyah kulaklarıyla güzel bir kö-
pekti. Bakışları sıcacık ve zekiydi. Sağlam tutumu aşikârdı.
Gutman sürekli hareket edip kıpırdanırken Quarlo tamamen
sakin bir vaziyette bekliyordu. Leland muhtemelen haklıy-
dı. Bu, Scott için birlikte çalışması en kolay köpek olurdu.

Scott göz ucuyla Leland'e baktı ama Leland ona bakmı-
yordu. O, köpeğe gülümsüyordu.

Scott, "Daha çok çalışacağım. Ne kadar gerekiyorsa o
kadar çok çalışacağım," dedi.

Leland başını kaldırıp Scott'a baktı ve onu bir süre ince-
ledi. Scott, Leland'in yalnızca köpeklere bakarken yüzünü
ekşitmediğini biliyordu ama Leland kendisine bakarken yü-

zünde düşünceli bir ifade vardı. Üç parmaklı eliyle belindeki kayışa dokundu.

“Bu bir demir ve naylon karışımı değil. Bu bir sinir. Bir ucunu kendine, diğer ucunu da bu hayvana bağlarsın ve bunu, o hayvanı sokakta çekiştirmek için yapmazsın. Bu sinir sayesinde sen onu *hissedersin*, o da seni hissederek buradan akan her neyse -endişe, korku, disiplin, memnuniyet- her iki uca da akar; hem de ne senin ne de köpeğinin birbirinize bakmanıza gerek kalmadan, tek kelime dahi etmenize gerek kalmadan bu sinir üzerinden akıp size ulaşır. O bunu hissedebilir, sen de hissedebilirsin.”

Leland elindeki kayışı bırakıp tekrar Cuarlo’ya döndü.

“Elbette çalışacaksın, senin çalışkan biri olduğunu biliyorum ama çalışmanın kazandıramayacağı şeyler var. Sekiz haftadır seni izliyorum, ne dediysem yaptın ama bir kez olsun kayışından bir şey aktığını görmedim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Daha çok çalışacağım.”

Scott başka ne diyebileceğini düşünürken Cam Franscis arkalarında kalan kapıyı açtı ve Leland’dan Tony’nin ayağına bakmasını istedi. Cam endişeli görünüyordu. Leland, Scott’a hemen döneceğini söyleyerek hızlıca yanından ayrıldı, yüzü yine ekşimişti. Scott bir süre Cuarlo’ya baktıktan sonra Mace’in hortumla kafesi yıkadığı köpek evinin diğer ucuna doğru gitti.

Scott, “Kolay gelsin,” dedi.

Mace, “Dikkat et de ıslanma,” diye karşılık verdi.

Çoban köpeği, kulübenin arka tarafında, başını patileri-

nin arasına koymuş, kapitone bir minderin üstünde uzanıyordu. Açık kahverengi yanakları, çehresine doğru rengi açılan siyah burnu, başının tepesindeki siyah lekesi ve devasa siyah kulaklarıyla klasik bir siyah-taba karışımı Alman çoban köpeğiydi. Scott'tan Mace'e, sonra tekrar Scott'a bakarken kaşları birleşiyordu. Ne var ki bunun haricinde hareket eden hiçbir yeri yoktu. Bir gazetenin üstüne konmuş sert bir plastik oyuncakla beraber deri bir kemik ve bir kâse su, dokunulmamış halde beklemekteydi. Kafesin yan tarafında bir isim yazılıydı. Scott o ismi okuyabilmek için başını yana eğdi. Maggie.

Scott onun otuz beş, kırk kilo geleceğini düşündü. Malimsahlardan çok daha büyüktü. Çoban köpeklerinin genel özelliği olarak vücudunun büyük kısımları göğsü ve kalçalarıydı ama Scott'ın asıl dikkatini çeken poposundaki tüysüz, gri çiziklerdi. Scott daha iyi görebilmek için kafesinin yanından geçti ve geçerken de Maggie'nin bakışlarının kendini takip edişini izledi.

“Bu, Maggie mi?”

“Evet.”

“Bizim mi?”

“Yok. Bağış köpeği. Oceanside'daki bir aile işimize yarayabileceğini düşünmüş ama Leland onu geri gönderiyor.”

Scott bir süre soluk çizikleri inceledikten sonra onların yara izi olduklarına karar kıldı.

“Ona ne olmuş?”

Mace hortumu bir kenara bırakıp kulübenin kapısının önündeki Scott'm yanına gitti.

“Afganistan'da yaralanmış. Yara izleri geçirdiği ameliyatlardan kalma.”

“Hadi canım. Askeri köpek miymiş yani?”

“Bu kız, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri’nden. Şu anda sağlığı yerinde ama Leland göreve uygun olmadığını söylüyor.”

“Ne tür bir iş yapıyormuş?”

“Çift amaçlı köpek. Devriye ve bomba tespit etme.”

Scott, aldıkları eğitimin özel ve seçkin oluşu dışında askeri köpeklerle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

“Yanında bomba mı patlamış?”

“Yok. Eğitici, şu canlı bomba kaçıklarından biri yüzünden havaya uçmuş. Bu kızımız da eğiticisinin dibinden ayrılmamış ve keskin nişancı bir piç kurusu onu öldürmeye çalışmış.”

“Yok artık.”

“Gerçekten. İki el vurulmuş, Leland öyle söyledi. Maggie sahibinin üstüne yatmış ve ne yaptılarsa kalkmamış. Herhalde onu korumaya çalışıyordu. Diğer bahriyelilerin bile yanma yaklaşmasına izin vermemiş.”

Scott bakışlarını Alman çoban köpeğine dikmişti ama Mace ve köpek evi bir anda yok oldu ve Scott, o geceki ateş seslerini duydu; otomatik tüfeğin gök gürültüsünü andıran patlaması, kırbaç gibi çatırdayan tabanca korosu. Sonra Maggie’nin kahverengi gözleriyle göz göze geldi ve tekrar köpek evindeydi.

Scott dudağının iç kısmını ısırdı ve konuşmadan önce boğazını temizledi.

“Onu bırakmamış.”

“Öyle diyorlar.”

Scott, Maggie’nin kendilerini nasıl izlediğini fark etti.

Burnu durmaksızın hareket edip kokularını özümseyordu. Yüzükoyun pozisyonunu hiç bozmamış olsa dahi Scott onun tamamen kendilerine odaklı olduğunu farkındaydı.

“Madem iyileşmiş, Leland onu neden istemiyor?”

“Gürültüyle arası hiç iyi değil. Arka tarafta, nasıl da ürkekçe yattığını görüyor musun? Leland onun stres bozukluktan muzdarip olduğunu düşünüyor. Köpekler de insanlar gibi TSSB* yaşayabilirler.”

Scott yüzünün kızardığını hissetti ve rahatsızlığını gizlemek için kulübenin kapısını açtı. Acaba Mace ve diğer eğiticiler onun arkasından da bu şekilde konuşuyorlar mıydı?

Scott, “Merhaba, Maggie, nasılsın bakalım?” diye sordu.

Maggie, bir itaat göstergesi olarak kulakları arkaya yattık vaziyette, kamının üstünde uzanmaya devam ederken muhtemelen bir saldırganlık göstergesi olarak Scott’m gözlerinin içine içine bakıyordu. Scott ona yavaşça yaklaşıp başlandı. Maggie, Scott’ın yanma yaklaşmasını izlediyse de ne kulaklarını dikleştirdi ne de uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Scott elinin tersini Maggie’ye doğru uzattı.

“Sen uslu bir kız mısın, Maggie? Benim adım Scott. Ben bir polis memuruyum, o yüzden bana sorun çıkarma, olur mu?”

Scott, Maggie’nin birkaç adım önünde çömeldi ve burnunun hareket edişini seyretti.

“Seni sevebilir miyim, Maggie? Seni sevmemi ister misin?”

Scott elini yavaşça Maggie’ye doğru uzattı ve başına dokunmasına on beş santim kalmıştı ki Maggie onu ısırdı.

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu, (ç.n.)

Maggie inanılmaz derecede hızlı hareket etmiş, Scott tam ayağa fırladığı anda hırlaya tıslaya elinin üst kısmını kapmıştı.

Mace çığlık atıp kulübenin içine koştu.

“Tanrım! Seni ısırды mı?”

Maggie, Scott’ı ısırдыğı hızda saldırısını kesti ve tekrardan kamının üstüne uzandı. Scott geri kaçmıştı, o anda Maggie’den bir metre geride duruyordu.

“Dostum, kanaman var. Ver elini de bakayım. Çok mu ısırды?”

Scott mendilini kesiğın üstüne bastırды.

“Önemli bir şey değıl.”

Scott, Maggie’nin bakışlarının, üzerine saldırabilirler diye her ikisini birden izlemek zorundaymış gibi kendisinden Mace’e, sonra tekrar kendisine kayışını seyretti.

Scott sesini yumuşattı.

“Çok canın yanmış senin, koca kız. Evet, çok yanmış.”

Bahse varım, senden daha çok kurşun yemişimdir.

Scott tekrar çömeldi ve elini tekrar uzatıp Maggie’ye kamını koklattı. Maggie bu kez onun kendisine dokunmasına izin verdi. Scott parmaklarını Maggie’nin kulaklarının arasındaki yumuşacık tüylerin arasından geçirdikten sonra yavaşça geri geçildi. Maggie kamının üstünde yatmaya devam etti ve ScottTa Mace kulübesinden çıkarken onları seyretti.

Mace, “İşte bu yüzden geri gidiyor. Leland onların böyle kafayı sıyırdıklarını, bir daha da asla düzelemediklerini söylemişti,” dedi.

“Bunu Leland mi söyledi?”

“Tanrı’nın Sesi.”

Scott Mace’i Maggie’nin kafesini yıkarken bırakıp ofislerin yanından geçerek dışarı çıktı ve orada içeriye geri dönen Leland’le karşılaştı.

Leland, “Sen ve Quarlo işbaşı yapmaya hazır mısınız?” dedi.

“Alman çoban köpeğini istiyorum.”

“Çoban köpeğini alamazsın. Spider’ı Perkins alacak.”

“Spider değil. Geri göndereceğin çoban köpeğini. Maggie’yi.

İzin ver onunla çalışayım. Bana sadece iki hafta ver.”

“O köpekten hayır gelmez.”

“Fikrini değiştirmek için bana iki hafta ver.”

Leland her zaman yaptığı gibi yüzünü ekşitti, sonra tekrar düşünceli bir hal alıp belinde asılı duran kayışla oynadı.

“Pekâlâ. İki hafta. O senin.”

Scott yeni köpeğini almak için Leland’in peşinden içeriye girdi.

Dominick Leland

Birkaç dakika sonra Leland, binanın sağladığı hafif gölgenin altındaki yerini aldı, kollarını kovuşturdu ve Scott James'in köpekle birlikte çalışmasını seyre koyuldu. Mace bir süre kendisiyle birlikte onları izledikten sonra sıkılıp, işlerinin başına dönmek için içeri girdi. Leland pek konuşmadan adamlarla köpeğin birbirleriyle nasıl ilişki kurduklarını seyretmeye devam etti.

İçerideyken, dışarı çıkmadan önce, Leland, Scott'ı köpeğin yanına geri götürmüştü.

“Onu dışarıya çıkar ve kendini tanı. Sizi izleyeceğim.”

Leland başka bir şey söylemeden oradan ayrılmış ve dışarıda beklemişti. Bir süre sonra Memur James hemen arkasındaki köpekle birlikte binanın diğer ucunda belirmişti. Köpek olması gerektiği gibi James'in solundaydı ve yürürken ondan uzaklaşmıyordu ama bu hiçbir şeyi kanıtla-

mazdı. Köpek, Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyadeleri tarafından eğitilmişti. Leland eğitiminin mükemmelliğinde!, şüphe duymuyordu, ki köpeği değerlendirirken buna kendi gözleriyle de şahit olmuştu.

Memur James kendisine seslendi.

“Özellikle yapmamı istediğiniz bir şey var mı?”

Yapmamı. Yapmamızı değil. İşte senin sorunun tam olarak bu.

Leland onu yüzünü ekşiterek yanıtladı. Biraz sonra James, Leland’in bakışlarından sinerek eğitime devam etti. Birkaç tane doksan derecelik sol ve sağ dönüşü yaptıktan sonra sol ve sağ daireler çizerek koştu. Köpek, durdukları an dışında daima mükemmel pozisyondaydı. Durdukları zamansa başını eğiyor, kuyruğunu kısıtıyor ve sanki kendini gizlemeye çalışır gibi kabuğuna çekiliyordu. Memur James, köpeğe sık sık göz atıyor olsa da bu durumu fark etmişe benzemiyordu.

Leland, James’in köpeğe odaklandığından emin olduğunda cebinden siyah bir çıkış tabancası çıkardı ve tetiği çekti. İçinden 22 kalibre kurusıkı mermi düşen çıkış tabancası, yeni köpeklerin yüksek, beklenmedik seslere karşı dayanıklılıklarını ölçmek için kullanılırdı. Silah patladığında cılgına dönen bir köpeğin polislere faydası olmazdı.

Ses, eğitim sahası boyunca keskin bir şekilde çatırdayarak hem köpeği hem de eğiticisini gafil avladı.

James ve köpek aynı anda yerlerinden sıçradılar ama köpek, kuyruğunu kısıtıp James’in bacaklarının arasına sokulmaya çalıştı. James kendisine doğru bakınca Leland çıkış tabancasını havaya kaldırdı.

“Stres tepkisi. Silah patladığında altına sıçan bir polis köpeği işimize yaramaz.”

James birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi. Leland, tam ne halt yemeye öylece baktığını soracaktı ki, James çömelip köpeğin başını okşadı.

“Hayır efendim, yaramaz. Bu durumu düzelterek.”

“Daha uzun sıvazla. Boynundan başlayıp elini kuyruğuna kadar götür. Köpekler uzun sıvazlamaları severler. Anneleri öyle yaparlardı.”

James uzun ve yavaş sıvazlamalarla köpeği okşamaya başladı ama onunla ilişki kurmak yerine dik dik Leland’e bakıyordu. Bu, Leland’in nutuklarından birine başlamasına neden oldu.

“Konuş onunla, lanet olası. O bir eşya değil. Tann’ın kullarından biri ve seni duyabiliyor. Köpeklerini yürüyüşe çıkarırları vakit telefonda car car konuşan insanları gördüğümde o hanım evladı kışlanı tekmeleyesim geliyor. Madem telefonda konuşacaklar, o zaman neden köpek ediniyorlar? O köpek seni anlıyor, Memur James. Kalbindekini anlıyor. Burada dikilmiş çimlere ve köpek pisliklerine mi konuşuyorum yoksa sana ne demek istediğimi idrak edebiliyor musun?”

“Edebiliyorum, Komiserim.”

Leland bir süre James’in köpeği okşamasını, onunla konuşmasını seyrettikten sonra tekrar bağırdı.

“Engeller.”

Engelli koşu parkuru, bir dizi atlama bariyeri ve tırmanıştan oluşmaktaydı. Leland daha önce Maggie’ye parkuru beş kez dolandırdığından neler olacağını biliyordu. Maggie

tırmanışlarda iyiydi, alçak atlayışları rahatlıkla yapabiliyordu ama son ve en yüksek bariyer olan bir buçuk metrelik duvara gelince ayak diriyordu. Leland ona parkuru ilk ke? dolandırdığında yaralan yüzünden kalçasının acıdığını yahut gücünü kaybettiğini düşünerek onu bir güzel sevmiş onunla konuşmuştu ve tekrar denedikleri vakit Maggie duvara tırmanmak için canını dişine takmış, böylesi büyük bir uğraş vererek Leland'ın yüreğini ezmişti. Memur James, Maggie'yi yüksek bariyerin önüne üç kez götürdü ve Maggie üçünde de öylece kalakaldı. Üçüncü seferde bacaklarını açtı, James'e doğru döndü ve hırıldadı. Neyse ki James ne Maggie'nin başını çekti ne sesini yükseltti ne de onu zorlamaya çalıştı. Yalnızca geri geçilip sakinleşene dek onunla konuştu. Leland, Memur James'in Maggie'ye yardımı dokunabilecek daha başka yüzlerce yolunun olduğunu biliyordu ama genel olarak James'in tutumu hoşuna gitmişti.

Leland başka bir talimat verdi.

“Bu kadar koşu yeter. Sıra ses komutlarında.”

James Maggie'yi engelli koşu parkurundan çıkarıp kayışını tasmadan ayırdı ve temel ses komutlarını sıralamaya başladı. Otur dedi, oturdu. Dur dedi, durdu. Dur, otur, gel, yanaş, yat. Maggie'nin askeri komutlardan farklı olan LAPT durumsal komutlarını öğrenmesi gerekiyordu ama askeri komutları gayet başarılı bir şekilde yerine getirmişti. Bu alıştırmalarla geçen on beş dakikanın ardından Leland tekrar James'e seslendi.

“İyi iş çıkardı. Ödülünü ver.”

Leland, Maggie'yle bu evreyi de gerçekleştirdiğinden

neler olacağını görmek için beklemeye koyuldu. En iyi köpek eğitimi, ödül sistemine dayalı olmalı. Bir köpeği yanlış yaptığı için cezalandırmaz, doğru yaptığı için ödüllendirirsiniz. Köpek istediğiniz şeyi yaptığı vakit onu ödüllendirerek -severek, iyi köpek olduğunu söyleyerek, ona bir oyuncak vererek- bu davranışını pekiştirirdiniz. Bir K-9 eğitim köpeği için standart ödül, Leland'ın içine bir miktar fıstık ezmesi sürmeyi sevdiği delikli, sert plastikten bir toptu.

Leland, James'in sert plastikten topu cebinden çıkarıp köpeğe doğru sallayışını izledi. Maggie topa ilgi göstermedi. James topu sektirerek Maggie'yi heyecanlandırmaya çalıştı ama Maggie endişelenmeye başlayarak ondan uzaklaştı. Leland, James'in Maggie'yle köpeklerin aferin almakla bağdaştırdıkları o tiz ses tonunda konuştuğunu duydu.

“İşte burada, kızım. İstiyor musun? Gidip onu almak istiyor musun?”

James topu Maggie'nin arkasına doğru atıp yerden sekişini izledi. Köpek James'in bacaklarının etrafında döndü ve yüzü karşı tarafa bakar şekilde James'in arkasına oturdu. Leland lanet topu koca alanın diğer ucuna fırlatma hatasına düşmüş ve gidip onu oradan almak zorunda kalmıştı.

Leland, James'e seslendi.

“Bugünlük bu kadar yeter. Maggie'nin eşyalarını toparla. Onu evine götür. Unutma, iki hafta var.”

Leland ofisine dönünce Mace Styrik'i orada, sıcak diyet kola içerken buldu.

“Ona kötü bir köpek vererek hem onun hem de bizim zamanımızı neden boşa harcıyorsun?”

“O köpek kötü falan değil. Sadece göreve uymuyor. Köpeklerle madalya taksalardı, senin gibi bir hanım evladının taşıyamayacağı kadar çok madalyası olurdu.”

“Silah sesini duydum. Yine korktu mu?”

Leland sandalyesine oturdu, arkasına yaslandı ve ayaklarını masanın üstüne uzattı. Sonra gördüğü şeyi derin derin düşündü.

“Tek korkan köpek değildi.”

“Nasıl yani?”

Leland bunu etraflıca düşünmeye karar verdi. Cebinden dumansız tütün kutusunu çıkardı, bir tutam alıp alt dudağıyla dişlerinin arasına yerleştirdi ve ıslatmaya başladı. Sandalyesinin dibinde duran lekeli köpük bardağı aldı, içine tükürdü, sonra bardağı masasının üstüne bırakıp kaşlarını kaldırarak Mace’e baktı.

“Şu koladan bir yudum versene.”

“Ağzında o iğrenç şey varken olmaz.”

Leland iç geçirdi, sonra Mace’in asıl sorusunu yanıtladı.

“Bunu gönülden yapmıyor. Çalışmak konusunda gayet iyi, yoksa onu geçirmezdim ama hava değişimi almasını sağlamalıydılar. Tanrı biliyor ya, hak etti.”

Mace bir şey demeden omuz silkti ve Leland konuşmaya devam ederken kolasını yudumladı.

“Herkes o genç adama yardım etmeye çabalıyor. Tanrı şahidim olsun onun için, başına gelenler için çok üzülüyorum ama sen de biliyorsun ki onu buraya almak zorunda bırakıldık. Onu işe almak için bu göreve ondan çok daha layık ve çok daha iyi durumdaki adayları es geçtik.”

“Doğru diyorsun ama kendi adamımızın yanında olmamız gerekiyordu. Her zaman olduk, her zaman da olacağız ki doğru olan da bu. Adam yeterince şey yaşadı.”

“Ben o konudan bahsetmiyorum.”

“Kulağa öyle geliyor ama.”

“Lanet olsun Mace, beni tanımıyormuşsun gibi konuşma. Ona verebilecekleri binlerce iş var ama biz K-9’uz. Biz o diğer işlerden değiliz. Biz köpek adamlarıyız.”

Mace istemeyerek de olsa ona hak verdi.

“Doğru. Biz köpek adamlarıyız.”

“O değil.”

Mace tekrardan kaşlarını çatı.

“O zaman neden o köpeği ona verdin?”

“Onu istediğini söyledi.”

“Ben de habire bir şeyler istediğimi söylüyorum ama bana hiçbir şey vermiyorsun.”

Leland ağzındaki tütünü tekrar ıslattı, tükürdü ve bu esnada da ağzındaki tattan kurtulmak için kalkıp kendine bir kola almayı düşündü.

“O zavallı hayvan bu iş için uygun değil ve ben James’in de uygun olmadığından şüpheleniyorum. Keşke yanılıyor olsam, yemin ederim yanılmak istiyorum ama durum bu. Onlar şüpheli. O köpek James’in bu işe uygun olmadığını fark etmesine yardımcı olacak. Sonra köpek aileye geri dönecek ve James de ya emekli olacak ya da kendine uygun bir işe geçecek, böylece hepimiz daha mutlu olacağız.”

Leland dudağında kalan tütünü çıkardı, bardağın içine attı ve içecek bir şey bulmak için ayaklandı.

“Kafesi taşımak için yardıma ihtiyacı var mı, bak. Ona köpeğin dosyasını ver ve okumasını söyle. Hayvanın ne kadar iyi olduğunu görmesini istiyorum. Yann sabah saat tam yedide burada olmayı unutmasın.”

“Köpeği yeniden eğitmesine yardım mı edeceksin?”

Travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip köpekler insanlarınkinden benzer stres tepkileri gösterirlerdi ve yeniden eğitilebilirlerdi ama bu, eğitici için büyük sabır, köpek içinse muazzam güven gerektiren yavaş bir süreçti.

“Hayır, etmeyeceğim. James o Alman çoban köpeğini istedi ve aldı. Ona iki hafta verdim, iki haftanın sonunda köpeği tekrar değerlendireceğim.”

“İki hafta yeterli bir süre değil.”

“Hayır, değil.”

Leland kendine kola aramaya koyularak bazı günler işini ne kadar sevdiğini, bazense hiç sevmediğini ve o günün kötü günlerden biri olduğunu düşündü. Bir an önce evine gidip Ginger adındaki emekli, Malinois cinsi köpeğini yürüyüşe çıkarmak için can atıyordu. Yürürlerken uzun uzun konuşurlardı ve Ginger her zaman Leland’in kendini daha iyi hissetmesini sağlardı. Günü ne kadar kötü geçerse geçsin, Ginger onu neşelendirmeyi başarırdı.

—

Scott sürücü koltuğunu öne yatırdı ve köpeğin arabadan inebilmesi için kapıyı sonuna kadar açtı.

“İşte geldik, köpek. Evdeyiz.”

Maggie başını birkaç santim dışarı uzattı, havayı kokladı, sonra yavaşça arabadan indi. Scott’m Trans Am’i geniş bir araba değildi. Maggie arka koltuğu tamamen dolduruyordu ama Glendale’den Scott’ın Studio City’deki evine dek süren yolculuk hoşuna gitmiş gibiydi. Scott tüm camları açmıştı ve Maggie dili dışanda, kürkünü kanştıran rüzgâra karşı gözlerini kısmış, rahat ve mutlu bir şekilde koltuğun üstüne yayılmıştı.

Maggie dışarı çıkarken Scott köpeğin kalçalının kendi böğrü ve omzu kadar acıyıp acımadığını merak etti.

Scott, Studio City parkının az ötesindeki sessiz bir yerleşim sokağında oturan yaşlı, dul bir kadının tek odalı pansiyonunu kiralamıştı ve şimdi arabasını kadının ön bahçesindeki bir karaağacın altına park etmişti. MaryTru Earle kısa boy-

lu, zayıf ve seksenlerinin başında bir kadındı. Kendisi arazisinin ön tarafında bulunan Kaliforniya tarzı çiftlik evinde kalıyor, arka tarafta kalan pansiyonuysa gelirine katkıda bulunması için kiraya veriyordu. Pansiyon eskiden, bir havuzu ve evde yaşayan çocukları varken, havuz evi ve oyun odası olarak kullanılıyordu ama kocası yirmi küsur yıl önce emekli olunca havuzu doldurtmuş, orayı bir çiçek bahçesi yapmış ve havuz evini de bir pansiyona dönüştürmüşlerdi. Kocası on yıl kadar önce ölmüştü ve Scott kadının son kiracısıydı. Sık sık Scott'a da söylediği gibi yakınında bir polis memuru olmasını seviyordu. Pansiyonda bir polis memurunun kalıyor olması ona kendini güvende hissettiriyordu.

Scott kayışı Maggie'nin tasmaına taktı ve arabanın yanında durup etrafa göz gezdirmesi için ona zaman tanıdı. Sonra, işemek isteyeceğini düşünerek onu kısa bir yürüyüşe çıkardı. Maggie'nin tempoyu belirlemesine, ağaçları ve bitkileri istediği kadar koklamasına izin verdi. Yürürlerken onunla konuştu ve Maggie ne zaman bir kokudan tedirgin olsa sırtını ve yanlarını okşadı. Bunlar Leland'den öğrendiği bağ kurma teknikleriydi. Uzun okşamalar yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı. Köpek onunla konuştuğunuzu biliyordu. Köpeklerini yürüyüşe çıkaran çoğu insan, köpeğini bir köpek yürüyüşü yerine insan yürüyüşüne çıkarır, Leland'in söylediği gibi o küçük kahrolası minik bir zeytin çekirdeği çıkarana dek onu sürükler, sonra da hızlıca evlerine geri dönerlerdi. Gelgelelim köpek koklamak isterdi. Onların burunları bizim gözlerimiz, demişti Leland. Köpeğe hoş vakit geçirtmek istiyorsan koklamasına izin ver. Bu onun yürüyüşü, senin değil.

Scott K-9'daki pozisyon için başvurduğunda köpekler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Perkins av köpeklerini eğiterek büyümüştü; Barber lise boyunca bir veterinerin yanında çalışmış ve annesiyle beraber devasa, beyaz Samoyed gösteri köpekleri büyütmişti ve neredeyse tüm kıdemli K-9 eğitmenlerinin köpeklerle ciddi, ömür boyu süren ilişkileri olmuştu. Ne var ki Scott'ın hiç yoktu ve Metro'nun emniyet müdürleriyle birkaç anlayışlı müdür yardımcısı tarafından onlara dayatıldığında, üst düzey K-9 ekibinin kendine karşı kin beslemeye başladığı hissine kapılmıştı. Bu nedenle Leland'i can kulağıyla dinlemiş ve yaşlı kurttan öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti ancak yine de kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Maggie iki kez işedikten sonra Scott geri dönüp onu eve götürdü.

“Hadi içeri girelim, eşyalarını daha sonra alırım. Önce yaşlı teyzeyle tanış.”

Scott, kaldığı pansiyona varmak için yaptığı gibi Maggie'yi kilitli bir yan kapı boyunca yürütüp evin arka tarafına götürdü. O asla ön kapıdan girmezdi. Ne zaman Bayan Earle'le konuşmak istese arka kapısına gider ve ahşap kapıyı tıklatırdı.

“Bayan Earle, benim, Scott. Sizinle tanıştırmak istediğim biri var.”

Scott kadının çalışma odasındaki yatar koltuğundan kalktığını işitti ve sonra kapı açıldı. Bayan Earle koyu kahveye boyanmış bir tutam saçıyla zayıf ve solgun bir kadındı. Takma dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeyle Maggie'ye baktı.

“Ay çok tatlı. Rin Tin Tin’e benziyor.”

“Adı Maggie. Maggie, bu hanımefendi de Bayan Earle.”

Maggie tamamen rahat görünüyordu. Kulakları geride, kuyruğu yerde, dili dışarıda, nefes nefese vaziyette sakince beklemekteydi.

“Isırır mı?”

“Yalnızca kötü adamları.”

Scott, Maggie’nin nasıl tepki vereceğini bilmediğinden kayışını sıkıca tutuyordu ama Maggie hâlâ sakindi. Bayan Earle’ün elini koklayıp yaladı ve Bayan Earle de Maggie’nin başını okşayıp kulağının arkasındaki yumuşacık bölgeyi kaşıdı.

“Çok yumuşakmış. Böylesine büyük, güçlü köpekler nasıl oluyor da bu kadar yumuşak olabiliyor? Bizim de bir Cocker SpanielTmız vardı ama tüyleri hep birbirine dolaşır ve kirlenirdi, kendisi de pek huysuzdu. Çocukların üçünü de ısırılmıştı. Sonunda onu uyutmak zorunda kaldık.”

Scott artık evine dönmek istiyordu.

“Şey, onunla tanışmanızı istemiştım.”

“Çişini yaptırırken dikkat et. Dişi köpekler çimenleri solduruyor.”

“Peki, efendim. Dikkat edeceğim.”

“Kalçasına ne olmuş?”

“Ameliyat geçirmiş ama şimdi çok iyi.”

Bayan Earle daha fazla soru sormadan Scott, Maggie’yi çeķiştirmeye başladı. Pansiyonun eskiden havuza bakan çift kanatlı cam kapısı ve yan tarafta normal bir kapısı vardı. Scott içeri normal kapıdan girerdi çünkü çift kanatlı kapı

hep sıkışıp kalırdı ve onu açmaya çalışmak güreş tutmaktan farksız olurdu. Çift kanatlı kapının ardında genişçe bir oturma odası vardı ve pansiyonun arka tarafı yatak odası, banyo ve mutfak olarak ayrılmıştı. Birbirine uyumsuz iki sandalyesi olan küçük bir yemek masası ile Scott’m bilgisayar, mutfağın yanındaki duvara dayalı yüz bir ekran LCD televizyona bakacak şekilde yerleştirilmiş bir koltuk ve ahşap bir sallanan sandalyenin hemen karşısında durmaktaydı.

Dr. Charles Goodman, Scott’m evini görse beğenmezdi. Oturma odasının duvarında Scott’ın Orso’nun ofisinde gördüğünden pek de farklı olmayan olay yeri kavşağının büyük bir çizimi asılıydı ama Scott’ınkinin üstü minik notlarla kaplıydı. Silahlı saldırı ve ona müteakip soruşturmayla ilgili *L.A. Times*’da çıkan sekiz farklı makaleyle birlikte Bentley maktulleri ve Stephanie Anders hakkında yazılan yan makalelerin çıktıkları da duvara raptiyelenmişti. Stephanie hakkındaki makale, resmi LAPT portresiyle birlikte basılmıştı. Masasının, koltuğunun ve koltuğun etrafındaki zeminin üstü çeşitli boyutlardaki spiralli not defterleriyle doluydu. O not defterleriyse Scott’ın saldırı gecesinden aklında kalan tanımlamalar, rüyalar ve ayrıntılarla. Evi üç aydır süpürülmemişti. Bulaşıklara yetişemez olduğundan beridir kâğıt tabak kullanıyordu. Kammyısa çoğunlukla dışarıdan söylediği yemekler ve konserve yiyeceklerle doyuruyordu.

Scott kayışı çıkardı.

“İşte geldik, köpek. *Mi casa, su casa**.”

Maggie başını kaldırıp Scott’a, sonra kapalı kapıya baktı ve ardından hayal kırıklığına uğramış gibi odayı süzdü. Bur-

* (İsp.) “Evim, evindir.” (ç.n.)

nu sürekli havayı kokluyor ve seğiriyordu.

“Keyfine bak. Ben gidip eşyalarını getireceğim.”

Maggie’nin eşyalarını içeriye taşımak iki tur sürdü. Önce katlanır kafesiyle uyku yastığını, ardından da metalik yemek ve su kaplarıyla dokuz kiloluk mama paketini getirdi. Bunlar K-9 Birimi tarafından temin edilmişti ama kendisi de Maggie için birkaç oyuncak ve ödül maması almaya karar verdi. İlk turdan geri döndüğünde Maggie, onu LAPT’deki kulübesinde gördüğü gibi -kamının üstünde, ayaklarını öne doğru uzatmış, başı ayaklarının arasındaki boşluğa dayalı, Scott’ı izler vaziyette- yemek masasının altında yatıyordu.

“Nasıl gidiyor? Orayı sevdin mi?”

Scott, Maggie’nin kuyruğunu yere vurmasını umdu ama onun tek yaptığı kendisini izlemeye devam etmek oldu.

Scott tam kapıdan çıkıyordu ki Orso aradı.

“Bulduklarımızı öğrenmek istiyordun, yarın sabah buraya gelebilir misin?”

Scott, Leland’in somurtuşunu hatırladı.

“Sabah köpeği çalıştıracağım. Kuşluk vakti, öğle yemeğinden hemen önce gelsem olur mu? On bir ya da on bir buçuk gibi.”

“On bir uygun. Göreve çıkmamız gerekirse sana mesaj atarım.”

“Harika. Teşekkürler”

Scott Tekne’ye giderken köpeği Glendale’de bırakabileceğini düşündü.

Elinde mama ve kaplarla döndüğünde Maggie hâlâ masanın altındaydı. Scott kaplan mutfığa götürüp birini suyla, diğerini mamayla doldurdu ama Maggie ikisine de dönüp bakmadı.

Scott kafesi yatak odasına kurmayı düşünmüştü ama vazgeçip masanın yanına koydu. Maggie orada rahat görünüyordu ve bu Scott’a, Maggie’nin yatak odasını ve banyosunu gezmeye tenezzül edip etmediğini düşündürdü. Belki de burnu bilmesi gereken her şeyi söylemişti ona.

Scott kafesi kurar kurmaz Maggie masanın altından çıkıp kafese girdi.

“Henüz yastığını koymadım. Hadi, çık dışarı.”

Scott geri çekilip Maggie’ye emir verdi.

“Gel. Gel, Maggie. Buraya gel.”

Maggie dikkatle ona baktı.

“Gel.”

Kıpırdamadı.

Scott kafesin ağzına eğilip koklaması için elini uzattı ve yavaşça tasmaına doğru uzandı. Maggie hırladı. Scott elini geri çekip kafesten uzaklaştı.

“Tamam. Boş ver yastığı.”

Yastığı kafesin yanına koyduktan sonra üstünü değiştirmek için odasına geçti. Üniformasını çıkardı, hızlıca duş aldı ve bir kot pantolonla Henry’s Tacos’a ait bir tişört giydi. Tişörtü başından geçirmek dahi canını deli gibi yakıyor, gözlerini sulandırıyor.

Scott üniformasını gardıroba asarken eski bir spor çantasının içindeki tenis malzemelerini fark etti ve henüz açılmamış bir kutu yemyeşil tenis topu buldu. Kutunun ağzını açtı ve içinden neredeyse ısıldayacak kadar yeni ve parlak bir top aldı.

Scott kapıya gidip topu oturma odasına doğru attı. Top

yere vurup sekti, duvara arpdı ve yuvarlanarak durdu. Maggie kafesinden fırlayıp topa koştu ve burnuyla topa dokundu. Kulakları havada, kuyruğu dimdikti. Scott onun için bir oyuncak bulduğunu dőőünüyordu ki Maggie'nin kulakları dőřtő ve kuyruğu yere indi. Bir anda içine sinmişti sanki. Bir şey ararmışasına önce saçma, sonra soluna baktı ve ardından kafesine geri dndő.

Scott topun yanına gidip köpeği inceledi. Karın őrstő yatmış, patileri nde, başı patilerinin arasında, kendisini seyre diyordu.

Scott topa sertçe vurup duvardan sektirdi.

Maggie'nin bakışları bir anlığına topa kaydıysa da tekrardan, ilgisizce, Scott'a dndő.

“Acıktın mı? Yemeğimizi yiyelim, sonra yőrüyőře ıkırız. Ne dersin?”

Mikrodalga fırına donmuş bir pizza koydu, őr dakika sonra yemeğe hazırđı. Mikrodalga fırın çalışırken Scott dolabı yokladı ve yarım paket salam, içinde iki tane Szechuar mantısı olan beyaz bir kap ve bir kap da Yang Chow kızarmış pilavı buldu. Mikroalgayı durdurdu, pizzayı çıkardı mantıları blőp geneline yaydı. Sonra őrstőne kızarmış pila ekleyip kâğıt tabakla kapattı ve mikroalgaya geri koyd İki dakika daha dndőrdő.

Kendi yemeği ısınırken Scott, Maggie'nin kabına kepçe mama koydu. Salamı ortadan ikiye ayırıp mam anıt içine attı ve hoş bir sos oluşturması için őrstőne biraz sıca su ekledi. Eliyle mamayı karıştırdıktan sonra bir parça sala alıp kafesin nőne geçti ve salamı Maggie'ye doğru uzattı-

Maggie salamı kokladı.

Yedi.

“Umarım bunu yiyip de cırcır olmazsın.”

Maggie Scott’ın peşinden mutfağa gitti. Scott pizzasını mikrodalgadan çıkardı, buzdolabından bir şişe Corona aldı ve birlikte mutfağın zeminine kurulup yemeklerini yediler. Maggie yemeğini yerken Scott onu Leland’in söylediği şekilde sevdi. Uzun, düz okşamalarla. Maggie ona aldırış etmedi ama rahatsız da olmadı. Yemeğini bitirir bitirmez oturma odasına geri döndü. Scott kafesine gittiğini düşündü ama Maggie odanın ortasında duran yeşil topun yanında durup başını eğdi, burnunu titretti, keskin uzun kulaklarını dikleştirdi. Scott onun tenis topuna bakıyor olduğunu düşünse de emin olamadı. Derken Maggie, Scott’m yatak odasına girdi. Scott peşinden gidince onu başını tenis çantasına gömmüş vaziyette buldu. Maggie başını çantadan çıkardı, Scott’a baktı, sonra yatağının etrafını dolandı ve bu esnada koklamayı hiç bırakmadı. Banyoya geçmeden önce tenis çantasını son bir kez daha yokladı. Scott onun bir şey arayıp aramadığını merak etti ama sonra sadece etrafı keşfetmeye çalıştığında karar kıldı. Derken yalama seslerini duydu. Scott, kahretsin, diye düşündü. Artık klozetin kapağını kapatması gerekecekti. Yalama sesleri kesilince Maggie kafesine geri döndü, Scott da bilgisayarının başına oturdu. Tekne’den ayrıldığından beri akli Orso’nun anlattığı soygundaydı.

Google’ın Haritalar uygulamasını kullanarak saldırının gerçekleştiği alanı buldu, sonra cadde görüntülerinin üstüne züm yapmak için uydu görüntüsü özelliğine tıkladı. O

kavşacı bu şekilde yüzlerce kez görüntülemişti, tıpkı kaçış arabasının bulunduğu yeri görüntülediği gibi. Ancak bu kez haritanın üzerindeki imleci Kenworth'ün belirlediği yan sokak boyunca ilerletti. T-kavşağının üç mağaza yukarısına çıktığında Nelson Shin'in dükkânını buldu. Pencereleri muhafaza eden metalik kepengin üstüne boyayla yazılmış kaim Korece harflerden ve o harflerin hemen altına İngilizce yazılmış ASIA EXOTICA yazısından o yeri tanımıştı. Boyalar iyiden iyiye solmuş, çete sloganları ile grafitiler nedeniyle neredeyse tamamen görünmez hale gelmişti.

Scott, Shin'in, dört katlı bir binanın her iki tarafında da vitrini olan en alt katını işlettiğini görebilecek kadar yakınlıktı haritayı. Ardından bir sonraki çapraz yan yola geçti ve oranın bir ara sokak olduğunu fark etti. Cadde görüntüleme özelliği ara sokağa girmiyordu, o nedenle Scott uydu görüntüsüne geçene dek görüntüyü küçülttü ve oraya tepeden baktı. Küçük bir servis alanı, mağaza vitrinlerinin arkasında ara sokaktan ayrılmaktaydı. Shin'in dükkânının olduğu binanın önü çöp kutularıyla doluydu. Scott eski yangın merdivenlerine benzettiği bir şey gördü ama kötü açıdan otürü emin olamadı. Çatılar farklı düzeylerde gibiydi. Bazılarında tepecamı varken diğerlerinde yoktu. Scott görüntüyü daha da küçülttü ve şayet o gece o çatıda biri vardiysa, aşağıda olup biten her şeyi kuş bakışı görmüş olduğunu fark etti.

Scott görüntüyü yazdırıp duvara, olay yeri çiziminin hemen yanma raptiyeledi. Orso ona iyi bir tüyo vermişti ve şimdi Scott o ara sokağı kendi gözleriyle görmek ve Orso'nun Nelson Shin hakkında başka bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu.

Hava kararmaya başlayıp da Maggie'yi yürüyüşe çıkar-
dığında Scott hâlâ bunu düşünmekteydi. Maggie kakasını
yapana dek yürüdüler. Scott kakayı plastik bir torbayla yer-
den aldı ve eve geri döndüler. Bu kez kafese ilk varan Scott
oldu ve yastığı içine yerleştirdi. Scott kafesten çıkar çıkmaz
Maggie içeri girdi, iki kez döndü, sonra yan tarafının üstüne
yattı ve iç geçirdi. Yattığı şekil sayesinde Scott, Maggie'nin
ameliyat izlerinden kalan gri çizgileri net bir şekilde görebili-
liyordu. Gri olan, tüyelerinin bitmediği derişiydi. Yan yatmış
geniş bir Y'i andırıyordu.

Scott, "Benim de yara izlerim var," dedi.

Acaba keskin nişancı, Maggie'yi bir AK-47'yle mi vur-
muştu? Acaba Maggie vurulduğunu anlamış mıydı yoksa
aldığı darbe ve çektiği acı onun anlama yetisinin ötesinde
kaynaksız bir sürpriz miydi? Ona kurşunu bir adamın sık-
tığının farkında mıydı? Adamın onu öldürmeye çalıştığının
farkında mıydı? Ölmüş olabileceğinin farkında mıydı? Öle-
bileceğinin farkında mıydı?

Scott, "Ölürüz," dedi.

Elini nazikçe Y'nin üstüne koydu, hırlarsa diye geri çek-
meye de hazırды ama Maggie sakın ve sessiz bir halde bek-
ledi. Scott uyumadığını biliyordu ama Maggie hiç kıpırda-
madı. Onu hissetmek epey rahatlatıcı gelmişti Scott'a. Uzun
süredir evini başka bir canlıyla paylaşmamıştı.

"Mı *casa*, su *casa*."

Daha sonra Scott, Nelson Shin'in çatısının fotoğrafını
tekrardan inceledi ve spiralli not defterlerinden biriyle kol-
tuğuna yayıldı. Goodman'la olan seansından aklında kalan

her şeyi kâğıda döktü. Her seferinde yaptığı gibi o geceye dair hatırladıklarını baştan sona tanımlayarak diğerlerini doldurduğu gibi o not defterini de doldurdu; ama bu kez beyaz favorileri de ekledi. Yazıyordu çünkü bazen yazmak düşüncelerini odaklamasına yardımcı oluyordu. Hâlâ yazmaya devam ediyordu ki gözleri kapanmaya başladı, not defteri elinden düştü ve uykuya daldı.

7

Maggie

Adamın soluğu sığlaşmaya ve düzenli bir hal almaya başladı, kalp atışları yavaşladı ve nabızı daha fazla sakinleşmeyince Maggie onun uykuya daldığını anladı. Başını adamı görebileceği kadar kaldırdı ama onu görmesine gerek yoktu. Vücudu rahatlayıp soğurken değişen kokusu sayesinde uykusunun kokusunu alabiliyordu.

Maggie doğruldu ve kafesinden çıkmak için arkasını döndü. Adamın soluğu yahut kalp ritmi değişmeyince odaya girdi. Bir süre öylece bekleyip adamı izledi. Adamlar geliyor, adamlar gidiyordu. Bazı adamların yanında diğerlerinden daha çok kalıyordu ama sonra onlar da gidiyordu ve Maggie onları bir daha asla görmüyordu. Hiçbiri onun sürüsü değildi.

Yanında en uzun Pete kalmıştı. Onlar sürüydü. Sonra Pete gitmiş ve insanlar değişmiş, değişmiş, değişmiş ve değişmişti; ta ki Maggie kendini bir adam ve kadının yanın-

da bulana kadar. Adam, kadın ve Maggie bir sürü olmuşlardı ama bir gün Maggie'nin kafesini kapattılar ve bu kez Maggie kendini burada buldu. Maggie kadının keskin, tatlı kokusunu ve adamın kokusunu, içinde büyüyen hastalığın yaydığı mayhoş kokuyu hatırlıyordu ve onların kokularını daima hatırlayacaktı, tıpkı Pete'inkini hatırladığı gibi. Koku hafızası ömürlüktü.

Maggie yavaşça uyuyan adama yaklaştı. Başındaki saçları, kulaklarını, ağzını ve verdiği nefesi kokladı. Ardından adamın tüm vücudunu koklayıp tişörtünün, saatinin, kemerinin, pantolonunun, çorabının ve kıyafetlerinin altındaki vücut bölümlerinin farklı kokularını aklına kazıdı. Bunu yaparken kalp atışlarını, damarlarında dolaşan kanı, soluğunu ve canlı bedeninin seslerini işitti.

Adamı keşfetmeyi bitirince odanın kenarlarında yavaşça yürüyüp duvarların tabanını, pencereleri ve ince aralıklarından içeriye serin gece havasının dolduğu kapıları kokladı; en güçlü kokular dışarıdan gelenlerdi. Dışarıdaki ağaçlardaki portakalları yiyen sıçanların kokusunu, solmuş güllerin keskin kokusunu, yapraklarla çimlerin taptaze kokusunu ve dış duvarların üstünde yürüyen karıncaların asitsi kokusunu aldı.

Maggie'nin uzun Alman çoban köpeği burnu iki yüz yirmi beş milyondan fazla koku alıcı hücreye sahipti. Bu sayı bir av köpeğinkiyle aynı, bir insanınkinden kırk beş kat daha fazla ve yalnızca birkaç tazı kuzeninden daha yüksekti. Beyninin yüzde sekizi tamamen burnuna ayrılarak ona, uyuyan adamınkinden on bin kat daha iyi ve herhangi bir bilimsel aletten daha hassas koku alma yeteneği sağlıyordu.

Belirli bir adamın sidiğinin kokusu öğretildiği takdirde Maggie, büyük bir yüzme havuzuna yalnızca bir damlası bile damlatılsa o sidiğin kokusunu alabilir ve kime ait olduğunu tespit edebilirdi.

Maggie odayı dolaşmaya devam ederek adamın adımlarıyla beraber içeriye taşıdığı yaprak ve çim kırıntılarının kokusunu aldı ve farelerin yerde bıraktıkları izleri takip etti. Canlı hamamböceklerinin izlediği yolları buldu; ölü hamamböceklerinin, gümüş böceklerinin ve kınkanatlıların cesetlerinin nerede gizlendiklerini keşfetti.

Sonra burnu onu tekrar yeşil topa yönlendirdi ve oraya varınca Pete'i düşündü. Topun kimyasal kokusu tanıdıktı ama Pete'in kokusunu alamıyordu. Pete bu topa dokunmamış, eline almamış, atmamış, cebinde saklamamıştı. Bu top, diğer tanıdık kokular gibi ona Pete'i hatırlatsa da Pete'in değildi.

Maggie o tanıdık kokuları takip ederek tekrar yatak odasına girdi ve adamın tabancasını buldu. Kurşun, yağ ve barut kokusu aldı ama Pete'in kokusu hâlâ yoktu. Pete orada değildi, hiç de olmamıştı.

Maggie banyodaki suyun kokusunu aldı ve içmek için oraya gitti; ne var ki büyük beyaz su kabının kapağı kapalıydı. Hal böyle olunca Maggie mutfığa geri döndü. Suyunu içti, sonra uyuyan adamın yanma vardı.

Maggie oranın adamın kafesi olduğunu biliyordu çünkü kokusu her yere yayılmıştı. Adamın tek bir kokusu değil, birçok kokusu vardı. Saç, kulak, nefes, koltukaltı, el, kasık, bağırsak, ayak... Vücudunun her bir bölümü farklı bir kokuya sahipti ve nasıl ki gökkuşağının renkleri bir insan için

birbirinden farklı ve ayırt edilebilirse, bu bölümlerinin koku da Maggie için birbirinden farklı ve ayırt edilebilirdi. Bu kokular birleşerek adamın esas kokusunu oluşturuyorlardı ve bu esas koku diğer tüm insanlarınkinden farklıydı. Adamın kokuları duvarların, yerin, boyanın, halıların, yatağın, banyosundaki havluların, gardırobundaki şeylerin, tabancasının, eşyalarının, kıyafetlerinin, kemerinin, saatinin ve ayakkabılarının bir parçasıydı. Burası onun yeri, Maggie'nin değil ama yine de oradaydı.

Maggie'nin evi kafesiydi.

İnsanlar ve yerler değişirdi ama kafesi hep aynı kalırdı. Adamın onu getirdiği yer tuhaf ve anlamsızdı ama kafesi oradaydı, Maggie oradaydı, demek ki orası artık onun eviydi.

Maggie koruyup kollamak için yetiştirilmişti ve öyle de yapacaktı. Sessiz odada adamın yanı başına dikildi ve baktı, dinledi, kokladı. Kulakları ve burnuyla dünyaya dikkat kesildi ama herhangi bir tehdit bulamadı. Her şey yolundaydı. Güvendeydiler.

Maggie kafesine geri döndü ancak içine girmedi. Onun yerine masanın altına girdi. Kendini rahat hissedene dek üç kez döndükten sonra yere uzandı.

Dünya sessiz, huzurlu ve güvendeydi. Maggie gözlerini yumdu ve uykuya daldı.

Sonra rüya görmeye başladı.

Tüfek kendisine doğru döndü, uzaktaki minicik bir şeydi, ancak şimdi farklı görünüyordu. Uzun, ince ve bir iğne kadar keskin namlusu krom sarısıydı. Derken ışıldayan ucu Scott'ı buldu, Scott ona bakarken o da Scott'a baktı ve sonra iğne Scott'a doğru patladı; korkunç derecede keskin, tehlikeli bir şekilde keskindi ve o korkunç derecede keskin ucu gözlerine doğru geliyordu.

Stephanie'nin zayıf sesi yankılanırken Scott yerinden sıçradı.

Scotty geri dön dön dön dön.

Kalbi küt küt atıyordu. Boynu ve göğsü terden sırlıklılam olmuştu. Tüm bedeni titriyordu.

Saat 02.16'ydı. Scott kanepedeydi. Mutfakla yatak odasının ışıklan hâlâ açıktı ve kanepenin dibinde, başının hemen üstünde duran lamba hâlâ yanıyordu.

Scott derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalışırken köpeğin kafesinde olmadığını fark etti. O uyurken kafesinden çıkmış, masanın altına kıvınlmıştı. Yan tarafına

yatmış, uyuyordu ama patileri sanki koşuyormuş gibi seğiriyor, hareket ediyordu ve koşarken de inliyor, sızlanıyordu.

Scott, kâbus görüyor olmalı, diye düşündü.

Ayağa kalktı, böğründe hissettiği acıya ve bacağındaki sertliğe karşı yüzünü buruşturdu, sonra Maggie'ye doğru topalladı. Onu uyandırса mı, bilemiyordu.

Yavaşça yere oturdu.

Hâlâ uyuyan Maggie hırlayıp bağırmaya benzer bir havlama sesi çıkardıktan sonra tüm bedeni sarsıldı. Derken aniden uyandı; ayağa fırladı, hırladı, diş gösterdi ama bunları Scott'a yapmadı. Yine de geri kaçtı Scott ama o anda Maggie nerede olduğunu fark etti ve rüyasında ne görüyorduyса unuttu. Scott'a baktı. Kulaklarını geri yatırdı ve Scott gibi nefes alıp vermeye başladı. Sonra başını yere eğdi.

Scott yavaşça dokundu ona. Başını okşadı. Maggie'nin gözleri kapandı.

Scott, "Bir şey yok. Bir şeyimiz yok," dedi.

Maggie öylesine derin bir iç geçirdi ki tüm bedeni titredi.

Scott ayakkabılarını giydi, cüzdanını cebine koydu, tabancasını beline taktı ve kayışı eline aldı. Kayışı aldığını gören Maggie ayaklandı ve silkindi. O, belki o gece tekrar uyuyabilirdi ama Scott uyuyamayacaktı. Asla uyuyamazdı çünkü.

Scott kayışı Maggie'nin tasmaına taktı, onu Trans Am'e götürdü ve arka koltuğa binebilmesi için kapısını açtı. Gecenin o vaktinde, saat neredeyse iki buçukken, araba kullanmak kolaydı. Scott Ventura'ya doğru yola koyuldu, Hollywood'dan geçti ve yirmi dakikadan kısa bir sürede şehir merkezine vardı. Bu yolculuğu bu gibi saatlerde birçok kez yapmıştı.

Stephanie'nin kendisine seslendiğini duyarak uyandığı zamanlarda başka seçeneği kalmıyordu.

O gece arabalarını park ettikleri yerde, sessizliği dinlemek için durdukları küçük T-kavşağında durdu.

Scott, "Kontağı kapat," dedi.

Ne zaman oraya gelse o geceki kelimeleri fısıldar, sonra kontağı kapatırdı.

Maggie ayaklandı ve koltukların arasından öne doğru eğildi. O kadar iriydi ki arabayı tamamen kaplıyordu ve başı Scott'ın başından yüksekte duruyordu.

Scott gözlerini önlerindeki boş caddeye dikti ama cadde boş değildi. Kenvvorth oradaydı. Bentley oradaydı. Siyah giyinmiş adamlar oradaydı.

"Merak etme. Ben seni korurum."

O gece söylediği sözlerdi bunlar, bu kez yalnızca bir fıslıtydılar.

Scott, Maggie'ye baktı, sonra tekrar caddeye döndü ama şimdi cadde boştu. Maggie'nin hızlı hızlı soluyuşunu dinledi, sıcaklığını hissetti ve keskin köpek kokusunu aldı.

"Ortağımı öldürdüler. Tam da burada."

Scott'm gözleri doldu ve boğazından kopan hıçkırıkla bedeni iki büklüm oldu. Susamıyordu. Susmaya çalışmadı. Acısı, burnunu dolduran ve gözlerinin önünü bulanıklaştıran sarsıcı hıçkırıklar halinde can bulmuştu. Scott iç çekti, soludu, gözlerini sıkıca yumdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Gözyaşları, sümüşü ve tükürüğü çenesinden aşağıya yağmur suyu gibi akarken kendi sesini duydu.

Kontağı kapat.

Merak etme. Ben seni korurum.

Sonra Spethanie'nin sesi yankılanıp yakasına yapıştı.

Scotty, beni bırakma.

Beni bırakma.

Gitme.

Nihayet kendini topladı Scott. Gözlerini ovuşturarak görüşünü netleştirdi Maggie'nin kendisini izlediğini fark etti.

“Kaçmıyordum. Tanrı şahidim olsun ki kaçmıyordum ama o bunu...”

Maggie'nin kulakları geri yatık, parlak kahverengi gözleri anlayışlıydı. Scott'ın kaygılarını hissetmişçesine inledi ve yüzünü yaladı. Scott tekrardan ağlamaya başladığını hissetti ve Maggie yüzündeki yaşları yalayarak silerken gözlerini kapattı.

Beni bırakma.

Gitme.

Scott köpeğe sıkıca sarılıp yüzünü tüylerinin arasına gömdü.

“Sen benden daha iyiydin, köpek. Sen ortağını terk etmedin. Sen onu yüzüstü bırakmadın.”

Maggie inleyip kendini geri çekmeye çalıştı ama Scott ona daha sıkı sarıldı ve bırakmadı.

İKİNCİ BOLUM

MAGGIE ve SCOTT

My dear Mr. [Name],

I have just received your letter of the 10th inst.

and am very glad to hear

from you.

Yours truly,

[Name]

I am very glad to hear from you and

hope you are well.

Yours truly,

[Name]

I am very glad to hear from you and

hope you are well.

Yours truly,

[Name]

I am very glad to hear from you and

hope you are well.

Yours truly,

[Name]

I am very glad to hear from you and

hope you are well.

Yours truly,

[Name]

Scott ve Maggie'nin o sabah saat yedide eğitim alanında olmaları gerekiyordu ama Scott erkenden uyanıp yine saldırının gerçekleştiği olay yerine gitti. Shin'in binasını gündüz gözüyle de görmek istiyordu.

Üç saat önce geçtiği yoldan tekrar geçti ama kavşağa bu kez vardığında Maggie kulakları öne doğru sivrilmiş bir vaziyette orayı izliyordu.

Scott, "İyi hafıza," dedi.

Maggie inledi.

"Zamanla alışırsın. Sık sık gelirim buraya."

Maggie iki ön koltuğun arasında, arabayı tümüyle kaplar vaziyette etrafı kolaçan etti.

Saat 05.42'ydi, hava aydınlanmıştı ancak hâlâ erkendi. Kaldırımların üstünde birkaç yaya vardı ve caddeler sabah sevkیاتlarını yapan kamyonlarla doluydu. Scott önünü görebilmek için Maggie'yi kenara çekti, Kenworth'ün beklediği caddeye döndü ve Shin'in dükkânının önüne park etti.

Scott, Maggie'nin kayışını taktı, onu arabadan indirip kaldırıma çıkardı ve Asia Exotica'yı incelemeye koyuldu. Duvarlarındaki grafiti fazlalığı dışında Google'daki fotoğrafla aynı görünüyordu. Vitrinin üstüne metalik garaj kapılarını andıran bir kepenk kapatılmıştı. Kepenk, kaldırıma gömülü çelik halkalara asma kilitlerle bağlanarak sağlama alınmıştı. Kapı, duvara kilitlenmiş ağır bir çelik sürgüyle kapatılmıştı. Shin'in küçük dükkânı kale gibi korunuyordu ama bu sıra dışı bir şey değildi. Cadde üstündeki diğer dükkânlar da ona benzer şekilde korunmaktaydılar. Tek fark, Shin'in kilitlerinin, kepenginin ve kapısının üstünün tozla kaplı olması ve uzun zamandır açılmamış gibi görünmeleriydi.

Scott, Maggie'yi ara sokağa doğru yönlendirdi. Maggie kendisine öğretildiği gibi Scott'm soluna geçti ama fazla yakınında yürüyordu ve kuyruğu yerde, kulakları düştü. Karşı yönde yürüyen iki Latin kadın yanlarından geçerken Maggie, Scott'm arkasına kaçtı ve izin verse sağına kayacaktı. Yoldan geçen arabalara ve otobüslere, içlerinden birinin üstlerine sürmesinden korkarmışçasına bakıyordu.

Ara sokağa vardıklarında Scott durdu ve eğilip Maggie'nin sırtıyla yanlarını okşamaya başladı, kulağında Leland'in sözleri vardı:

Bu köpekler makine değil, lanet herifler. Onlar canlı! Onlar Tanrı'nın canlı, hisseden, sıcakkanlı kulları ve biz insanları tüm kalpleriyle seviyorlar! Kocalarınız ve karılarınız arkanızdan sinsice işler çevirirken onlar sizi seviyorlar! Nankör evlatlarınız mezarlarınıza işerken onlar sizi seviyorlar! En büyük ayıplarınıza şahit olsalar bile sizi-

gılamıyorlar! Bu köpekler görüp görebileceğiniz en hakiki ve en iyi ortaklar ve sizin için hayatlarını bile feda ederler. Karşılığında tek istedikleri ve ihtiyaç duydukları şey, tüm bunlara sahip olmanız için gereken tek şey, basit bir sevgi sözcüğü. Tanıdığım en iyi on adam, buradaki en kötü köpeğe bile layık değil, siz de değilsiniz. Benim adım Dominick Lanet Olası Leland ve ben asla yanılmam!

Üç saat önce bu, Tanrı'nın canlı, hisseden, sıcakkanlı kulu, Scott'm gözlerinden akan yaşları yalarken şimdiye yanlarından geçen bir çöp kamyonu nedeniyle tir tir titremekteydi. Scott, Maggie'nin başını kaşıdı, sırtını okşadı ve kulağına fısıldadı.

“Önemli değil, köpek. Korkabilirsin. Ben de korkuyorum.”

Daha önce hiçbir canlıya söylemediği sözlerdi bunlar.

Bir an sonra söyleyeceği sözler aklına düştüğünde Scott'm gözleri dolsa da Maggie'nin sırtını okşamaya devam ederek o sözleri bir kez daha sarf etti.

“Seni koruyacağım.”

Scott doğruldu, gözlerini sildi ve cebinden plastik bir kilitli torba çıkardı. Salamı küp küp doğrayıp Maggie'ye ödül olarak yanında getirmişti. Yiyecekleri ödül olarak kullanmak uygun görülen bir davranış değildi ama Scott hangisi işe yanyorsa onu yapmaya karar vermişti.

Scott daha torbayı açmadan Maggie başını kaldırdı. Kulakları dimdik dikilmiş, burun delikleri titreşip oynamaya başlamıştı.

“Sen iyi bir kızsın, bebeğim. Çok cesur bir köpeksin.”

Maggie, salam parçalarından birini ağızdan ölüyormuş-

çasına yedi ve daha fazlası için inledi ama bu iyi bir inlemeydi. Scott ona bir parça daha verdikten sonra torbayı cebine koydu ve ara sokağa doğru döndü. Maggie daha bir canlı yürüyordu şimdi, bakışları Scott'ın cebine kayıp duruyordu.

Shin'in binasının arkasındaki sevkiyat alanı, dükkân sahiplerinin mallarını yükleyip indirdikleri ve çöplerini attıkları yerdi. Yan kapısı açık, soluk mavi bir minibüs, kapılardan birinin önüne park etmiş vaziyette durmaktaydı. Gençten, tıknaz bir Asyalı, dükkândan üstü kutularla dolu bir el arabası çıkardı ve kutulan minibüse yükledi. Kutuların üstünde Marl ey World Island etiketi vardı.

Scott, Maggie'yle birlikte minibüsün etrafından dolaşp Shin'in dükkânının arka tarafına geçti. Binanın o tarafındaki kapı da ön kapı gibi korunaklıydı ama dört katlı binanın arka kısmı yağ tutmuş pencerelerle doluydu ve paslanmış bir yangın merdiveni tavana kadar uzuyordu. Alt katlardaki pencereler demir parmaklıklarla korunurken yüksektekiler açıktaydı. Katlanabilir yangın merdiveni yerden yetişilemeyecek kadar yüksekteydi ama minibüsün üstüne çıkan biri rahatlıkla ona uzanabilir, yüksek pencerelere tırmanabilir ya da üst kattaki kapılardan içeri girebilirdi.

Scott tavana nasıl çıkabileceğini kestirmeye çalışıyordu ki Jamaika aksanlı ince, uzun bir adam minibüsün ardından bir hışımla çıkageldi.

“O suçluları bulacak sensindir?”

Adam minibüsün yanından geçerek Scott'a doğru hızlı adımlarla yürümüş, ona parmağını sallamış ve yüksek, ısrarcı bir tonda konuşmuştu.

Maggie adamın üstüne öyle bir kuvvetle atıldı ki neredeyse kayışı Scott'ın elinden kurtulacaktı. Kulakları kabarık tüylü siyah tırtıllar gibi öne doğru dikilmiş, kuyruğu dümdüz ve omurgasındaki tüyler öfkeyle diken diken olmuştu, adama havlıyordu.

Adam gerisingeri kaçarak düşe kalka minibüse bindi ve kapısını kapattı.

Scott, “Bitti,” dedi.

Bu, atağı durdurmak için kullanılan komuttu ancak Maggie onu duymazdan geldi. Adama doğru havlayıp diş gösterirken pençeleri asfaltı tırnaklıyor, kayışını çekiştirip duruyordu.

Derken Scott, Leland'in sesini işitti, bağıırıyordu: *Şunu adamakıllı söyle, lanet olası! Sen alfasın. O alfasını sever ve korur ama patronu olduğunu da bilir!*

Scott ses tonunu yükseltip daha da kalınlaştırdı. Bu komut sesiydi. Tüm otorite ondaydı. Alfa oydu.

“Bitti, Maggie! Maggie, bitti.”

Bir düğmeye basmak gibiydi. Maggie atağı kesti, Scott'm solundaki yerine geri döndü, oturdu ama bakışları minibüsteki adamdan bir an bile ayrılmadı.

Scott, Maggie'nin ani vahşiliğiyle şaşkına uğramıştı. Maggie, Scott'a bakmıyor, kısacık bir bakış bile atmıyordu. Hâlâ minibüsteki adamı izliyordu ve Scott onu bıraktığı anda Maggie'nin kapıya saldıracağını, adama ulaşmak için metali çiğnemeye çalışacağını farkındaydı.

Scott, Maggie'nin kulaklarını okşadı.

“Uslu köpek. Aferin sana, Maggie.”

Leland yine bağırıyordu: *Övgü sesini kullan, seni gidi aptal! Onlar yüksek ve tiz sestten hoşlanırlar! Onun gibi ol. Onu dinle. Sana öğretmesine izin ver!*

Scott, karşısındaki adamın boğazını parçalayabilecek derecede güçlü otuz sekiz kiloluk bir Alman çoban köpeğiyle değil de küçük bir Chihuahua'yla konuşuyormuşçasına sesini yüksek ve tiz bir tona ayarladı.

"Aferin benim uslu kızım Maggie'ye. Sen benim uslu kızmışın."

Maggie'nin kuyruğu sallanmaya başladı. Scott'ın kilitli torbayı cebinden çıkardığını görünce doğruldu. Scott ona bir parça daha salam verip oturmasını söyledi. Maggie oturdu.

Scott minibüsteki adama baktı ve camı indir hareketi yaptı. Adam camı yarıya kadar indirdi.

"O köpek kuduzdur! Dışarı çıkmaz ben."

"Affedersiniz, bayım. Onu korkuttunuz. Dışarı çıkmanıza gerek yok."

"Ben kurallara uyar ve iyi vatandaştır. O köpek istiyor birini ısırmak, benim mallan çalan adileri ısırsın."

Scott adamın minibüsün arkasında kalan dükkânına baktı. El arabasını süren çocuk bir an kafasını uzattı, sonra geri kaçtı.

"Burası sizin işyeriniz mi?"

"Evet. Adım Elton Joshua Marley. O köpek yardımcımı ısırmaz. Götürmesi gereken sevkıyatlar vardır."

"Kimseyi ısırmayacak. Siz bana ne sormuştunuz?"

"Bunu yapanları yakaladı siz?"

"Soyuldunuz mu?"

Bay Marley yine kaşlarını çattı ve gergin bir biçimde köpeğe göz attı.

“İki hafta oldu. Polisler geldi, sonra yok bir daha. Siz o adamları yakaladı yoksa yakalamadı?”

Scott bir süre bunu düşündükten sonra not defterini çıkardı.

“Bilmiyorum, bayım ama öğreneceğim. İsminizi heceler misiniz?”

Scott adamın ismiyle beraber soygunun gerçekleştiği tarihi de not defterine yazdı. Yazmayı tamamlayana kadar Marley’i minibüsten inmeye ikna etmeyi başarmıştı. Marley, beraberinde Scott’la, kutulan yükleyen çocuğun yanından geçip dükkânına girerken gözünü Maggie’den ayırmadı.

Marley, Meksika’daki imalatçılardan ucuz Karayipler tarzı kıyafetler alıp, üstlerine kendi etiketini basarak Güney Kaliforniya genelindeki alt tabaka dükkânlara satıyordu. Dükkânın içi, içlerinde kısa kollu gömleklerin, tişörtlerin ve kargo şortlarının bulunduğu kutularla doluydu. Marley, Scott’a, soyguncu ya da soyguncuların içeriye ikinci kattaki bir penceren girip çıktıklarını ve iki tane masaüstü bilgisayar, bir tane tarayıcı, iki tane telefon, bir tane yazıcı ve bir tane de CD çalar götürdüklerini söyledi. Bu, yüzyılın soygunu sayılmazdı ama Marley’in dükkânı geçen yıl tam dört kez soyulmuştu.

Scott, “Alarmanız yok mu?” diye sordu.

“Dükkân sahibi, geçen yıl takar alarm ama bozulur, o ucuzcu adi de ettirmez tamir. Şuraya küçük kamera koydu ben, onu da çaldılar.”

Marley tavana bir tane güvenlik kamerası yerleştirmişti ama hırsız ya da hırsızlar iki soygun önce hem kamerayı hem de sabit diskini çalmışlardı.

Marley’in dükkânından çıkarlarken Scott, Shin’i düşün-
dü. Belli ki o eski bina soyguncuların uğrak mekânı olmuş-
tu. Tepede bir cıva buharlı lamba vardı ama küçük sevkiyat
alanı caddeden uzaktaydı. Ortalıkta güvenlik kamerası da
olmayınca hırsızların yakalanma korkusu olmuyordu.

Marley konuşmaya devam ediyor, hâlâ şikâyet ediyordu.

“Sizi arayalı oldu iki hafta. Polis geldi, gitti, bir daha yok
haber. Her sabah geliyor ben, sanıyor yine soyuldu. Sigorta
şirketi de ödeme yapmıyor artık. Çok ücret istiyor, bende
yoktur o kadar.”

Scott bir kez daha Shin’in dükkânına baktı.

“Buradaki tüm dükkânlar soyguna uğradı mı?”

“Hepiciği. O adiler hep soyup duruyorlar bizi. Bu blok,
karşı cadde, yan blok, hepsi.”

“Bu durum ne zamandır devam ediyor?”

“İki ya da üç yıldır. Ben yalnızca bir yıldır burada ama
öyle diyor herkes.”

“Yangın merdiveni dışında çatıya çıkmanın bir yolu var mı?”

Marley, Scott’ı binaya sokup ortak merdiven boşluğuna
götürdü ve çatının anahtarını verdi. Bu eski binada asansör
yoktu. Scott merdivenlerden çıkarken bacağı ve yanı ağrı-
maya başladı ve yukarı çıktıkça acısı da arttı. Üçüncü kata
vardığında durdu ve susuz halde bir Vicodin yuttu. Merdi-
venleri çıkarlarken Maggie epey hevesli ve ilgiliydi ama
Scott acısını dindirmek için durduğunda inledi. Scott, Mag-
gie’nin acı çektiğini anladığını fark edince başına dokundu.

“Sen nasılsın? Kalçan acıyor mu?”

Scott gülümsedi, Maggie de ona gülümsermiş gibi göründü; böylece çatıya çıkmaya devam ettiler ve üstünde endüstriyel bir güvenlik kilidi bulunan metalik bir servis kapısından dışarı çıktılar. Kapı yalnızca içeriden kilitlenip açılabilirdi. Dış tarafında anahtar deliği yoktu ama bu, insanları içeriye girmeye çalışmaktan alıkoyamamıştı. Çelik çerçevenin üstü insanların kapıyı açmaya zorladığı yerlerde eski levye izleri ve göçüklerle doluydu. İzlerin çoğu ya boyanmış ya da pas tutmuştu.

Marley ve Shin’in binası Kenworth’ün çıkageldiği çapraz yan yolun üstündeydi. Onun hemen yanındaki bina saldırının gerçekleştiği yere bakıyordu. İki binanın arasındaki çatılar alçak bir duvarla ayrılmıştı.

Marley’in çatısı da binasının geri kalanı gibi bakımsızdı. Soluk katran yamaları ve çatlak asfaltıyla yarık yarık olduğu gibi, izmaritler, bütan çakmakları, ezilmiş bira kutulan, kırılmış bira şişeleri, parçalanmış taş kokain pipolan ve gece yarısı partilerinden kalma çöplerle darmadağınktı da. Scott particilerin de kapıyı açmaya zorlayan kişiler gibi oraya yangın merdiveninden çıktıklarını düşündü. Marley’in soygununu soruşturan polislerin çatıyı kontrol edip etmediklerini, ettilerse ne düşündüklerini merak etti.

Scott kmk cam parçalanna dikkat ederek Maggie’yi Marley’in çatısından geçirip yan binanın çatısına doğru götürdü. Alçak duvara vardıklarında Maggie durdu. Scott duvarın üstüne vurdu.

“Atla. Bu duvar sadece doksan santim. Atla.”

Maggie dili dışarıda Scott’a baktı.

Scott önce bir bacağını, sonra diğerini duvarın üstünden geçirdi ve o esnada yan tarafına saplanan acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra göğsüne pat pat vurdu.

“Ben bu halimle yapabiliyorum. Hadi, köpek. Leland için bundan daha iyisini yapmalısın.”

Maggie dudaklarını yaladı ve öylece dikilmeye devam etti.

Scott cebinden kilitli torbayı çıkarıp ona salama gösterdi.

“Gel.”

Maggie tereddüt dahi etmeden duvarın üstünden atladı, kolayca aştı ve Scott’ın ayağının dibine oturdu. Bakışlarını torbaya dikti. Scott, Maggie’nin duvarı bu kadar kolay aşmasına güldü.

“Seni çakal seni. Sırf ödülü kapabilmek için beni kandırıp kendine yalvarttın ama yok öyle yağma. Sen çakalsan ben daha çakalım.”

Maggie’ye ödülünü vermeden torbayı cebine koydu.

“Geri atlayana kadar sana hiçbir şey yok.”

O binanın çatısı daha bakımlıydı ama orası da parti artıkları, genişçe bir halıfleks ve kullanılmaz hale gelmiş üç tane katlanır sandalyeyle epey pasaklıydı. Yırtık, pis bir uyku tulumu bir hava bacasıyla sarmalanmıştı ve yanında birçok kullanılmış prezervatif vardı. Bazıları yalnızca birkaç günlükti. Şehir romantizmi işte.

Scott çatının cinayetin gerçekleştiği yere bakan tarafına gitti. Kısa, dökme demirden yapılma bir korkuluk, insanların çatıdan aşağıya düşmesini önlemek için ilave bir bariyer olarak duvara eklenmişti ama öylesine pas tutmuştu ki delik deşik olmuştu artık.

Scott korkuluğun üstünden aşağıya bakınca, olay yerini apaçık bir şekilde gördü. Hem o gün hem de şimdi, her şey gün gibi ortadaydı. Caddede yavaşça ilerleyen Bentley, devriye araçlarının yanından geçişi ve o esnada Kemvorth'ün kükreyişi, Gran Torino onlara doğru son gaz gelirken kamyonun ve Bentley'in kayarak durması. Dokuz ay önce orada parti yapan birileri vardıysa her şeyi görmüşler demektir.

Scott titremeye başladı ve paslı korkuluğu sımsıkı tuttuğunu, öyle ki çürüyen metalin tenine battığını fark etti.

“Kahretsin!”

Geri çekildi, parmaklarının pas ve kan içinde kaldığını gördü ve cebinden mendilini çıkardı.

Sonra Maggie'yi Shin'in binasına geri götürdü ve bu kez duvardan atladığında ödülünü verdi. Ceptelefonuyla, boşların ve parti artıklarının fotoğrafını çekti, ardından dört kat inip Bay Marley'in yanına vardı. Yardımcısı mallarını yükleme işini bitirmiş olacaktı ki minibüs görünürlerde yoktu. Marley dükkânında kalan gömlekleri kutulamaktaydı.

Bay Marley Maggie'yi görünce masasının arkasına geçip gergin bir biçimde onu süzdü.

“Kapıyı kilitledi sen?”

“Evet, efendim.”

Scott ona anahtarı uzattı.

“Son bir şey. Bay Shin'i tanıyor musunuz? İki kapı aşağınızdaki dükkânın sahibi. Asia Exotica'nm.”

“O indirdi kepenkleri. Soyula soyula oldu bir hal.”

“Ne kadar oldu?”

“Aylar. Uzun zamandır yoktur.”

“Dükkânlara kimin girdiğine dair bir fikriniz var mı?”

Marley bir eliyle etrafı işaret etti.

“Uyuşturucu bağımlıları ve şerefsizler.”

“İsmini verebileceğiniz biri var mı?”

Marley tekrar etrafı işaret etti.

“Buralardaki şerefsizlerdir işte. İsim bilsem size gerek kalmayacak.”

Marley muhtemelen haklıydı. Onun anlattığı ufak çaplı soygunlar, büyük bir ihtimalle, dükkânların ne zaman boş olduğunu ve hangisinde alarm olmadığını bilen konu komşular tarafından işlenmişti. Muhtemelen tüm soygunların suçlusu aynı kişi ya da kişilerdi. Scott bu fikri sevdi ve başarıyla kendini onayladığını fark etti. Teorisi doğruysa Marley’in dükkânına giren hırsızla Shin’in dükkânına giren hırsız aynı kişi olabilirdi.

Scott, “Soygun ihbarınızın ne durumda olduğunu öğrenip öğleden sonra size geri döneceğim. Uygun mudur?”

“Uygundur. Teşekkür size. Diğer polisler beni aramaz hiç.”

Scott saatine baktı ve geç kalacağını fark etti. Marley’in cep numarasını aldıktan sonra arabasına geri döndü. Maggie de hemen yanında yürüyüp hiç zorlanmadan arka koltuğa atladı. Bu kez arka koltuğa yayılmadı. Onun yerine ön koltukların arasındaki konsolun üstüne oturdu.

“Orada duramayacak kadar büyüksün. Arkaya geç.”

Maggie hızlı hızlı soluk alıp verdi, dili bir kravat kadar uzundu.

“Arkaya geç. Görüşümü kapatıyorsun.”

Scott omzuyla onu geri itmeye çalıştı ama Maggie ona

doğru eğildi ve yerinden kıpırdamadı. Scott daha sert ittiyse de Maggie ona daha çok yapıştı ve geri adım atmadı.

Scott onu itmeyi bırakıp bunun bir oyun olduğunu zannetmiş olabileceğini düşündü. Ne zannederse zannetsin olduğu yerde mutlu ve rahat görünüyordu.

Scott onun hızlı hızlı soluklanışını seyrederken tehdit altında olduklarını düşündüğünde Marley'in üstüne nasıl da şiddetle atıldığını hatırladı. Sonra Maggie'nin güçlü boyundaki tüyleri sevdi.

“Boş ver. İstedğin yerde oturabilirsin.”

Maggie Scott'ın kulağını yaladı ve Scott arabayı çalıştırdı. Leland, Scott'ın Maggie'yi nasıl şımarttığını görse çılgına dönerdi ama Leland'in bilmediği şeyler vardı.

Eğitim tesisinin otoparkına girdiklerinde Maggie sızlandı. Scott onun huzursuzlaştığını görünce bir elini hayvanın omzuna koydu.

“Endişelenme. Artık burada yaşamıyorsun. Benimle beraber yaşıyorsun.”

On dakika gecikmişlerdi ama Leland’in Toyota pikabı henüz otoparkta değildi. Bunu gören Scott cebinden telefonunu çıkardı. Leland çıkış tabancasıyla ödlerini kopardığından beri morali bozuktu.

Silah patladığında altına sıçan bir polis köpeği işimize yaramaz.

Ya da bir polis memuru.

Kendi tepkisi köpeğinkine nazaran belli belirsiz olsa da Scott, Leland’in kendisinin de yerinden sıçradığını görüp görmediğini merak etti. Leland, Maggie’yi test edecek, aynı tepkiyi verirse onu geri gönderecekti ve Scott, Leland’in bunu yapmakta haklı olduğunu biliyordu. Onun işini yapması ge-

rekiyordu, tıpkı Scott gibi ama Scott mış gibi yapabilirken o yapamazdı. *Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyemezdi.*

Scott, Maggie'nin tüylerini avuçladı ve onu kibarca itti. Maggie'nin dili dışarı düştü, Scott'ın avucuna yaslandı.

Scott, "Maggie," dedi.

Maggie bir anlığına Scott'a baktıktan sonra gözlerini tekrar binaya dikti. Scott, Maggie'nin kendisine tepki veriş şeklini seviyordu; emre itaat eden bir robot gibi değil, Scott'ı çözmeye çalışır gibiydi. Gözlerinde gördüğü içten anlayışı seviyordu. Maggie'nin beyninin nasıl işlediğini ve ne düşündüğünü merak etti. Yalnızca yirmi dört saattir birlikteydiler ama Maggie artık yanında rahat görünüyordu ve Scott da onun yanında daha rahattı. Ne tuhaftır ki Maggie'yle olmak Scott'a kendini daha dingin hissettiriyordu.

"Sen benim ilk köpeğimsin."

Maggie bir anlığına Scott'a baktı, sonra başını çevirdi. Scott onu yine itti. Maggie de onu itti; kurdukları temastan memnun gibiydi.

"İşe ilk başvurduğumda bazı adamlarla görüşme yapmam gerekti. Baş Eğitici ve Leland bana K-9'a neden katılmak istediğimi, çocukken hangi cins köpeğimin olduğunu falan sordular. Onlara bir sürü yalan uydurdum. Bizim kedimiz vardı."

Maggie'nin koca kafası aniden Scott'a döndü ve yüzünü yaladı. Scott bir süreliğine bunu yapmasına izin verdikten sonra onu itti. Maggie de bakışlarını tekrar binaya çevirdi.

"Saldırıdan önce kimseye yalan söylemezdim, bir kere bile ama şimdi herkese, her şey hakkında yalan söyler oldum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Maggie onu duymazdan geldi.

“Tanrım, kalkmış bir köpeklerle konuşuyorum.”

Abartılı şaşırma tepkisi, TSSB’den muzdarip kişilerde; özellikle savaş gazileri, polis memurları ve aile içi şiddet mağdurları arasında görülen yaygın bir davranıştı. Kimin arkasından gizlice yaklaşıp “böh!” diye bağırırsanız yerinden sıçrardı ama TSSB, şaşırma tepkisini çılgınca seviyelere yükseltmekteydi. Beklenmedik bir gürültü duyma yahut yüze yakın ani bir hareketlilik insandan insana değişen -çığlık atma, öfkelenme, saklanma ve hatta yumruk atma gibi- aşırı tepkileri tetikleyebiliyordu. Saldırıdan bu yana Scott abartılı şaşırma tepkisinden muzdaripti ama Goodman’ın yardımıyla ilerleme kaydettiğinin de farkındaydı. Önünde hâlâ uzun bir yol vardı ancak etik kurulunu kandırmasına yetecek kadar gelişme kaydetmişti. Scott, Goodman’ın köpeği de yardım edip edemeyeceğini merak etti.

Dr. Goodman danışanlarını sıklıkla işlerine başlamadan önce sabah erken saatlerde görürdü, o nedenle Scott şansını denemeye karar verip onu aradı. Telefonu telesekreterin yanıtlamasını bekliyordu ama Goodman açtı, demek ki meşgul değildi.

“Doktor, ben Scott James. Bir dakikanız var mı?”

“İstediğin kadar var. Saat yedideki randevum iptal oldu.

Sen iyi misin?”

“İyiyim. Size köpeğimle ilgili bir şey sormak istiyordum.”

“Köpeğin mi?”

“Dün köpeğimi aldım. Bir Alman çoban köpeği.”

“Tebrik ederim. Çok heyecan verici olmalı.”

“Öyle. Emekli bir Askeri Köpek. Afganistan’dayken vurulmuş ve ben TSSB yaşadığını düşünüyorum.”

Goodman duraksamadan yanıt verdi.

“Bana bunun mümkün olup olmadığını soruyorsan, evet, mümkün. Hayvanlar da insanların gösterdiği belirtileri gösterebilirler. Özellikle de köpekler. Bu durumla ilgili yoğun çalışmalar var.”

“Yanından büyük bir kamyon geçince kaygılanıyor. Silah sesi duyunca saklanmak istiyor.”

“Hı hı. Şaşırma tepkisi.”

Scott ve Goodman bu konular üstüne saatlerce konuşmuşlardı. TSSB için, konuşmak haricinde ne bir ilaç ne de bir “tedavi” vardı. İlaçlar uykusuzluk ve kaygı gibi semptomları azaltabilirdi ama TSSB’den kurtulmanın tek yolu durmadan konuşmaktı. Scott’ın o geceye dair korkularını ve hislerini paylaştığı tek kişi Goodman’dı ancak Goodman’a dahi söyleyemediği şeyler vardı.

“Evet, şaşırma tepkisi alışılmışın dışında. Ona hızlıca yardım edebileceğimiz bir yol var mı?”

“Ne için?”

“Bu durumu aşması için. Bir silah patladığında yerinden sıçramaması için yapabileceğim bir şey var mı?”

Goodman birkaç saniye duraksadıktan sonra onu dikkatli, ölçülü bir tonda yanıtladı.

“Scott. Köpekten mi bahsediyoruz, yoksa senden mi? Bana söylemeye çalıştığın bir şey mi var?”

“Köpeğimden. Köpeğim için soruyorum. Bunu oraya gelip seninle konuşarak çözemez, Doktor.”

“Sorun yaşıyorsan kaygı ilaçlarını artırabiliriz.”

Scott Leland’in lacivert pikabının otoparka girdiğini görünce o sabah bir avuç dolusu kaygı ilacı yutmuş olmayı diledi. Leland kamyonetinden inerken Scott’ı gördü, kaşlarını çatı; Scott’ın hâlâ arabasının içinde oluşuna sinirlendiğine şüphe yoktu.

Scott, “*Köpeğim* için soruyorum. Kendisi Maggie adında otuz sekiz kiloluk bir Alman çoban köpeği. Telefonu ona verirdim ama konuşmıyor,” dedi.

“Sinirlenmişe benziyorsun, Scott. Dünkü regresyon seansı ters reaksiyona mı sebep oldu?”

Scott telefonu kulağından indirip birkaç derin nefes aldı. Leland yerinden kıpırdamamıştı. Kamyonetinin yanında durmuş, Scott’a doğru kaşlarını çatıyordu.

“Ben köpekten bahsediyorum. Belki bir köpek psikiyatrisiyle konuşsam daha iyi olur. Köpekler için kaygı ilaçları var mı?”

Goodman birkaç saniye daha duraksadı, düşündü ve bu kez cevap vermeden önce iç geçirdi.

“Muhtemelen, ancak emin değilim. TSSB’den muzdarip köpeklerin tekrar eğitilebildiğini *biliyorum*. Lâkin insanlarda olduğu gibi köpeklerde de sonuçlar farklılık gösterebiliyor. Sen ve ben, beyin kimyamızı artıracak ve geçici olarak değiştirecek ilaçların avantajına sahibiz. Sen ve ben, olay duygusal gücünü yitirip daha üstesinden gelinebilir bir hal alana dek olanlar hakkında konuşabiliriz.”

Goodman sesli düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi ders verme moduna girmişti, o nedenle Scott onu böldü.

“Evet, cılkı çıkana kadar konuşabiliriz. Bunun daha kısa versiyonu var mı, Doktor? Amirim dikilmiş beni izliyor ve hiç mutlu görünmüyor da.”

“Köpeğin vurulmuş. Tıpkı sende olduğu gibi, bilinçaltı, silah atışı sesini yahut herhangi bir ürkütücü sesi o anda çektiği acıyla ve hissettiği korkuyla bağdaştırıyor.”

Leland saatine vurup kollarını kavuşturdu. Scott onu gördüğünü göstermek için başıyla onayladı ve işaret parmağını havaya kaldırdı. Bir dakika.

“O benim gibi içini dökemeyeceğine göre ne yapacağız?”

“Köpekler için kaygı ilaçları var mı, bakacağım ama tedavi edici model aynı olacaktır. Yaşadığı kötü deneyimleri belleğinden silmeyeceğimizden gücünü azaltacağız. Belki ona yüksek bir sesi, zevk verici bir şeyle bağdaştırmayı öğretebilirsin. Sonra ona, kendisine zarar verecek güçleri olmadığını fark edene dek daha çok yüksek ses tanıtırsın.”

Leland beklemekten sıkılmıştı ve şimdi Scott’a doğru geliyordu.

Scott, Leland’ın kendisine yaklaşmasını izlese de aklı Goodman’ın verdiği tavsiyelerin olasılıklarındaydı.

“Bunun yardımı dokunacaktır, Doktor. Teşekkürler. Şimdi kapatmam lazım.”

Scott telefonunu cebine koydu, Maggie’nin kayışını taktı ve Leland yanına vardığı anda arabadan indi.

“Şenle köpek işe koyulmaya hazırsınız galiba, kız arkadaşlarınızla lak lak yapacak vaktin olduğuna göre.”

“Arayan Hırsızlık-Cinayet Masası’ndan Dedektif Orso’ydü. Şehir merkezine gelmemi istiyorlar ama Maggie’yle çalışabilmek için onları öğle yemeği arasına erteledim.”

Scott'ın umduğu gibi Leland'in yüzü gevşedi.

“Neden durduk yere seni sık sık çağırır oldular?

“Başmüfettiş değişmiş. Soruşturmayı Orso'ya vermişler. O da son gelişmelerden haberdar olmaya çalışıyor.”

Leland homurdandı, sonra Maggie'ye baktı.

“Bayan Maggie'yle dün geceniz nasıl geçti? Salonuna işedi mi?”

“Yürüyüşe çıktık. Uzun uzun sohbet ettik.”

Leland, Scott'm dalga geçtiğini düşünerek sert bir ifadeyle ona baktı ama ciddi olduğunu görünce yumuşadı.

“Güzel. Çok güzel. Hadi bakalım, bu hayvancıkla çalışmaya başlayın da neler hakkında konuşmuşsunuz görelim.”

Leland arkasını döndü.

“Çıkış tabancanızı ödünç alabilir miyim?”

Leland ona döndü.

Scott, “Silah patladığında altına sıçan bir polis köpeği işimize yaramaz,” dedi.

Leland dudaklarını büzüp Scott'ı biraz daha süzdü.

“Sence bu durumu düzeltebilir misin?”

“Ortağımdan vazgeçmeyeceğim.”

Leland Scott'a, Scott'ın rahatsızca kıpırdanmasına neden olacak kadar uzun süre baktıktan sonra Maggie'nin başına dokundu.

“Madem onunla sen çalışacaksın, o zaman tetiğe de sen basacaksın. Çok yakın olduğundan Maggie'nin kulaklarını acıtabilir. Mace'i sana yardım etmesi için gönderirim.”

“Teşekkürler, Komiserim.”

“Teşekkür etmene gerek yok. Köpekle konuşmaya devam et. Belki çoktan bir şeyler kapmaya başlamışsındır.”

Leland başka bir şey demeden arkasını dönüp gitti, Scott da bakışlarını Maggie'ye çevirdi.

“Bana daha çok salam lazım.”

Scott’la Maggie eğitim sahasına girdiler.

Mace ıkış tabancasıyla birlikte gelmedi. Onun yerine, yanında Paulie Budress adında kısa boylu, ince ama güçlü yapıda bir eğiticiyle Leland ıkageldi. Scott, eğitici kursundaki ilk haftasında o adamla iki kez karşılaşmıştı ama onu tanıımıyordu. Budress otuzlarının ortasıındaydı ve son iki haftayı üç polis arkadaşıyla birlikte Montana’da balık tutarak geçirdiğinden soyulmaya başlamış güneş yanığı vardı. Obi adında erkek bir Alman oban köpeğıyle çalışıyordu.

Leland, “Şimdilik şu çıkış tabancasıyla olan işi unut. Paulie Budress’i tanıyor musun?” dedi.

Budress, Scott’a içtenlikle gülümsedi ve elini sıktı ama Maggie’ye gülümseyişı daha bir içtendi.

Leland, “Paulie, Hava Kuvvetleri’ndeki K-9 Birimi’nde çalışmış, seninle konuşmasını istememin sebebi de bu. Askeri Köpekler bizim köpeklerden farklı eğitim alıyorlar,” dedi.

Budress hâlâ Maggie’ye gülümsüyordu. Elini koklaması

için ona doğru uzattı, sonra yere çöküp kulaklarını okşadı.

“Afganistan’da mı görev yapmış?”

Scott, “Hem de çift amaçlı. Devriye ve bomba tespit etme,” dedi.

Budress güçlüydü ancak Scott ondan müthiş sakın bir his yayıldığını hissediyordu ve Maggie’nin de hissettiğini biliyordu: Kulakları yatıktı, dili dışarıdaydı ve Budress’in kendini okşamasından şikâyetçi değildi. Leland konuşmasına devam ederken Budress, Maggie’nin sol kulağını açıp dövmesine baktı. Hem Scott hem Leland orada olmasa da olurdu. Budress’in tek ilgilendiği köpekti.

Leland Scott’a döndü.

“Senin de bildiğin gibi burada, Los Angeles şehrinde, bu güzel hayvanlarımızı, bir şüphelinin kaçmasını havlayarak engellemeleri için eğitiriz. Tanrı korusun, seni öldürmeye kalkışması dışında bir aşağılığı ısırdı diyelim; bizim omurgasız, beş para etmez belediye meclisi, o aşağılığın kıcını kurtaracak herhangi bir düzenbaz avukatın yapacağı yasal yükümlülüklerden kaynaklanan tazminat şantajına boyun eğmeye dünden razı. Yanılıyor muyum, Memur Budress?”

“Siz ne dersiniz o, Komiserim.”

Budress konuşulanlara kulak vermiyordu ama Scott, Komiser’in, sorumluluk davalarının önünü alabilmek adına, günden güne daha fazla polis teşkilatının benimsemeye başladığı bul ve havla yöntemini tanımladığının farkındaydı. Zanlı hareketsizce durduğu ve saldırgan bir davranış sergilemediği sürece köpekler uzakta durmaları ve havlamaları için eğitilirlerdi. Yalnızca, zanlı, saldırgan bir hareket sergiler ya da kaçarsa ısırdı ki Leland bunun hem köpekler

hem de eğitimcileri için riskli olduğuna inanır ve bu konuda ardi arkası kesilmez konuşmalar yapardı.

“Senin askeri köpeğince hedefine bir kamyon gibi çarpar ve o Amerikalı olmayan kıcını şimşek hızıyla yere indirir. Askeri köpeğini bir şerefsizin üstüne salarsan önce bir güzel canına okur, sonra da ciğerini söküp yer. Maggie gibi köpeklerin şakası yoktur. Yanılıyor muyum, Memur Budress?”

“Siz ne dersiniz o, Komiserim.”

Leland elleriyle Maggie’nin bacaklarını kontrol eden ve kalçasındaki yarayı inceleyen Budress’e doğru başını salladı.

“Tecrübenin sesi, Memur James. Yani yapacağın ilk iş, bu kahraman köpeğe ileride karşılarna dikilmesini isteyeceğin tehlikeli, genetik olarak aşağılık olan şerefsizleri ısırmamasını öğretmek olacak. Anlaşıldı mı?”

Scott, Budress’i taklit etti.

“Siz ne dersiniz o, Komiserim.”

“Olması gerektiği gibi. Şimdi seni, askeri komut setini bilen ve bu korkak, sivil şehrimizde çalışabilmek için Maggie’yi yeniden eğitmene yardımcı olacak Memur Budress’le baş başa bırakıyorum.”

Leland başka bir şey demeden gitti. Budress doğruldu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Scott’a baktı.

“Merak etme. Maggie daha az saldırgan ve daha çok insan sever olması için Lackland’de yeniden eğitim aldı. Sivillere verecekleri köpekler için standart harekât usulü bu. Oradaki Çavuş, Maggie’nin sorununun tam tersi olacağını düşünüyor; yeterince saldırgan olmayacağını.”

Scott, Maggie’nin Marley’in üstüne nasıl atladığını hatırladı ama bu konudan bahsetmemeye karar verdi.

Onun yerine, “O çok akıllı. İki güne kalmaz bul ve havla yöntemini öğrenir,” dedi.

Budress’in gülüşü daha da genişledi.

“Onu alalı kaç gün oldu? Bir mi?”

“Deniz Piyade Teşkilatının öğrenmesini istediği her şeyi kolayca öğrenecek kadar akıllıydı. Başından vurulmadı.”

“Peki, Deniz Piyadelerinin onun ne öğrenmesini istediğini nereden biliyorsun?”

Scott yüzünün kızardığını hissetti.

“Sanırım bu yüzden buradasınız.”

“Sanırım öyle. Haydi başlayalım.”

Budress köpek evinin bulunduğu binaya doğru başını uzattı.

“Gidip bir kolluk, altı metrelik kablo, iki metrelik kablo ve ona ödül olarak ne veriyorsan onu getir. Burada bekliyorum.”

Scott köpek evine doğru yola koyulunca Maggie de hemen sol tarafına geçti. Scott iki yüz elli gramlık bir salami doğramış ve torbalamıştı ama şimdi bunun yeterli olmayabileceğinden ve Budress’in yiyecekleri ödül olarak kullanmasına karşı çıkabileceğinden endişeleniyordu. Sonra saatine baktı ve Orso’yu görmeye gitmeden önce ne kadar ilerleyebileceklerini merak etti. Marley’den öğrendiği mahalle soygunlarını ona da anlatmak istiyor, Orso’nun ihtimalleri görebileceğine inanıyordu. Hiçbir gelişme kaydetmeden geçen dokuz ayın ardından belki de yeni bir ipucu yakalamışlardı.

Scott adımlarını hızlandırmış, Orso’yu düşünerek yürüyordu ki arkasından gelen bir el ateş sesi havayı yarıdı. Scott derhal çömeldi, Maggie’ye neredeyse onu yere yapıştıırıyordu. Kendini Scott’ın altına sokmaya çalışmış ve bacakla-

rının arasına öyle bir yapışmıştı ki Scott zangır zangır titre-yişini hissedebiliyordu.

Scott'ın kalbi küt küt atıyor, hızlı ve kesik kesik soluyor-du ama dönüp Budress'a bakmadan bile az önce ne olduğu-nu anlamıştı.

Budress çıkış tabancasını gevşek bir halde, bacağının ya-nında tutuyordu. Soyulan yüzündeki gülücüğü kaybolmuştu ve o anda üzgün görünüyordu.

“Affedersin. Çok yazık, zavallı köpeğin büyük bir sorunu var,” dedi.

Scott'ın kalp atışları yavaşladı. Bir elini Maggie'nin tit-reyen sırtına koyup usulca konuşmaya başladı.

“Şşşt, bebeğim. Sadece bir sestir. Orada istediğin kadar kalabilirsin.”

Köpeğin sırtını ve yanlarını okşadı, kulaklarını ovdu ve o sakin ses tonuyla konuşmaya devam etti. Maggie'yi okşa-maya ara vermeden cebinden salam torbasını çıkardı.

“Bak, Maggie. Bende ne var?”

Scott ona salam parçasını uzatınca Maggie başını kaldır-dı ve salama parmaklarının arasından yedi.

Scott yüksek, tiz bir sesle Maggie'ye aferinler yağdırıp bir parça daha salam uzattı. Maggie salama yemek için doğruldu.

Budress, “Bu duruma savaş köpekleri arasında daha önce de şahit oldum. Önünüzde uzun bir süreç var,” dedi.

Scott ayağa kalktı ve başka bir salam parçasını Maggie'nin epey yukarısına kaldırdı.

“Kalk ayağa, kızım. Kalk ve al.”

Maggie arka ayaklarının üstünde doğruldu ve eti almak

için uzandı. Scott yemesine izin verdikten sonra ona övgüler yağdırarak tüylerini karıştırdı.

Budress'e döndüğünde sesi tiz değildi.

"Yirmi, yirmi beş dakika sonra bir daha ateş edin."

Budress başıyla onayladı.

"Haberin olmayacak."

"Haberim olsun istemiyorum. Maggie'nin de."

Budress yavaşça gülümsedi.

"Gidip kollukla kabloları getir. Bu güzel savaş köpeğine tekrar işbaşı yaptıralım."

İki saat kırk beş dakika sonra Scott, Maggie'yi kulübeye koyup Orso'yu görmek için şehir merkezine doğru yola ıktı. O giderken Maggie inleyerek kulübenin kapısını eşeledi.

Yirmi dakika sonra, Tekne'deki asansörün kapısı açıldığında, Orso ile siyah pantolon-ceklet takımı giymiş kısa boylu, çekici bir esmer kadın orada bekliyordu. Orso elini uzattı ve kadını tanıttı.

“Scott, bu hanım Joyce Cowly. Dedektif Cowly bir süredir dosyanı incelemekte ve muhtemelen benden daha iyi biliyor.”

Scott başıyla onayladı ama ne diyeceğini bilemedi.

“Tamam. Teşekkürler. Sizinle tanıştığımıza sevindim.”

Cowly'nin el sıkışı sağlam ve güçlü olsa da erkeksi değildi. Rahat tutumu ve ergenliğinde şu kışkırtıcı jimnastikçilerden biri olabilecek kuvvetli yapısıyla otuzlarının sonlarında bir kadındı. Scott'ın elini sıkarken gülümsedi ve Orso onları Hırsızlık-Cinayet Bürosu'na doğru yönlendirirken Scott'a kartını uzattı. Scott, oraya her gelişinde Orso'nun kendisini asansörün önünde karşılayıp karşılamayacağını merak etti.

Cowly, “Metro'dan önce Rampart'taydım, değil mi? Bu-

radan önce Rampart'ın Cinayet Masası'nda görev yapıyordum,” dedi.

Scott kadının yüzünü bir kez daha inceledi ama onu hatırlayamadı.

“Affedersiniz, sizi hatırlayamadım.”

“Hatırlamaman normal. Üç yıldır buradayım.”

Orso, “Üç buçuk. Joyce buradaki vaktinin çoğunu benimle birlikte seri davalar üzerinde çalışarak geçirdi. Ona dünkü konuşmamızdan bahsettim, sana sormak istediği birkaç şey var,” dedi.

Scott peşlerinden aynı konferans odasına girince karton kutunun, dosyalarla ve tekrar yerlerine konmuş materyallerle beraber masanın üstünde olduğunu gördü. Mavi renkli, genişçe bir üç halkalı klasör kutunun hemen yanında duruyordu. Scott o klasörün Cinayet Masası dedektiflerinin soruşturmalarını düzenlemek ve kayıt altında tutmak için kullandıkları cinayet kitabı olduğunu anladı.

Orso'yla Crowley yerlerine oturdular ama Scott masanın etrafını dönüp Orso'nun olay yerine ait pankart boyutundaki şemasının önüne geçti.

“Başlamadan önce, bu sabah Silin'in dükkânına gittim ve iki kapı aşağısında işyeri olan bir adamla tanıştım.”

Scott şemada Shin'in dükkânını buldu, ardından Elton Marley'in yerini gösterdi.

“Marley iki hafta önce soyulmuş. Bu, bu yıl dört ya da beşinci kez oluyormuş ve söylediğine göre o bölgedeki birçok işyeri daha soyguna uğramış. Sizin şemada şu ara sokağa açılan binanın arkasında kalan sevkıyat alanı yok...”

Scott, Marley'in mallarını minibüsüne yüklediği, binaların arkasında kalan bölgeyi göstermek için parmağıyla görünmez bir kutucuk çizdi. Orso ve Cowly onu izliyorlardı.

“Çatıya kadar uzanan bir yangın merdiveni var. Alt katlardaki pencerelere takılmış parmaklıklar dışında herhangi bir güvenlik önlemi yok ve buradaki bölge gözlerden tamamen uzakta. Kötü adamların üst katlardaki pencerelere ulaşmak için yangın merdivenini kullandıklarını düşünüyorum. Bu son soygunda Marley'in dükkânından bir bilgisayar ve bir tarayıcı çalmışlar. Geçen seferse bir CD çalar, başka bir bilgisayar ve birkaç şişe rom.”

Orso, Cowly'ye baktı.

“Küçük çaplı haneye tecavüzler, kolay taşınır eşyalar.”

Cowly başıyla onayladı.

“Mahalle halkı.”

Scott teorisini desteklemeye çalışıyordu.

“Bunu yapan her kimse, tüm soygunların arkasındaki fail aynıysa, vurulduğum gece Shin'in dükkânını soyan kişi olabilir. Ben çatıya da çıktım. Tam bir parti mekânı olmuş.”

Scott ceptelefonunu çıkarıp bira şişeleriyle parti artıklarının net bir fotoğrafını buldu ve telefonu Orso'ya uzattı.

“Shin'in dükkânını soyan kişi çoktan kayıplara karışmıştır belki ama Kenworth Bentley'e çarptığında yukarıda olan birileri her şeyi görmüş olabilir.”

Cowly, Scott'a doğru eğildi.

“Marley şikâyetinde bulunmuş mu?”

“İki hafta önce bulunmuş. İncelemeye gitmişler ama Marley henüz geri dönüş alamamış. Ona durumu kontrol edip kendisine bilgi vereceğimi söyledim.”

“Dilekçe, Hırsızlık Büro Amirliği’ndedir. Onlardan o bölgedeki son iki yıla ait soygun ve tutuklama raporlarını iste ve Bay Marley’le ilgili ellerinde ne varsa. SD ile görüşme talep edeceğim.”

SD, Sorumlu Dedektif demektir.

Cowly, Scott’tan Marley’in tam adıyla işyerinin adresini istedi ve bilgileri not defterine yazdı. O yazarken Orso, Scott’a döndü.

“Aferin sana. Çok iyi düşünmüşsün. Hoşuma gitti.”

Scott gururlandı ve son dokuz aydır yüreğinde sıkışıp kalan bir şeyin yavaş yavaş serbest kalmaya başladığını hissetti.

Orso, “Pekâlâ, şimdi sıra Joyce’un haberlerinde. Gel, otur. Joyce,” dedi.

Crowly eline büyük bir zarf alıp içindekileri çıkartırken Scott kendine bir yer bulup oturdu. Kadın, Scott’ın önüne oyun kartı dizer gibi dört adet kuşe kâğıdı dizdi. Her bir kâğıtta altışar adet renkli sabıka fotoğrafı bulunuyordu. Fotoğraflar çiftler çiftterdi, adamların her birinin yüzünü ve profilini gösteriyordu. Adamlar her yaştan, her ırktandı ve hepsinin farklı şekil ve uzunluklarda beyaz yahut gri favorileri vardı.

“Saç rengi, saç modeli, uzunluğu ve benzeri belirleyiciler veri tabanının bir parçasıdır. İçlerinde sana tanıdık gelen biri var mı?”

Az önce kendiyle gurur duyan Scott anında midesinin bulandığını hissetti ve o anda bir kez daha caddede boylu boyunca yatıyor, ateş seslerini işitiyordu. Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve kendini bembeyaz kumları olan bir plajda hayal etti. Yalnızdı, çıplaktı ve güneş onu kemiklerine

kadar ısıtıyordu. Kırmızı bir plaj havlusunun üstünde uzandığını düşledi. Kıyıya vuran dalgaların sesini düşledi. Bu, geçmişe dönüşleriyle başa çıkabilmesi için Goodman'ın kendisine öğrettiği teknikti. Böyle durumlarda kendini başka bir yerde hayal eder ve ayrıntılar oluştururdu. Ayrıntı oluşturmak konsantrasyon gerektirir ve rahatlamasına yardım ederdi.

Orso, "Scott?" dedi.

Scott utançtan kızarak gözlerini açtı. Fotoğraflara baktı ama adamların hiçbiri tanıdık değildi.

"Yeterince iyi göremedim. Üzgünüm."

Cowly yüzünde hâlâ o rahat gülümsemesiyle siyah bir keçeli kalemin kapağını çıkarıp Scott'a uzattı. Tırnaklarında oje yoktu.

"Endişelenme. Yüzlerden birini tanımanı beklemiyordum zaten. Gri ya da beyaz saçlara ait elimde tam üç bin iki yüz altmış bir fotoğraf var. Buraya bunları getirdim çünkü farklı saç ve favori modellerine sahipler. Bu alıştırmamanın amacı bu. Elinden geldiğince -geliyorsa, gelmiyorsa sorun değil- senin gördüğüne en yakın modeli daire içine al ya da kesinlikle değil dediğin modellerin üstünü çiz."

Adamlardan birinin bir stiletto topuğu kadar sivri uçlu, uzun ve ince favorileri vardı. Bir diğeri ise yanaklarının çoğunu kaplayan dev favorileri, adeta koyun pirzolasını andırıyordu. Scott onlarla beraber yanlış olduğunu bildiği diğer iki modelin daha üstünü çizdi ve kalın, dikdörtgen favorileri olan beş adamı daire içine aldı. En kısası kulağın ortasına doğru, en uzunuyse adamın kulak memesinin iki santim altında bitiyordu. Scott bir kez daha favorileri gerçekten

gördüğünü mü yoksa hayal mi ettiğini düşünerek kâğıtları Cowly'ye geri verdi.

“Bilemiyorum. Favorileri gerçekten gördüğüme emin bile değilim.”

Cowly kâğıtları tekrar zarfın içine koyarken Orso'yla kısa bir an bakıştılar ve Orso masanın üstündeki kalabalığın arasından ince bir dosya çekip aldı.

“Bu, kriminoloğun Grand Torino için hazırladığı rapor. Seninle konuştuktan sonra bir kez daha okudum. Sürücü koltuğunda aynı kişiye ait beş tane saç teli bulunmuş.”

Scott önce Orso'ya ardından da Cowly'ye baktı. Orso gülümsedi. Cowly gülümsemedi. Avının peşine düşmeye hazır bir kadın gibi görünüyordu ve Orso'nun kaldığı yerden konuşmayı devraldı.

“Senin gördüğün adama ait olduklarını doğrulayanlayız ama o araçta beyaz saçlı bir adam varmış. Saç köklerinde bulunan DNA, ABD DNA Bilgileri Sistemi'nin ya da Adalet Bakanlığı'nın veri bankalarındakilerle uyuşmadı ama o kişinin beyaz ırktan bir erkek olduğunu biliyoruz. Saçı beyazlamadan önce yüzde seksen ihtimalle kahverengiymiş ama gözlerinin mavi olduğundan yüzde yüz eminiz.”

Orso kaşlarını kaldırdı, gülümsemesi daha da genişledi ve o anda mutlu bir oymakbaşı gibi göründü.

“Bir anlam ifade etmeye başlıyor, değil mi? Deli olmadığını bilmek hoşuna gider diye düşündüm.”

Derken mutlu oymakbaşı yüzü düştü ve Orso ellerini dosya kutusunun üstüne koydu.

“Pekâlâ. Dava dosyası konulara göre düzenlenmiş du-

rumda. Cinayet kitabı, Melon ve Stengler'in en önemli şey olduğunu düşündükleri dava delillerini içeriyor ama ana dosya kadar tam değil. Sorulan olan kişi sensin. Ne bilmek istiyorsun?”

Scott diğer anıları tetikleyecek bir şeyler istiyordu ama o şeylerin ne olduğuna ya da ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Orso'ya baktı.

“Neden bir şüphelimiz yok?”

“Hiç tanımlanan bir şüpheli olmadı.”

“Bu kadarını Melon'la Stengler da söylemişti.”

Orso dosya kutusuna pat pat vurdu.

“İstersen okuyabileceğin uzun versiyonu burada ama ben sana CliffsNotes versiyonunu anlatayım.”

Orso hızlıca ve profesyonelce soruşturmayı anlattı. Scott çoğunu Melon ve Stengler'dan biliyordu ama yine de sözünü kesmeden dinledi.

Bir cinayet vakasında şüphelenilen ilk kişi, eştir. Her zaman. Bu, Cinayet Masası Elkitabı'nın Birinci Kuralı'dır. İkinci Kural ise “parayı izle”dir. Melon ve Stengler soruşturmalarına bu şekilde yaklaşmışlardı. Pahlasian ya da Beloit'un borcu mu vardı? İçlerinden biri bir iş ortağına kazık mı atmıştı? Birinin, bir diğerinin karısıyla ilişkisi mi olmuştu? Pahlasian'ın karısı, aşığı terk etmiş, o adam da öcünü almak için kocasını mı öldürmüştü ya da karısı, başka bir adamla birlikte olabilmek için Eric'i mi öldürtmüştü?

Melon ve Stengler soruşturmaları sürecince yalnızca iki şüpheli belirleyebilmişlerdi. Bunlardan ilki, Pahlasian'la

birçok projeye yatırım yapmış, Vadi'de* ikamet eden Rus bir pomocuydu. Adamın pomo şirketi bir Rus organize suçlar şebekesi tarafından finanse ediliyor, bu da tüm okları üzerine çekiyordu ama adam Pahlasian'la yüzde yirmiden fazla kâr elde ettiğinden, Melon'la Stengler çok geçmeden onu elemişlerdi. İkinci şüpheli Beloif la bağlantılıydı. Hırsızlık-Cinayet Bürosu'nun Hırsızlık Özel Birimi, Melon'a, Interpol'ün Beloif u, çalıntı elmas alıp satan bir Fransızın tanınan bir ortağı olarak mimlediğini söylemişti. Bu durum, Beloit'un elmas kaçakçılığı yaptığına dair bir teorinin oluşmasına neden olmuş ama Hırsızlık Özel'in ekibi, nihayetinde onun olayla ilgisinin olmadığını ortaya çıkarmıştı.

Neticede yirmi yedi arkadaş ve aile üyesi, yüz on sekiz yatırımcı, iş ortağı ve muhtemel şahit sorgulanmış ama hepsi aklanmıştı. Tutarlı tek bir şüpheli bulunamamış ve soruşturma yavaşlaya yavaşlaya durmuştu.

Orso lafını bitirdiğinde saatine baktı.

"Söylediğim herhangi bir şey hafızana yardımcı oldu mu?"

"Hayır, efendim. Çoğunu zaten biliyordum."

"O halde Melon'la Stengler senden bir şey gizlememişler."

Scott'ın yüzü kızardı.

"Gözden kaçırdıkları bir şey olmuş."

"Belki öyle ama bunları bulmuşlar..."

Orso başını dosya kutusuna doğru eğerken Cowly lafını kesti.

"...ve Bud'la ben de burada devreye giriyoruz. Sırf Me-

* Los Angeles'ta bulunan San Femando Vadisi. Pek çok özelliğinin yanı sıra, milyarlarca dolarlık Amerikan pomo film edüstrisinin kalbi olarak kabul edildiğinden "Pomo Vadisi" olarak da adlandırılır, (e.n.)

lon’la Stengler sıfır çekti diye biz de çekecek değiliz. Sırf bu sayfalarda yazıyorlar diye onları hakikat olarak kabul edecek değiliz.”

Orso bir süre kadına baktıktan sonra Scott’a döndü.

“Elimde Shin ve soygunu var, sen varsın, ölü bir polis memuru var. Bu davayı çözeceğim.”

Joyce Crowley onu başıyla onaylasa da bir şey demedi.

Orso ayağa kalktı.

“Bizim Joyce’la yapacak işlerimiz var. Dosyaları ve raporları incelemek istersen buradalar. Cinayet kitabımı okumak istersen o da burada. Nereden başlamak istersin?”

Scott nereden başlayacağını düşünmemişti. Unuttuğu bir şey olup olmadığına bakmak için kendi görüşme kayıtlarını okuyabileceğini düşündü ama sonra başlayabileceği tek bir yer olduğunu fark etti.

“Olay yeri fotoğrafları.”

Cowley bariz bir şekilde rahatsız olmuştu.

“Emin misin?”

“Evet.”

Scott olay yeri fotoğraflarını hiç görmemişti. Var olduklarını biliyordu ama üzerlerine kafa yormamıştı. Olay yerinin kendine ait versiyonunu her gece rüyasında görüyordu zaten.

Orso, “Peki o halde, başlayalım artık,” dedi.

Orso kutudan askılı bir dosya alıp masanın üstüne koydu.

“Bunlar fotoğraflar. En önemlilerinin birer kopyası cina-yet kitabında var ama bu ana dosyada hepsini bulabilirsin.”

Scott açmadan dosyaya baktı.

“Tamam.”

“Fotoğrafların arkası ilgili rapor ve sayfa numaralarıyla damgalandı. Kriminolog, adli tabip, dedektif bürosu, her şey. Bir fotoğrafla ilgili kriminolog ne demiş merak edersen rapor numarasına bakıp sayfasını açman yeterli.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Scott, Orso’nun dışarı çıkmasını bekliyordu ama Orso çıkmadı. Bakışları, Scott’ın az sonra göreceklerinden ötürü rahatsız olmuşçasına endişeliydi.

Scott, “Ben iyiyim,” dedi.

Orso bir şey demeden başıyla onayladı ve içeri girmek-te olan Cowly’nin yanından geçip dışarı çıktı. Daha önce konferans salonundan ayrılan Cowly şimdi elinde bir şişe su, san renkli bir not defteri ve birkaç kalemle geri gelmişti.

“Al. Herhangi bir sorun olursa ya da not almak istersen bunları kullan. Su da istersin diye düşündüm.”

Orso gibi Cowly de endişeli bir halde Scott’a bakıyordu ki telefonu gelen bir mesajla titredi. Crowly mesaja baktı.

“Hırsızlık Büro Amirliği’nden. Bir şeye ihtiyacın olursa masamda olacağım.”

Scott o gidene dek bekledikten sonra askılı dosyayı açtı. İçindeki tekli dosyalar BÖLGE, BENTLEY, KENWORTH, TORINO, 2A24, PAHLASIAN, BELIOT, ANDERS, JAMES VE MISC olarak etiketlenmişti. 2A24, Scott’la Stephanie’nin devriye arabasıydı. Kendi adını orada görmek Scott’a tuhaf geldi ve içinde ne olduğunu merak etti. Derken bakışları Stephanie’nin ismine kaydı ve kayar kaymaz da kendini onu düşünmekten alıkoymaya çalıştı.

İlk önce Bölge dosyasını açtı Scott. İçindeki fotoğraflar farklı farklı boyutlardaydı ve sabahın ilk ışıklarında, cesetler alındıktan sonra çekilmişlerdi. Kemvorth’ün ön çamurluğu arabanın gövdesinden ayrılmıştı. Bentley’in yolcu koltuğu tarafı ezilmiş, kapıları ve camları sıkılan kurşunlarla delik deşik olmuştu. Arka planda itfaiyeciler, üniformalı polisler, kriminologlar ve gazeteciler vardı. Stephanie’nin beyaz çizgilerle çevrili cesedi, eksik parçalarının yerine yerleştirilmesini bekleyen boş bir yapbozmuşçasına Scott’ın ilgisini kendi üstünde tutuyordu.

O fotoğrafların ardından Scott, Bentley’e ait fotoğraflara baktı. Arabanın içi cam kırıklarıyla doluydu. Koltukların ve konsolun üstünde o kadar kan vardı ki birisi içeriye kırmızı boya dökmüş gibi görünüyordu. Sürücü koltuğunun önü, derin, pıhtılı bir gölet olmuştu.

Hiçbir haşan bulunmayan Ken worth'un içiyse bambaşka bir hikâye anlatıyordu. AK-47'den düşen pirinç kovanlar koltukların altıyla üstünü kaplamış, ön panelinin üstüne saçılmıştı. Arabanın içi kâğıt parçaları, ezilmiş bir Burger King bardağı ve birçok boş plastik su şişesiyle doluydu. Scott, Melon'ın anlattıklarından bu şeylerin araçtan alındıklarını, incelendiklerini ve kamyonu Buena Park'ta çalınırken kendisi karısını dövdüğü için hapis yatan Felix Hernandez adındaki kamyon sahibine ait olduklarının ortaya çıktığını biliyordu.

Scott, Gran Torino'ya bakma zahmetine girmedii. Olay yerinden sekiz blok ötede bir üstgeçidin altında bulunan araç da tıpkı Kemworth gibi cinayette kullanılmak üzere o günün erken saatlerinde çalınmıştı.

Scott hızlıca Pahlasian'la Beloit'un dosyalarını açtı ve ölümlerine sebep olan şeyin ne olduğunu anlayabilecekmiş gibi her ikisini de detaylı bir şekilde inceledi.

O fotoğraflar gece çekilmişti ve Scott'a önceden gördüğü, ellerinde makineli tüfekler olan gangsterlerin otuzlu yıllarda çekilmiş siyah-beyaz fotoğraflarını hatırlatmıştı. Pahlasian, Beloit'un kucağına sürünmeye çalışmış gibi konsolun üstüne yığılıp kalmıştı. Kumaş pantolonu ve spor ceketi öylesine kana bulanmıştı ki Scott renklerini seçemiyordu. Günışığında çekilmiş fotoğraflarda gördüğü kırık camlar şimdi kameranın flaşıyla parlamaktaydı.

Beloit sanki erimiş gibi yolcu koltuğuna yığılmıştı. Yüzünün yan tarafı yoktu ve kameraya yakın olan kolu tel tel, kıpkırmızı deri dokusundan sarkıyordu. Tıpkı Pahlasian gibi o da defalarca vurulduğundan kıyafetleri kan içindeydi.

Scott yüksek sesle konuştu.

“Tanrım, biri *gerçekten* ölmenizi istemiş.”

Sonraki dosyada Stephanie’nin fotoğrafları vardı. Scott bir an tereddüde düştü ama onlara bakması gerektiğini biliyordu; o nedenle dosyayı açtı.

Bacakları kapalıydı, dizden bükülmüş ve sola doğru eğilmişti. Sağ kolu vücuduna dik uzanıyor, avuç içi yere bakıyordu ve parmakları caddeye tutunmaya çalışır gibi kıvrılmıştı. Sol eli kamının üstündeydi. Vücudunun ana hatları tahmin edilebilir biçimdeydi ama altındaki kan lekesi o kadar genişti ki onları görünmez kılıyordu. Scott, Stephanie’nin fotoğraflarına hızlıca göz gezdirdi ve B1 olarak adlandırılmış geniş, asimetrik bir kan lekesi fotoğrafına denk geldi. B2, bir şey sürüklenmiş gibi uzayan kan lekelerini gösteriyordu. Scott bunun kendi kanı olduğunu fark etti ve aynı anda Stephanie’nin dosyasından kendi dosyasına geçmiş olduğunu da farkına vardı. Gördüğü kan miktarı muazzamdı. Öyle ki Scott buz gibi terlemeye başladı. O gece ölümle buruna geldiğini biliyordu fakat caddedeki kan miktarını görmek ölüme ne kadar yaklaştığını görünür kılmıştı. Ne kadar daha kan kaybetseydi vücudunun etrafında beyaz bir çizgiyle fotoğrafı olurdu? Bir ünite mi? Yarım ünite mi? Scott, Stephanie’nin ilk fotoğrafına geri döndü. Onun kan lekesi daha büyüktü. Fotoğraf bulanıklaştığında Scott gözlerini sildi ve eline Stephanie’nin cesedine ait bir fotoğraf aldı.

Scott fotoğraf dosyalarını kapattı, sakinleşebilmek için masanın etrafında yürüdü ve yan tarafıyla omzunu esnetti. Su şişesini açıp büyük bir yudum aldıktan sonra Orso’nun

olay yerine ait pankart boyutundaki şemasını inceledi. Şemanın bir fotoğrafını çekip net mi diye kontrol ettikten sonra, kendini kararsız ve aptal gibi hissederek dosya kutusuna geri döndü. Stephanie'nin katillerini yakalamasına ve her gece dile getirdiği suçlamaları susturmasına yardımcı olacak bir şey hatırlayabileceğim düşünerek kendini mi kandırıyordu?

Rastgele birkaç dosya alıp masanın üstüne serdi. Bunlar; Kenworth ve Gran Torino'ya ait oto hırsızlığı raporları, silah seslerini duyup 911'i arayan insanların ifadeleri ve otopsi raporlarıydılar.

Scott, BSD' / TOPLANAN DELİLLER olarak etiketlenmiş bir dosya görünce sayfalarına göz atmaya başladı. Dosya, olay yerinden toplanan fiziksel delillerin inceleme raporlarını içeriyor ve sayfalarca süren toplanmış maddeler listesiyle başlıyordu. BSD'nin bunca ayrıntıyı bir araya getirebilmek adına ortaya koyduğu çalışma dudak uçuklatan cinstendi ama Scott sonu gelmeyen adli tıp raporlarıyla ilgilenmiyordu. O gece olanların Pahlasian ve Beloit nedeniyle olduğunu biliyordu. Birisi onların ölmesini istemişti, Scott ve Stephanie'ye istenmeyen zararları.

Scott, Eric Pahlasian'la ilgili raporları ve yazılı görüşmeleri buldu. Aile üyelerine, çalışanlarına, yatırımcılara ve diğer kişilere ait o kadar çok görüşme kaydı vardı ki kâğıt yığını neredeyse on santim kalınlığındaydı. Scott saatine göz atınca Maggie'nin ne zamandır kulübesinde kilitli olduğunu fark etti. Fark eder etmez de suçluluk hissine kapıldı ve eğitim tesisine dönme vaktinin geldiğini anladı. *

* Bilimsel Soruşturma Dairesi, (ç.n.)

Scott konferans salonundan çıkınca Cowly'nin en arkadaki duvarın önündeki küçük bölmede telefonla konuştuğunu gördü. Cowly bir parmağını havaya kaldırıp ondan bir dakika beklemesini istedi, konuşmasını bitirdi ve sonra telefonu kapattı.

“Nasıl gitti?”

“İyiymi. Dosyaları görmeme izin verdiğiniz için size ve Dedektif Orso'ya gerçekten minnettarım.”

“Lafı bile olmaz. Az önce şu senin Bay Marley'yle ilgili Hırsızlık Büro Amirliği'yle görüştüm. Bir bitpazarında çalıntı mallar satan bir çeteyle ilgili bilgi edinmeye çalışıyorlarmış. Mallardan bazıları o bölgeden çalman şeylerle eşleşiyormuş.”

“Harika. Marley'e haber veririm. Şey, benim artık köpeğimin yanma dönmem gerek.”

“Ona bitpazarından bahsetme.”

“Efendim?”

“Marley'i ararsan diyorum. İstersen ara ama ona bitpazarında soruşturma yürüttüğümüzden bahsetme. O kelimeleri söyleme. Bitpazarı deme.”

“Demem.”

“Güzel. Amirlik'ten biri onu soygunuyla ilgili arayacak. Bitpazarı olayı onu ilgilendirmiyor.”

“Anladım. Dudaklarım mühürlü.”

“Fotoğrafi var mı?”

Scott yine afalladı.

“Neyin?”

“Köpeğinin. Köpekleri çok severim.”

“Onu daha dün aldım.”

“Ah. İyi madem, fotoğrafını çekersen görmek isterim.”

“Yanımda birkaç dosya götürsem sorun olur mu? İsterse-
niz imza atabilirim.”

Crowly, Orso’yu bulmak için etrafına bakındı ama Orso görünürlerde yoktu.

Scott, “Pahlasian’la ilgili olanlar. Okumak istiyorum ama telefon defterinden farksızlar,” dedi.

“Cinayet kitabını almana izin veremem ama dosyadaki kopyaları ödünç alabilirsin. CD’de kayıtlılar.”

“Olur. Harika. Bahsettiğim dosyalar bunlar.”

Scott, Cowly’nin peşinden tekrar konferans odasına girdi. Cowly masanın üstüne yayılmış dosyaları ve klasörleri görünce kaşlarını çatı.

“Hey! Umarım burayı bu halde bırakıp gitmeyi düşün-
müy örsündür.”

“Tabii ki hayır. Her şeyi yerine koyup öyle gideceğim.”

Scott, kaim mı kalın Pahlasian dosyasını işaret etti.

“Bunu istiyorum. Dedektif Orso’nun kutudan çıkardığı dosyaları.”

Cowly düşünceli bir hal alınca Scott fikrini değiştireceğinden endişe etti ama sonra Cowly başını salladı.

“Peki. Bir şey kaybetmediğin sürece Orso için sorun olmaz. Elle yazılmış notlar CD’de kayıtlı değil.”

“Onlan ne zaman geri getirmemi istersiniz?”

“Bir şeye ihtiyacımız olursa ben seni ararım. Gitmeden önce geri kalanları yerlerine koy ama tamam mı?”

“Tamam.”

Scott klasörleri ait oldukları askılı dosyalara yerleştirmiş, askıları düzenliyordu ki gözüne kutunun dibinde duran küçük bir zarf ilişti. Ağzı metalik bir kopçayla kapatılmıştı ve üstünde el yazısıyla şöyle yazıyordu: *John Chen 'e iade edilecek.*

Scott kopçayı açtı ve zarfı ters çevirdi. Zarfın içinden, içinde kısa, kahverengi deri bir kayışa benzer şey olan, mühürlü bir plastik delil poşetiyle kayışın fotoğrafı, bir adet not kartı ve bir BSD belgesi düştü. Kayış kırmızımsı bir toza bulanmış gibiydi. Melon, kartın üstüne bir not yazmıştı: *Teşekkürler John. Seninle aynı fikirdeyim. Onu yok edebilirsin.*

BSD belgesi, kayışı, imalatçısı bilinmeyen ucuz bir saat kordonunun yarısı olarak tanımlanmış, BSD koleksiyon listesine 307. Madde olarak kaydetmişti. Belgenin altına bilgisayar çıktısı bir not düşülmüştü:

Referans numarası 307 olan bu madde, genel keşif sırasında silahlı saldırının gerçekleştiği yerin kuzeyindeki kaldırımında bulunmuştur. Bir kadına ya da erkeğe ait küçük boyutlu, kasayla birleşme yerinden kopmuş bir deri saat kordonu parçasına benzemektedir. Kurumuş kan gibi görünen kırmızı lekeler, esasında sıradan demir pasıdır. Kordonda hiçbir kan izine rastlanmamıştır. Bulunduğu yer, yapısı ve durumu cinayetle ilgisinin olmadığını göstermektedir; yine de elden çıkarmadan önce kontrol edilmiştir.

Scott kordonun caddenin kuzeyinde bulunduğunu okuyunca gerildi. Kenworth kuzeyden çıkagelmişti. Shin'in binası kuzeydeydi.

Fotoğrafta kaldırımın üstünde duran bu deri kordon, onun hemen yanında da beyaz bir numara kartı (307) vardı. Scott,

BSD dosyasındaki ana delil listesini tekrar açıp referans numarasını aradı ve saat kordonunun bulunduğu yeri gösteren şemayı buldu. Scott şemayı gördüğünde kalbi yavaş yavaş duruyormuş gibi hissetti. 307. Madde, Scott'ın o sabah üstünde durduğu ve ellerini pasa bulayan dövme demir korkuluğa tutunduğu, olay yerine bakan çatının tam altında bulunmuştu.

Telefonunu çıkarıp şemanın fotoğrafını çekti. Görüntünün net olduğundan emin olmak için ikinci bir fotoğraf daha çekti ve ardından kalan dosyaları uygun askılarına yerleştirdi.

Scott pas lekelerini derinlemesine inceledi ve kendi ellerine bulaşan lekeye benzediklerini düşündü. Bir anlığına, Melon'm zarfı Chen'e neden geri vermediğini merak etse de sonra askıların arasına düşüp kalmış olduğunda karar kıldı. Melon muhtemelen onu unutmuştu. Nihayetinde, o kopuk kordon önemli değilse üstüne kafa yormaya değmezdi.

Saat kordonu dışındaki her şeyi aldığı şekliyle dosya kutusuna geri koydu. Kordonuysa zarfa koydu, zarfı cebine attı ve Pahlasian dosyalarını aldı. Giderken Cowly'ye teşekkür etti.

1817. The first of these was the...

second was the...

third was the...

fourth was the...

fifth was the...

sixth was the...

seventh was the...

eighth was the...

ninth was the...

tenth was the...

eleventh was the...

twelfth was the...

thirteenth was the...

fourteenth was the...

fifteenth was the...

sixteenth was the...

seventeenth was the...

eighteenth was the...

nineteenth was the...

twentieth was the...

twenty-first was the...

twenty-second was the...

twenty-third was the...

twenty-fourth was the...

twenty-fifth was the...

twenty-sixth was the...

twenty-seventh was the...

twenty-eighth was the...

twenty-ninth was the...

thirtieth was the...

Scott eğitim tesisine geri döndüğünde akşam olmak üzereydi. Otopark, neredeyse bir düzine şahsi ve LAPT K-9 aracıyla tıklım tıklı. Scott, köpekler ve eğiticileri idman yaparken binanın arkasından yükselen havlama seslerini ve komutları işitti.

Arabasını binanın ofislere ait bölümünün karşısına park ettikten sonra köpek evine girdi. Maggie kulübesinde ayakta bekliyor, daha onu görmeden gelenin Scott olduğunu anlamışçasına kapıdan girişini izliyordu. İki kez havladı, sonra arka bacaklarının üstünde yükselip ön patilerini kapıya dayadı. Scott kuyruğunun nasıl sallandığını görünce gülümsedi.

“Merhaba, Maggie. Beni özledin mi? Ben seni çok özledim!”

Scott yanına yaklaşırken Maggie dört ayağının üstüne indi. Scott kulübeye girdi, Maggie’nin kulaklarını okşadı ve yüzünün kenarlarındaki kalın tüyleri sıkıca tuttu. Maggie’nin dili yaşadığı mutlulukla dışarıya taşıtı ve köpek oyun mahiyetinde Scott’ın kolunu ısırmaya çalıştı.

“Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm. Seni terk ettiğimi mi sandın?”

Scott, Maggie’nin yanlarıyla sırtını, bacaklarını okşadı.

“Asla, köpek. Bundan böyle beraberiz.”

Budress ofisten çıkıp kulübelerin yanına geldi.

“Sen gittiğinden beri pek huysuz.”

“Öyle mi?”

Budress sağ kolunu çevirdi.

“Şuna baksana, dostum, mosmor olacak. O köpek insana bir savunma oyuncusu gibi vuruyor.”

“O alıştırmayı epey sevmişti.”

O sabah erken saatlerde, Budress’in zanlıyı oynadığı bir tatbikatta, ısırma komutları ye zanlıya saldırı üzerine çalışmışlardı. Leland da dışarı çıkıp onları seyretmişti. Maggie başlarda tereddüde düşse de askeri komutları hatırlamış ve çok geçmeden ABD Deniz Piyade Teşkilatı’nda aldığı eğitimi sergilemeye koyulmuştu. Scott ın emriyle Budress’e odaklanmış, Scott ona saldırmasını buyurmadığı ya da Budress, Scott a veya kendisine doğru hamle yapmadığı sürece kıpırdamadan Budress’i izlemişti. Ancak Budress hamle yaptığında Maggie ısı güdümlü bir füze gibi atılmıştı kolluklu koluna. Bu, Maggie’nin tatbikatlardan zevk aldığı tek andı.

Budress sesini alçaltarak konuşmaya devam etti.

“Leland nasıl etkilendi ama. Malinoisler hızlı, dişli ve ısırmayı seviyor olabilirler ama bu devasa çoban köpekleri, dostum... Maggie onlardan on üç kilo daha ağır ve insanı anında yere serebiliyor.”

Scott, Maggie’yi son bir kez daha okşadıktan sonra kayışını tasmasına taktı.

“Onu biraz daha alıştıracağım.”

“Bugün yeterince çalıştı.”

Budress o anda kapının tam önündeydi. Sesini az öncekinden biraz daha alçalttı.

“Topallıyordu. Sen gittikten sonra, kulübesinde dolanıp dururken. Leland’in görüp görmediğini bilmiyorum.”

“Gayet normal yürüyor.”

“Belli belirsizdi zaten. Arka bacaklarındaydı. Sağ arka bacağını sürüyor gibiydi.”

Scott, Maggie’yi önce tam daire, ardından da kulübelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürütüp yürüyüşünü seyretti.

“Bir sorun göremiyorum.”

Budress başıyla onayladı ama ikna olmuşa benzemiyordu.

“Hımm, etrafta koştururken kasını falan zedeledi herhalde.”

Scott, Maggie’nin arka bacaklarıyla patilerini okşayıp kalçasını yokladı. Maggie canının yandığına dair bir belirti göstermedi.

“Bir şeyi yok.”

“Ben sadece bil istedim. Leland’e söylemedim.”

Budress başının tepesini ovalayarak göz ucuyla Scott’a baktı.

“Ona fiziksel dayanıklılığını artırmak için egzersizler yaptır ama burada değil, tamam mı? Bugünlük buradaki işiniz bitti. Onu koşuya götür. Topla oynat. Yarın şaşıma tepkisi üzerine biraz daha çalışacağız.”

Scott, Budress’in köpek evinden çıkışını izledikten sonra Maggie’yi arabasına götürdü, bu esnada da topallayıp topal-

lamadığına bakmak için yürüyüş şeklini inceledi. Scott kapıyı açınca Maggie arabaya atlayıp arka koltukları tamamen kapladı. Sadece iki gün olmasına rağmen bu durum otomatik bir hal almıştı bile. Maggie tereddüt etmeden yahut herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden arabaya biniyordu.

“O haklı. Muhtemelen kasını zedeledin.”

Scott direksiyonun başına geçti, kapısını kapattı ve bunu yapar yapmaz Maggie konsoldaki yerini alıp yolcu koltuğu tarafındaki camın görüş alanını kapattı.

“Ölümümüze sebep olacaksın. Bu şekilde göremiyorum.”

Maggie’nin dili dışındaydı ve hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Scott dirseğini Maggie’nin omzuna geçirerek onu geri itmeye çalıştı ama nafi; Maggie ona doğru eğildi ve yerinden kıpırdamadı.

“Hadi ama. Göremiyorum. Arkaya geç.”

Maggie daha sesli soluk alıp vermeye başladı ve Scott’m yüzünü yaladı.

Scott, Trans Am’i çalıştırıp yola koyuldu. Maggie’nin Hummer’larda bu şekilde, karşıdan neyin geldiğini görmek için ön koltukların arasında durarak yolculuk edip etmediğini merak ediyordu. Zırhlı bir Humvee içindeki birkaç piyade, muhtemelen Maggie’nin üstünden yolu görebilirlerdi ama Scott’m Maggie’nin başını önünden çekmesi gerekiyordu.

Scott otobana çıkınca hızlanarak Vadi’deki evine doğru sürdü. Paslı, kahverengi kordonu düşünüyordu ki aklına Elton Marley’e verdiği söz geldi. Onu aradı, öğrendiklerini anlattı ve ona Hırsızlık Büro Amirliği’nden bir dedektifin kendisini arayacağını söyledi.

Marley, “Aradı, aradı. Oluyor iki hafta, kimse arayıp

sormaz ama şimdi arar. Senin sayende, çok teşekkür sana,” dedi.

“Rica ederim, efendim. Bu sabah bana çok yardımcı oldunuz.”

“Geleceklermiş, öyle dedi arayan. Göreceğiz. Sana verecek ben bedava gömlek. MarleyWorld gömleklerinde görünecek sen yakışıklı. Kadınlar bayılabacak sana.”

Scott, Marley’e hırsızlık dedektiflerinin sözlerinde durup durmadıklarına bakmak için onu tekrar arayacağını söyledi ve ardından telefonunu bacaklarının arasına koydu. Normalde konsola koyardı ama konsol o anda köpekle doluydu.

Maggie, Scott’ın salamı koyduğu cebini kokladı ve dudaklarını yaladı. Bunu gören Scott salam ve plastik torba alması gerektiğini hatırlayınca, bir market bulabilmek için Toluca Lake’de otobandan ayrıldı. Maggie cebini koklamaya devam etti.

“Tamam. Az kaldı. Arıyorum.”

Scott otobandan üç blok ötede trafiğe takıldı. Bir başka apartman dairesi daha, müstakil evler için düşünülmüş bir arsanın üstüne dikilmekteydi. Bir kereste kamyonu şantiyeden çıkarken yolu tıkamıştı ve bir yemek kamyonu da yerine yerleşmek için manevra yapıyordu. Olduğu yerde sıkışıp kalan Scott, tahta iskeletin üstüne örümcekler gibi tünemiş, çivi tabancaları ve çekiçleriyle hani hani çalışan inşaat işçilerini seyretti. İşçilerden birkaçı yemek kamyonunun yanına indi ama kalanlar çalışmaya devam ettiler. Çakma sesleri, sessizliğin arasında alçalıp yükseliyordu; bazen tek bir çekik sesiydi, bazense aynı anda onlarca çekiç çalışıyordu ve bazen çivi

tabancaları öylesine hızlı atış yapıyordu ki şantiye alanı bir Polis Akademisi'nin atış poligonunu anımsatıyordu.

Scott, Maggie'nin kulağının arkasındaki tüyleri tuttu ve kaşıdı. Akşam yemeği için henüz erkendi ama Scott'ın aklına bir fikir gelmişti.

“Acıktın mı, koca kız? Ben açlıktan ölüyorum.”

Arabayı şantiye alanının bir buçuk blok ötesine park etti, Maggie'nin kayışım taktı ve onu yemek kamyonuna götürdü. Oraya yaklaştıkça Maggie daha bir gerginleşiyordu, hal böyle olunca Scott birkaç adımda bir durup onu sevdi.

Yemek kamyonunun önünde halihazırda üç işçi olduğundan Scott arkalarında sıraya girdi. Maggie bacaklarının arasına dolanıyor, bir o yana bir bu yana geziniyordu. Çivi tabancalarının ve çekiçlerin sesi epey yüksekti ve her birkaç dakikada bir elektrikli testereler gürlüyordu. Scott, Maggie'nin yanına diz çöküp ona son salam parçasını uzattı. Maggie almadı.

“Sorun yok, bebeğim. Korkutucu olduğunu biliyorum.”

Scott'm önündeki adam onlara içten bir şekilde gülümsedi.

“Sen bir polissin, bu oğlan da bir polis köpeği olmalı.”

“Kız. Evet, kendisi bir polis köpeğidir.”

Scott, Maggie'yi sevmeye devam etti.

Adam, “Çok güzelmiş. Çocukken bizim de bir çoban köpeğimiz vardı ama şimdi köpeklerden nefret eden bir kadınla evliyim. Alerjisi varmış hanımefendinin. Asıl benim ona alejim var.”

Yemek kamyonunda salam olmadığından, Scott her biri sossuz iki tane hindili sandviç, iki tane jambonlu sandviç ve iki tane de soslisli aldı. Sonra Maggie'yi şantiye ofisi görevi

gören küçük bir karavana götürdü ve ustabaşına yemeklerini yemek için dışarıda oturup oturamayacaklarını sordu.

Ustabaşı, “Buraya birini tutuklamaya mı geldin?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Sadece köpeğimle şurada oturmak istiyorum.”

“Buyur o zaman.”

Scott binanın temelinin köşesine oturdu ve Maggie’yi yakınında tutabilmek için kayışını kısalttı. Ne zaman bir testere çalışsa ya da çivi tabancası patlasa, Maggie, bir sağa bir sola dönüyor, gürültüden kaçmaya çalışıyordu. Scott kendini suçlu hissedip ikileme düşmüşse de Maggie’yi sevmeye devam etti, onunla konuştu ve ona yemek verdi. Daima temasta olabilmeleri için bir elini üstünden hiç çekmedi. Bu, Leland’in ona yapmasını söylediği şeylerden biri değildi ama Scott dokunuşunun önemli olduğunu hissediyordu.

İşçiler ara sıra uğrayıp Scott’a sorular sordular ve neredeyse hepsi Maggie’yi sevmek istedi. Scott, Maggie’nin tasmağını sıkıca tutup adamlara yavaş hareket etmelerini söyledi ve Maggie’yi sevmelerine izin verdi. Maggie kokularını aldıktan sonra itirazda bulunmadı. Adamların hepsi ona ne kadar güzel olduğunu söylediler.

Scott, Maggie’nin rahatlamaya başladığını hissetti. Kıpırdanmayı kesmiş, kasları gevşemiş ve otuz beş dakikanın ardından nihayet yere oturmuştu. Birkaç dakika sonra, üstlerinden gelen testere gürültülerine rağmen sosislisini yemeye başladı. Scott onu sevmeye devam edip ona ne kadar mükemmel olduğunu söyledi ve önüne daha fazla sosisli parçası koydu. Ara sıra yükselen gürültüler Maggie’yi ürkütü-

yor, ayağa sıçramasına neden oluyordu ama Scott artık daha hızlı rahatlamaya başladığını fark etti. Maggie sosislileri ve hindili salamı yedi ancak jambonlulara dokunmadı. Onları Scott yedi.

Orada bir saatten fazla oturdular ama Scott'ın kalkmak için acelesi yoktu. Maggie'yle oturmaktan, işçilerle onun hakkında konuşmaktan keyif alıyordu. Bir anda haftalardır kendini o denli sakin hissetmediğini fark etti. Sonra, saldırıdan beri kendini o denli huzurlu hissetmediğine karar kıldı ve Maggie'nin tüylerini karıştırdı.

“Birbirimize iyi geliyoruz.”

Scott ve Maggie evlerine doğru yola çıktılar.

Scott üzerini değiştirip sivil kıyafetlerini giydi, Maggie'yi kısa bir yürüyüşe çıkardı ve ona birkaç dakikalığına kendi başına kalması gerektiğini söyledi. Sonra yakınlardaki bir markete gidip bir buçuk kilo dilimlenmiş salam, beş kutu plastik torba ve bir de piliç çevirme aldı. Ardından eve doğru, 3. Kod'da" sürer gibi sürdü. Maggie'nin avazı çıktığı kadar havlayarak evin altını üstüne getirdiğinden endişeleniyordu ama koşarak içeriye girdiğinde Maggie'yi kafesinde, çenesini  n patilerinin arasına koymuş, kendisini izlerken buldu.

   Merhaba, köpek.   

Maggie kuyruğunu yere vurdu. Scott'ı karşılamak için kafesinden çıktığında Scott bariz şekilde rahatladı.

Scott aldıklarını poşetlerden çıkarıp yerlerine yerleştirdi, Maggie'nin suyunu tazeledi ve Orso'nun ofisinde çektiği fotoğrafları yazıcıdan çıkarttı; Stephanie'nin olduğu fotoğraf dışında. Sonra fotoğrafları olay yeri şemasının yanındaki *

* Özellikle ABD'de, acil servis araçlarının bir acil çağrıya doğru gidişini tanımlayan sürüş kodudur, (e.n.)

duvara raptiyeledi ve Marley'in dükkânının, Shin'in düğününün, ara sokağın, sevkiyat alanının ve binaların arkasındaki yangın merdiveninin üstüne işaret koydu. Kriminologun deri kordonu bulduğu kaldırımın üstüne de küçük bir X çizdi.

İşi bittiğinde şemasını inceledi ve Stephanie'yi hariç tuttuğu için kendini bir korkak gibi hissetti. Onun fotoğrafını da yazdırıp haritanın üstüne astı.

“Hâlâ buradayım.”

Rapor ve dosyalardan oluşan yığını kanepesine taşıdı. Okunacak çok şey vardı.

Pahlasian'm eşi Adrienne Pahlasian, tam yedi kez dinlenmişti. Her bir görüşme otuz, kırk sayfa uzunluğundaydı; hal böyle olunca Scott daha kısa görüşmelerin üstünden geçmek için ileri sayfalara atladı. Nathan Ivers adında evsiz bir adam, Melon'a saldırıya tanık olduğunu söylemiş ve kurşunların caddenin üstünde gezinen parlak, mavi bir daireden geldiğini anlatmıştı. Mildred Bitters adında bir kadınsa Melon'a saldırının sorumlularının siyah takım elbiseleri ve koyu renkli güneş gözlükleriyle, uzun, ince yapılı birkaç adam olduğunu söylemişti.

Scott o belgeleri bir kenara bırakıp Adrienne Pahlasian'la yapılan ilk görüşmeye geri döndü. O görüşmenin, en önemlisi olduğunun ve soruşturmanın seyrinin nihayetinde ona göre belirlendiğinin farkındaydı.

Melon ve Stengler, kadının Beverly Hills'teki evine gidip ona kocasının öldürüldüğü bilgisini vermişlerdi. Melon, kadının gerçekten şoka uğradığının ve devam etmeden önce birkaç dakika istediğinin notunu düşmüştü. Görüşme esna-

smda kadın, yanında avukatı olmadan konuşmayı kabul etmiş ve o konuda bir belge imzalamıştı. Beloit'u kocasının kuzeni olarak tanıtmış ve şehre geldiğinde evlerinde kalan “harka bir adam” olarak betimlemişti. Kocasının ona Beloit'u Los Angeles Havaalanından alıp şehir merkezinde yeni açılan Tyler's adındaki bir restorana götüreceğini ve Eric'in almayı umduğu şehir merkezindeki iki mülkü göstermek istediğini belirtmişti. Bunun ardından Melon, kadına kocasının ofisini arama izni vermiş, kadın da o iki binanın adresini almak için Michael Nathan adında biriyle görüşmüştü. Kadın, Nathan'ı cinayetler konusunda bilgilendirirken öylesine duygusallaşmıştı ki Melon telefonu elinden almak zorunda kalmıştı. Nathan, Pahlasian'ın Beloit'a o iki binayı neden öylesi anormal bir saatte göstermek isteyeceğini anlamlandıramamıştı. Telefon konuşmasının hemen ardından, Bayan Pahlasian'ın çocukları okuldan eve dönünce de görüşme sona ermişti.

Scott şehir merkezindeki iki mülkle restoranın adresini bir yere not aldıktan sonra gözlerini tavana dikti. Adrienne Pahlasian'm üzüntüsü kendisinininkine eklenmişçesine tükenmiş hissediyordu.

Maggie esnedi. Scott ona doğru bakınca kendisini seyrettiğini gördü. Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıttı ve bunu yaparken yüzünü ekşitmemeye çalıştı.

“Hadi, yürüyüşe çıkalım. Döndüğümüzde yemeğimizi yeriz.”

Maggie “yürüyüş” kelimesini biliyordu. Anında ayağa fırladı ve kayışının yanına koştu.

Scott torbanın içine iki dilim salam koydu, kayışı tasma-

sına taktı, sonra Budress'in Maggie'nin fiziksel dayanıklılığını artırmak için ona egzersiz yaptırması konusundaki tavsiyesini hatırladı. Böylece kaka torbasıyla beraber yeşil topu da cebine koydu.

Scott, çevresinde koşu yapan bir adamla bir kadın dışında parkın boş olduğunu görünce rahatladı. Maggie'nin kayışını çıkarıp ona oturmasını söyledi. Maggie bir sonraki komutu için Scott'ı dikkatle izlemeye koyuldu. Oysa Scott komut vermek yerine Maggie'nin yanaklarını tuttu, başını suratına sürttü ve kaçmasına izin verdi. Maggie tamamen oyun modundaydı şimdi. Göğsünü yere yapıştırdı, kıcını havaya kaldırdı ve oyun hırıltıları çıkardı. Scott o anın koşma vakti olduğunu düşündü. Cebinden yeşil topu çıkardı, Maggie'nin burnuna doğru salladı ve alanın diğer ucuna fırlattı.

“Yakala, kızım. Yakala!”

Maggie topun peşinden koşmaya başladı ama birdenbire durdu. Topun yerden sekişini seyrettikten sonra başı ve kuyruğu yerde, Scott'ın yanına geri döndü.

Scott bir süre bu durumu düşündükten sonra Maggie'nin kayışını geri taktı.

“Peki. Madem top kovalamıyoruz, biz de koşarız.”

Koşmaya başladığı anda Scott'ın böğrüne keskin bir ağrı girdi ve üzerindeki yara dokusu gerilen bacağına binlerce iğne saplanıyormuş gibi hissetti.

“Bir dahaki sefere evden ilaç içip çıkacağım.”

Derken Maggie'nin paramparça olmuş bir kalçayla koştuğunu hatırladı ve onun yaralarının da kendisinininkiler kadar acıyıp acımadığını merak etti. Maggie topallamıyor yahut

canının yandığına dair bir belirti göstermiyordu ama belki de o Scott'tan daha dayanıklıydı. Sonuçta Maggie ortağının yanından ayrılmamıştı. Scott büyük bir utanca boğuldu ve dişlerini sıkı.

“Tamam. Sen ağrıkesici içemiyorsan ben de içmem.”

Topun peşinden sekiz kez daha koşuttan sonra Maggie sağ arka bacağını sürümeye başladı. Pek belli olmuyordu ama Scott hemen durdu. Maggie'nin kalçasını yokladı ve bacağını esnetti. Maggie rahatsızlık belirtisi göstermese de Scott eve doğru yola koyuldu. Bayan Earle'ün evine vardıklarında Maggie'nin aksaması geçmişti artık ama Scott yine de endişe ediyordu.

Scott önce Maggie'yi doyurdu, sonra duş aldı ve piliç çevirmenin yansını yedi. Piliçten kalanları dolaba koyduktan sonra Maggie'ye bir dizi komut verdi, sırtüstü yuvarlanmasını sağladı ve kurtulmak için debelenmesi gerekeceği şekilde ona sandı. Onca sert oyunun ardından Maggie normal yürüyünce Scott, Budress'e Maggie'nin bir daha topallamadığını söylemeye karar verdi. Kendine bir bira açtı ve kaldığı yerden okumaya başladı.

Adrienne Pahlasian sonraki iki görüşmesinde kocasının ailesi ve işi hakkındaki soruları yanıtlamış; arkadaşlarının, ailesinin ve iş ortaklarının adlarını vermişti. O görüşmeler Scott'a sıkıcı geldiğinden sonrakilere geçti.

Tyler's'ın işletmecisinin adı Emile Tanager'dı. Tanager, siparişlerin verildiği ve hesabın ödendiği vakitlere istinaden adamların restorana net giriş çıkış bilgilerini vermişti. İki adam restorana birlikte girmiş ve saat 12.41'de içecek si-

parişi vermişlerdi. Pahlasian, 01.39’da American Express kartıyla hesabı ödemişti. Melon, Tanager’ın görüşmesinin üstüne el yazısı not almış, işletmecinin, delillerin arasına H6218A numaralı madde olarak kaydedilmiş bir güvenlik videosu sağladığını yazmıştı.

Scott, Melon’ın notunu okuyunca arkasına yaslandı. Güvenlik kamerası fikri onun aklına hiç gelmemişti. Vakitleri de not ettikten sonra notları bilgisayarına götürdü.

Şehir merkezinin bir haritasını yazdırdı ve ardından hem Tyler’s’ın hem de iki ofis binasının yerini saptadı. Üç mekânı da kırmızı noktalarla işaretledi ve Stephanie’yle kendisinin vurulduğu yere dördüncü bir nokta koydu.

Haritayı şemasının yanına raptiyeleyip aldığı notları incelemek için yere oturdu. Maggie kafesinden çıkıp geldi, etrafı kokladı ve Scott’ın yanı başına uzandı. Scott, arabayla Tyler’s’tan her iki binadan birine gitmenin beş altı dakikadan uzun sürmeyeceğini tahmin etti. İlk binadan diğerine gitmekse muhtemelen yedi sekiz dakika daha sürecekti. Scott, Pahlasian Tn her iki binada da onar dakika satış konuşması yaptığını varsayınca toplamına yirmi dakika daha eklendi. Kaşlarını çattı. Önce hangi binaya gitmiş olursa olsunlar, PahlasianTa Beloit’un öldürüldükleri yere varmaları arasında neredeyse otuz dakikalık kayıp zaman vardı.

Scott ayağa kalkıp haritasına baktı. Maggie de onunla beraber ayaklandı ve havaya bir tüy bulutu saldı.

Scott, Maggie’nin başına dokundu.

“Sen ne dersin, Mags? Sence Bentley’i olan iki zengin adam, öylesi berbat bir muhitte, gecenin o saatinde yürüyüşe çıkar mı?”

Dört kırmızı nokta, örümcek ağma takılmış bir tavşan gibi görünüyordu.

Scott yaşlı bir adammış gibi tekrar yere oturdu ve içinde kopuk saat kordonu olan plastik torbayı eline aldı. Sonra Chen'in notunu tekrar okudu.

Kan izine rastlanmadı.

Sıradan pas.

Maggie torbayı kokladı ama Scott onu geri itti.

“Şimdi olmaz, bebeğim.”

Scott kahverengi kordonu torbadan aldı ve üstündeki pası incelemeye koyuldu. Maggie tekrardan yaklaşıp kordonu kokladı. Bu kez Scott onu geri itmedi.

Sıradan pas. Acaba BSD, saat kordonunun üstündeki pasın çatıdaki dövme demir korkuluktan bulaşıp bulaşmadığını söyleyebilir miydi?

Maggie kordonu kokladı, kokladı, kokladı ve bu merakı Scott'ı güldürdü.

“Ne dersin? Çatıda biri mi vardı yoksa ben aklımı mı oynatıyorum?”

Maggie çekinerek Scott'ın yüzünü yaladı. Geriye yatırdığı kulaklarıyla kahverengi gözleri hüznü dolu görünüyordu.

“Biliyorum. Delinin tekiyim.”

Saat kordonunu torbasına geri koydu, torbanın ağzını kapattı ve yere uzanıp gerindi. Omzu ağrıyordu. Böğrü ağrıyordu. Bacağı ağrıyordu. Baş ağrıyordu. Tüm vücudu, geçmiş, geleceği, hepsi ağrıyordu.

Başını kaldırıp duvara raptiyeli şemalara ve resimlere baktı, onları baş aşağı vaziyette gördü. Sonra bakışlarını

Stephanie'nin fotoğrafına dikti. Bedeninin etrafını çevreleyen beyaz çizgi, üzerinde yattığı kandan oluşan yonca yaprağına karşın parlaktı. Scott parmağını ona doğru uzattı.

“Geliyorum.”

Sonra elini indirip Maggie'nin sırtına koydu. Köpeğin sıcaklığı ve nefes alıp verirken yükselip alçalan bedeni onu rahatlatıyordu.

Scott içinin geçmeye başladığını hissetti, çok geçmeden yeniden Stephanie'yle beraberdi.

Hemen yanındaki Maggie, Scott'm kokularını içine çekti ve değişimlerinin tadını aldı. Bir süre sonra inlemeye başladı ama Scott çok uzaklardaydı ve onu işitemiyordu.

Maggie

Adam, yeşil topunun peşinden koşmaya bayılıyordu. Pete, Maggie'nin özel ödülü olan yeşil topun peşinden asla koşmazdı ama bu yeni adam, topunu atıp peşine düşüyor ve Maggie de onun yanında koşuyordu. Adam topu yakaladığında bir kez daha atıyor ve onlar da yine peşine düşüyorlardı. Sakin, yemyeşil çimenliğin üstünde Scott'la beraber koşmak Maggie'nin hoşuna gitmişti.

Gel gelelim gürültülü, ürkütücü seslerin ve yanmış odun kokusunun hâkim olduğu şantiye alanını hiç sevmemişti. Neyse ki adam onu yanmdan ayırmamış ve sanki bir sürülermişçesine ona dokunarak rahatlamasını sağlamıştı. Adamın kokulan sakin ve güven vericiydi. Diğer adamlar yanlanna yaklaştıklarında Maggie öfkeli ve korkmuş olup olmadıklarını anlamak için onları koklamıştı ve saldırganlık belirtileri görebilmek için bakışlarını üzerlerinden ayırmamıştı. Bu sırada adam sa-

kinliğini bozmamış, bu sakinliği Maggie'ye de yansıtmıştı ve adam ona yemesi için güzel kokulu şeyler vermişti.

Maggie, adama alışmaya başlıyordu. Adam ona yemek ve su veriyor, onunla oyunlar oynuyordu ve aynı kafesi paylaşıyorlardı. Maggie, adamı daima izliyor ve duruşunu, yüz ifadelerini, sesinin tonunu ve bu şeyleri kokusundaki hafif değişimlerle nasıl yansıttığını inceliyordu. Maggie, köpeklerle insanların vücut dili ve kokularıyla, ruh hallerini ve niyetlerini anlayabilirdi. Scott'ın değişen kokusundan ve yürüyüşünden acı çektiğini anlamıştı ama topun peşinde koşarlarken adamın acısı dinmiş, çok çekmeden de kendini tamamen oyuna vermişti. Maggie yeşil topun adamı neşelendirebilmesine çok mutlu olmuştu.

Bir süre sonra adam yorulunca kafeslerine doğru yola çıktılar. Eve giden yol boyunca Maggie yeni kokuları kokladı ve üç farklı köpek ile insanın aynı yol üzerinden geçtiğini anladı. Yaşlı kadının bahçesinden erkek bir kedi geçmişti ve yaşlı kadın evin içindeydi. Dişi bir kedi bir süreliğine bahçedeki çalılıkların altında uyumuştı ama artık orada değildi. Maggie dişi kedinin hamile olduğunu ve doğumun yaklaştığını anladı. Adamın kafesine vardıkları zaman koklama hızını artırıp tehdit oluşturan herhangi bir şey aradı. Adam daha kapıyı açmadan Maggie, içeride kimsenin olmadığını ya da birkaç saat önce evden çıktıklarından beri kimsenin içeri girmediğini biliyordu.

“Pekâlâ. Hadi seni doyuralım. Onca koşmanın ardından susamışsındır da değil mi? Ben geberiyorum.”

Maggie adamın peşinden mutfığa girdi. Önce su kabıyla

yemek kabını doldurduğunu, ardından da yatak odasına girip gözden kayboluşunu seyretti. Burnunu yemeğine dokundurdu ve suyunu kana kana içti. O anda su sesi işitti, sabun kokusu aldı ve adamın duşa girdiğini anladı. Çöldeyken Pete onu banyoda yıkardı ama Maggie tavandan yağan yağmuru sevmeydi. Su gözlerine ve kulaklarına vurur, burnunu afallatırdı.

Maggie yemeği öylece bırakıp adamın kafesini dolanmaya başladı. Yatağını ve dolabım kontrol etti, sonra tekrar oturma odasını dolandı. Kafeslerinin olması gerektiği gibi olduğuna emin olunca mutfığa geri döndü, yemeğini yedi ve kendi kafesine kıvrıldı. Uykular vaziyette adamı dinledi. Derken su sesi kesildi. Maggie adamın üstünü giydiğini duydu ve adam bir süre sonra oturma odasına geldi ama Maggie yerinden kıpırdamadı. Gözleri o kadar kısıktı ki adam muhtemelen uyuduğunu zannetmişti. Adam mutfığa geçti ve ayakta yemeğini yedi. Tavuktu. Maggie biraz daha su sesi işitti, sonra adam gelip kanepesine oturdu. Maggie tam uykuya dalacaktı ki adam yerinden sıçrayıp ellerini birbirine vurdu.

“Maggie! Kalk, kızım. Gel buraya!”

Adam bacaklarına vurdu, çömeldi, sonra tekrar doğruldu ve gülümseyip bir kez daha ellerini birbirine vurdu.

“Hadi, Maggie! Hadi oyun oynayalım.”

Maggie “oyun” kelimesini biliyordu ama adamın o kelimeyi söylemesine gerek yoktu. Eneijisi, vücut dili ve gülüşü Maggie’yi kendisine çekiyordu zaten.

Maggie kafesinden fırlayıp adamın üstüne koştu.

Adam, Maggie’nin tüylerini karıştırdı, yüzünü bir o yana bir bu yana itti ve ona emirler verdi.

Maggie adamın emirlerini güle oynaya yerine getirdi ve adam tiz bir sesle ona aferinler verince mutluluktan havalara uçu.

Adam ona oturmasını emretti, Maggie oturdu; yat dedi, Maggie kamının üstüne uzandı, bakışlarını adamın üstünden hiç ayırmadı.

Adam göğsüne vurdu.

“Buraya gel, kızım. Kalk ayağa. Bana bir öpücük ver.”

Maggie şaha kalktı, ön patilerini adamın göğsüne dayadı ve yüzünde kalan tavuk tadını yaladı.

Adam Maggie’yle güreşerek onu yere yatırdı ve sırtüstü döndürdü. Maggie debelendi ve yan dönüp kaçmaya çalıştı ama adam onu tekrardan sırtüstü yatırınca sevinçle teslim oldu, patilerini havaya kaldırdı, kamıyla boğazını açığa çıkardı. Onundu ve mutluydu.

Adam gülümseyerek Maggie’yi bıraktı. Maggie adamın yüzündeki mutluluğu görünce kendi mutluluğu daha da arttı. Yere eğilip göğsünün üstüne yattı, kıcını havaya kaldırdı; biraz daha oyun oynamak istiyordu ama adam tüylerini okşayıp sakın bir ses tonuyla konuşunca oyun vaktinin bittiğini anladı.

Adam kendisini severken Maggie de burnunu ona sürdü ve birkaç dakika sonra adam kanepeye uzandı. Maggie etrafını koklayarak adamın yanı başında iyi bir yer buldu ve duvara karşı kıvrıldı. Birlikte oyun oynamanın verdiği sevinçle mutlu, tüm günün yorgunluğuyla uykuluydu ama adamda bir değişim hissetmeye başlayınca bir türlü uyuyamadı. Adamın kokusundaki küçük değişimler neşesinin

solmaya başladığını gösteriyordu. Kalp atışları hızlanmaya başlarken Maggie öfkesinin keskin kokusuyla beraber korkusunun kokusunu da almaya başladı.

Adam yerinden kalkınca Maggie başını kaldırdı ama adam masaya oturunca başını tekrar eğdi ve adamı seyre koyuldu. Hızlı, sık nefesler alarak artık öfkesinin tadını değil, onun yerine kederin acı kokusunu almaya başladığını fark etti. Maggie inledi ve adamın yanına gitmek istedi ama hâlâ adamın huylarını öğrenmeye çalışıyordu. Adamın duygularının gökyüzünde süzülen bulutlar gibi dalgalanıp değişmesini kokladı.

Bir süre sonra adam odayı arşınladı, yere oturdu ve kucağına bir yığın beyaz kâğıt koydu. Korkunun, öfkenin ve kaybın içiçe geçmiş kokularıyla gerginliği artmıştı. Maggie adamın yanına gitti. Adamı ve kâğıtlarını kokladı, ona yaklaşmasıyla adamın sakinleştiğini hissetti. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Sürü bir arada dururdu. Yakınlık rahatlık sağlardı.

Maggie adamın dizinin dibine kıvrıldı ve adam elini üstüne koyunca kendini sevgi dolu hissetti. Öylesine derinden bir iç geçirdi ki tüm bedeni titreyiverdi.

“Sen ne dersin, Mags? Sence Bentley’i olan iki zengin adam, öylesi berbat bir muhitte, gecenin o saatinde yürüyüşe çıkar mı?”

Maggie adamın sesiyle doğruldu, yüzünü yaladı ve ödül olarak adamın gülüşünü aldı. Kuyruğunu salladı; adamın ilgisini istiyordu ama adam plastik bir torba çıkardı. Maggie plastiğin kimyasal kokusunu ve diğer insanların kokusuyla adamın o torbaya nasıl da odaklandığının kokusunu aldı.

Adam plastik torbadan bir parça kahverengi deri çıkardı ve dikkatle inceledi. Maggie adamın bakışlarını ve yüz ifadesinin incelikli hareketlerini izlerken o kahverengi derinin önemli olduğunu hissetti. Adama doğru eğildi, burun delikleri hareket halindeydi; burnundaki kemikli bir rafın üstünden koku moleküllerinin toplandığı özel bir boşluğa hava doldurmak için sık sık nefes aldı. Her bir nefeste biraz daha molekül doldu içine, ta ki en hafif kokuyu dahi tanımasına yetecek kadar toplanana dek.

Aynı anda onlarca koku tanıdı Maggie, bazıları diğerlerinden daha güçlüydü. Organik ama cansız bir hayvan derisi; bir erkeğin keskin, güçlü ter kokusu, diğer insanların daha hafif kokuları; plastiğin, benzinin, sabunun, insan tükürüğünün, çili sosunun, sirkenin, katranın, boyanın, bira-nın, iki farklı kedinin, viskinin, votkanın, insan menisinin, insan sidiğinin takip kokulan ve Maggie’nin adlandıramadığı ama onun için bir masanın üstüne dizilmiş renkli bloklar görmek kadar gerçek ve belirgin olan daha onlarca koku.

“Ne dersin? Çatıda biri mi vardı yoksa ben aklımı mı oynatıyorum?”

Maggie adamla göz göze geldi ve bakışlarındaki sevgiyle beğeniye gördü! Adam deriyi kokladığı için Maggie’den memnun kalmıştı, o nedenle Maggie tekrar kokladı.

“Biliyorum. Delinin tekiyim.”

Maggie burnunu kokularla doldurdu. Adamı memnun etmek kendisini güvende ve mutlu hissetmesine neden olmuştu; böylece Maggie adamın yanı başına kıvrıldı ve uykuya yattı.

Birkaç dakika sonra adam Maggie'nin yanma uzanınca Maggie uzun zamandır hissetmediği bir huzurla dolup taştı.

Adam son bir şey söyledi, sonra soluğu düzenli bir hal aldı, kalp atışları yavaşladı ve uykuya daldı.

Maggie adamın istikrarlı kalp atışlarını dinledi, sıcaklığını hissetti ve yakınlığıyla rahatladı. İini adamın kokusuyla doldurdu ve i geçirdi. Birlikte yaşıyor, birlikte yiyor, birlikte oynuyor ve birlikte uyuyorlardı. Rahatlıklarını, güçlerini ve neşelerini paylaşıyorlardı.

Maggie yavaşça ayağa kalktı, topallayarak odanın diğer ucuna gitti ve adamın yeşil topunu aldı. Topu adama getirdi, yanma bıraktı ve bir kez daha uykuya yattı.

Yeşil top adama neşe veriyordu. Maggie de adamı mutlu etmek istiyordu.

Çünkü onlar sürüydü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KORUMAYA ve HİZMET ETMEYE

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KORUMAYA VE HİZMET ETMEYE

İki gün sonra Scott işe gitmek için giyinirken Leland aradı. Leland onu asla aramazdı ve telefon ekranında komiserinin adını görmek hafiften de olsa korkmasına neden olmuştu.

Leland’ın sesi, keskin bakışları kadar sertti.

“Boşuna işe gelme. Şu ne zamandır çıktığın Hırsızlık-Cinayet hanım evlatları seni saat sekizde Tekne’de bekliyorlar.”

Scott saate baktı. Yediye çeyrek vardı.

“Neden?”

“Nedenini bildiğimi söyledim mi? Metro’nun emniyet müdür vekili, Baş Eğitimci’i aramış. Amir nedenini biliyorsa da paylaşmanın uygun olmayacağını düşünmüş olmalı. Oradaki diğer dâhilerle birlikte Dedektif Cowly diye birine saat tam sekizde rapor vermen gerekiyormuş. Başka sorun var mı?”

Scott, Cowly’nin dosyaları geri istediğini düşündü ve onları almasına izin verdiği için başının derde girmemiş olmasını umdu.

“Hayır, efendim. Oradaki işim fazla uzun sürmez. Bitirir bitirmez yanınıza geleceğiz.”

“Geleceksiniz, ha.”

“Yani Maggie ve ben.”

“Ne demek istediğini anladım. Bakıyorum da bir şeyler öğrenmeye başlamışsın.”

Leland telefonu kapatınca Scott, Maggie’ye döndü. Köpeğiyle ne yapacağını bilmiyordu. Onu pansiyonda bırakmak istemiyordu ama eğitim tesisine götürmeye da pek gönüllü değildi. Leland onunla çalışmaya kalkışabilirdi. Leland, Maggie’nin aksaklığını fark ederse onu gözünü kırpmadan geri gönderirdi.

Scott mutfğa girdi, bir fincan kahve aldı ve bilgisayarının başına oturdu. Aklına birkaç saatliğine Maggie’ye bakacak bir arkadaşını getirmeye çalıştı ama saldırıdan sonra tüm arkadaşlıkları bir bir bozulmuştu.

Maggie, Scott’m yanma gelip başını bacağına dayadı. Scott gülümsedi ve Maggie’nin kulaklarını okşadı.

“Her şey yoluna girecek. Bak ne kadar berbat durumdayım ama yine de işe geri döndüm.”

Maggie gözlerini yumup kulak masajının tadını çıkardı.

Scott bir veterinerin Maggie’nin bacağına iyileştirip iyileştiremeyeceğini düşündü. LAPT’nin köpeklerine bakan sözleşmeli veterinerleri vardı ama onlar Leland’e bilgi veriyorlardı. Scott, Maggie’nin bakılmasını istiyorsa bunu kimseye çaktırmadan yapmalıydı. Eğer kimse öğrenmeden iltihap söküçülerle ya da kortizon gibi şeylerle tedavi edilebiliyorsa, Scott parasım cebinden öderdi. Aynı şeyi şubenin,

ne kadar ağrıkesici ve anti-anksiyete ilacı kullandığını öğrenmesini engellemek adına, kendisi için de yapmıştı.

Scott Google’da Kuzey Hollywood ve Studio City’deki veterinerleri aradı ve sonra Yelp, Yahoo! ve Citysearch yorumlarına göz attı. Hâlâ yorumları okumaya devam ederken köpeğe bakacak birini bulmak için artık çok geç kaldığını fark etti.

Scott hızlıca Pahlasian dosyasını topladı, kayıp sürüş zamanlarına dair aldığı notları pantolonun cebine koydu ve Maggie’nin kayışını taktı.

“Dedektif Cowly fotoğrafını görmek istiyordu. Ben ona daha iyisini vereceğim.”

Cahuenga Geçidi boyunca süren yoğun trafikten çıkması kırk beş dakikasını almasına rağmen Scott, Maggie’yi Kamu Yönetimi Binası’nın giriş holüne soktuğunda saat sekize üç vardı. Resepsiyondan geçip beşinci kata çıkmak için asansöre bindiler. Kapılar açıldığında bu kez Cowly orada tek başına bekliyordu. Scott, Maggie’yi koridora çıkarırken gülümsedi.

“Aslının fotoğrafından daha iyi olacağını düşündüm. Bu Maggie. Maggie, bu hanım Dedektif Covvly.”

Cowly’nin yüzü sevinçle aydınlandı.

“Çok güzelmış. Sevebilir miyim?”

Scott, Maggie’nin başını okşadı.

“Önce elinizin arkasını koklatın. Ona çok tatlı olduğunu söyleyin.”

Cowly, Scott’ın dediklerini yaptı ve çok geçmeden Maggie’nin kulaklarının arasındaki yumuşacık tüyleri okşamaya başladı.

Scott ağır kâğıt yığnını Cowly'ye uzattı.

“Bitiremedim. Umarım başınızı derde sokmamışındır.”

Cowly almak için uzanmadan dosyalara baktı ve Scott'la Maggie'yi ofisine doğru yönlendirdi.

“Bitiremediysen sende kalabilir. Geri getirmen gerekmiyordu.”

“Beni bu yüzden çağırđınızı düşündüm.”

“Hayır, alakası yok. Buradaki bazı insanlar seninle görüşmek istiyor.”

“İnsanlar mı?”

“Dava epey hızlandı. Gel hadi. Orso seni bekliyor. Köpeğini getirmiş olmana bayılacak.”

Scott, Cowly'nin peşinden konferans salonuna girdiğinde Orso'yu şemasının yanındaki duvara yaslanmış vaziyette buldu. Masada iki adam ve bir kadın oturuyordu. Scott'la Maggie içeri girince dönüp onlara baktılar. Orso da doğruldu.

“Scott James, bu hanım Hırsızlık Büro Amirliği'nden Dedektif Grace Parker ve bu bey de Rampart Hırsızlık'tan Dedektif Lonnie Parker.”

Parker'lar masanın diğer ucunda oturmaktaydılar ve ayağa kalkmamışlardı. Kadın Parker hafifçe gülümserken erkek Parker başıyla selam verdi. Grace Parker süt beyazı teniyle uzun boylu ve şişman bir kadındı. Gri bir takım giyiyordu. Lonnie Parker kısa boylu, zayıftı ve acı çikolata rengindeydi. Üstünde tertemiz, lacivert bir spor ceket vardı. Her ikisi de kırklarının başlanndaydılar.

Lonnie Parker, “Soy isimlerimiz aynı ama akraba ya da evli değiliz. İnsanların kafası karışıyor da,” dedi.

Grace Parker adama kaşlarını çattı.

“Kimsenin kafasının karıştığı falan yok. Bunu söylemek senin hoşuna gidiyor. Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun.”

“İnsanların kafası karışıyor.”

Orso sona kalan adamı tanıtmak için araya girdi. Kırmızı suratı, tüylü ön kollar ve güneşte yanmış kafatasım bir yük filesi gibi kaplayan tel tel saçlarıyla epey geniş bir adamdı. Beyaz, uzun kollu bir gömlek giymiş, kırmızı-mavi çizgili bir kravat takmıştı ama spor ceketini yoktu. Scott adamın ellerinin başında olabileceğini düşündü.

“Dedektif lan Mills. lan koridorun sonundaki Hırsızlık Özel’den. Soygunları teftiş etmek için bir çalışma grubu oluşturduk, lan da grubun sorumlusu.”

lan masanın bu tarafında, Scott’a en yakın oturan kişiydi. Scott’a elini uzatmak için ayağa kalktığı anda Maggie hırladı. Mills elini geri çekti.

“Hop!”

“Maggie, yat. Yat.”

Maggie anında kaminin üstüne yattı ama bakışlarını Mills’ten hiç ayırmadı.

“Affedersiniz. Bana doğru ani hareket yaptığınız için oldu. Size bir şey yapmaz.”

“Yeniden deneyebilir miyiz? Tokalaşmayı yani.”

“Elbette, efendim. Yerinden kalkmayacak. Maggie, kal.”

Mills bu kez ayağa kalkmadan yavaşça elini uzattı.

“Ortağın için çok üzgünüm. Sen nasılsın?”

Scott, Mills’in bu konuyu açmasına sinirlendi ama ona standart cevabını verdi.

“Çok iyiyim. Teşekkürler.”

Orso, Mills’in yanındaki boş sandalyeyi işaret etti ve kendisi de Cowly’nin yanındaki her zamanki yerine oturdu.

“Otur lütfen. Ian en başından beri davanın içinde. Beloit’un Fransız bağlantılarını bulan o ve adamlarıydı. Interpol’le de onlar çalıştı. Bugün burada olmanın sebebi Ian’dır.”

Mills, Scott’a baktı.

“Ben değilim. Şensin. Bud bir şeyler hatırlamaya başladığını söyledi.”

Scott anında kendini mahcup hissetti ve bunu bastırmaya çalıştı.

“Birkaç bir şey. Çok değil.”

“Sürücünün beyaz saçlı olduğunu hatırlamışsın. Bu ziyadesiyle çok.”

Scott başıyla onayladı ama bir şey demedi. Mills’in bakışlarını üzerinde hissetti.

“Başka bir şey hatırladın mı?”

“Hayır, efendim.”

“Emin misin?”

“Hatırlanacak başka bir şey olduğunu pek sanmıyorum.”

“Psikiyatra görünüyor musun?”

Scott bu sorudan rahatsız oldu ve adama yalan söylemeye karar verdi.

“Bir silahlı saldırıya kanştıysanız, birine görünmenizi şart koşuyorlar ama ben bir faydasını görmedim.”

Mills bir süre Scott’a baktıktan sonra ona doğru bir zarf itti ve elini zarfın üstüne koydu. Scott zarfın içinde ne olduğunu merak etti.

“Hırsızlık Özel’de ne yaptığımızı biliyor musun?”

“Büyük banka ve zırhlı araç soygunlarına bakıyorsunuz.

Seri soygunlara. O tür şeylere.”

Mills memnun olmuş bir şekilde omuz silkti.

“Epey yaklaştın. Seni ve ortağını vuran kişiler, sırf heyecan olsun diye bir çift zengin adamla polis memuruna saldıran birkaç dallama değiller. Adamlar yetenekli. Böylesi bir şeyi başarabilmek için yaptıkları iş birliğine bakınca onların profesyonel bir ekip olduklarını düşünüyorum; büyük soygunları yapan kişilerle aynı kişiler olduklarını.”

Scott kaşlarını çatı.

“Soygun fikrinin elendiğini sanıyordum.”

“Sebeup olarak soygun fikri, evet, elendi. Haftalarca kötü ipuçlarının peşinden koştuktan sonra soygun fikrini eledik ama soygunları yapan ekipleri elemedik. Banka memurlanna ve güvenlik elemanlarına saldıran herhangi biri, kiralık katil de tutar. Gözlerimizi o insanların üzerinden ayırmayız.”

Mills zarfı açıp içinden birkaç tane fotoğraf çıkardı.

“Ekipler uzmanlardan oluşur. Alarmcı adam alarm işlerine bakar, kasalardan anlayan adam kasaları halleder, sürücü de arabayı sürer.”

Mills fotoğrafları görebilmesi için Scott’a doğru çevirdi. Beyaz ya da açık gri saçlı ve mavi gözlü sekiz tane Anglo adam kendisine bakıyordu.

“Bu adamlar sürücüler. Vurulduğun gece Los Angeles’ta ya da çevresinde olduklarını düşünüyoruz. Tanıdık gelen var mı?”

Scott fotoğraflara dikkatle baktı. Başını kaldırdığında Mills, Orso, Cowly ve iki Parker’ın kendisini izlediğini gördü.

“Yana dönerken favorisini gördüm. Yüzünü görmedim.”

“Peki, diğer dört adam? Onlarla ilgili yeni bir şey hatırlayabildin mi?”

“Hayır.”

“Dört kişi miydiler yoksa beş kişi mi?”

Scott, Mills’in bakışlarındaki boş ifadeden hoşlanmamıştı.

“Sürücü artı dört kişi.”

“Sürücü arabadan hiç indi mi?”

“İnmedi.”

“Yani dört kişi artı sürücü, toplamda beş kişi. Kenworth’ten kaç kişi indi?”

“İki. Torino’dan da iki kişi indi. İki artı iki dört eder.”

Grace Parker gözlerini devirdi ama Mills alındıysa da bunu belli etmedi.

“Etrafta koşturup ateş eden dört kişi, çok kişi demektir. Belki içlerinden biri maskesini çıkarmıştır ya da birinin ismini söylemiştir. Böyle bir şey hatırlıyor musun?”

“Hayır. Üzgünüm.”

Mills bir süre Scott’ı süzdükten sonra fotoğraftan topladı ve zarfın içine geri koydu.

“Şehirdeki tek sürücü bunlar değil. Belki başka bir şey daha hatırlarsın. Hatta belki birini daha hatırlarsın. Lonnie?”

Loonie Parker öne doğru eğilip masanın üstüne bir başka sabıka fotoğrafı daha koydu. Fotoğrafta çukur göz ve yanaklan, sivilceli teni ve başının etrafını pörsük bir Affo’yla çevreleyen kabank siyah saçlarıyla, zayıftan, genç bir adam vardı.

Loonie Parker fotoğrafa pat pat vurdu.

“Bu adamı daha önce hiç gördün mü?”

Yine herkesin gözü Scott'ın üstündeydi.

“Hayır.”

“Sıska. Bir seksen iki boyunda. Acele etme. Ona iyice bak.”

Scott kendini test ediliyormuş gibi hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. Sandalyesinin hemen dibindeki Maggie kıpırdandı. Scott ona dokunmak için aşağıya uzandı.

“Hayır, efendim. Kim o?”

Biri cevap veremeden önce Mills kendi zarfıyla birlikte ayağa kalktı.

“Benim buradaki işim bitti. Geldiğin için teşekkürler, Scott. Herhangi bir şey hatırlarsan -ne olursa olsun- olabilir diye çabuk beni bilgilendir. Beni ve Bud'ı.”

Mills, Orso'ya baktı.

“Gerisini sen halleder misin?”

“Hallederim.”

Mills, Parker'lara işleri bittiğinde kendisine uğramalarını söyledikten sonra fotoğraflarıyla beraber konferans salonundan çıktı.

Grace Parker gözlerini devirdi.

“Ona I-Man diyorlar. İlan “I-Man” Mills. Ne tatlı, değil mi?”

Orso onu susturmak için boğazını temizledi ve ardından Scott'a döndü.

“Dün öğlen, talebimiz üzerine, Rampart ve Northeast dedektifleri, çalıntı eşya sattıkları bilinen on dört kişiyi tutuklayıp sorguya çektiler.”

Grace Parker, “On dört sansarı,” dedi.

Orso lafına devam etti.

“O kişilerden ikisi Çin DVD'leri, Çin sigaraları, otlar ve

Shin'in dükkânında bulundurduğu türden şeyler çalıp satan bir hırsız tanıdıklarını söylemişler.”

Scott önce fotoğrafa, sonra Orso'ya baktı.

“Bu adam mı?”

“Marshall Ramon Ishi. Dün gece bu fotoğrafı Bay Shin'e gösterdik. Shin, Ishi'nin dükkânını gezdiğini ama asla bir şey satın almadığını hatırladı. Bu bilgiyi o iki sansarla birleştiren vurulduğun gece Ishi'nin, Shin'in dükkânını soyan kişi olması ihtimali epey olağan gözüküyor.”

Scott bakışlarını fotoğrafa dikti ve vücudunu buz gibi bir kannıcalanmanın sardığını hissetti. Maggie doğruldu, bacaklarına doğru eğildi ve Scott, Orso'un hâlâ konuştuğunu fark etti.

“Adamın erkek kardeşi, sevgilisi ve iki arkadaşıyla birlikte yaşadığı ev şu anda gözetim altında. Ishi ve sevgilisi evde değiller. Tam olarak...”

Orso saatine baktı.

“...kırk iki dakika önce çıktılar. GIS peşlerinde ve bize söylediklerine göre Ishi'yle sevgilisi sabahları işe giden kişilere kristal *met* satıyorlarmış.”

Grace Parker, “Uyuşturucu karşılığında sek yapıyorlar. Met bağımlıları,” dedi

Orso sevinçli bir şekilde başıyla onayladı ve kaldığı yerden devam etti.

“Birkaç saat içinde eve geri dönecekler. Bir süre yerleşmelerini bekledikten sonra onları tutuklayacağız. Ekibin başında Joyce olacak. Senin de yanında olmanı isterim, Scott. Onunla gider misin?”

Yine hepsinin bakışları Scott'ın üstündeydi.

Scott başta Orso'nun ne sorduğunu anlamadı ama sonra kendine, soruşturmaya dahil olmasına izin verecek bir bilet uzattığını fark etti. Son dokuz aydır Stephanie'nin katillerini yakalamak için yardımda bulunmaya çalışıyordu ve şimdi kulaklarına inanamıyordu.

Maggie çenesini Scott'ın bacağına dayadı ve bakışlarını üzerine sabitledi. Kulakları yatıktı, gözleriye hüüzün dolu.

Grace Parker, "Köpeğin de kocaman hani. Kakası bir beyzbol topu büyüklüğünde olsa gerek," dedi.

"Tabii, efendim. Elbette. Elbette giderim ama önce amirime haber vermem lazım."

"Haberi var zaten. Günün geri kalanında benimsin."

Orso göz ucuyla Maggie'ye baktı.

"Gerçi biz sadece birinizi bekliyorduk."

Cowly, "Köpeği de getirebilir. Olaya müdahil olmayacak," dedi.

Scott'a doğru gülümsedi.

"Bizler yöneticileriz. Diğer insanların işi yapmalannı seyrederiz."

Orso yerinden kalkarak toplantıyı bitirdi ve diğer dedektifler de sandalyelerinden kalkarak onunla beraber ayaklandılar. Maggie de peşlerinden hızlıca ayaklandığında iki Parker kaşlarını çatıp ona baktı.

Lonnie, "Ona ne olmuş?" diye sordu.

Scott masanın diğer ucunda oturduklarından onların Maggie'nin kalçasını o ana dek görmemiş olduklarını fark etti. Yara izlerini ancak görüyorlardı."

"Keskin nişancı vurmuş. Afganistan'da."

“Yok artık.”

“İki kez.”

Şimdi Orso ve Cowly de Maggie’ye bakıyorlardı ve Cowly epey üzgün görünüyordu.

“Vah zavallım.”

Lonnie’nin suratı düştü ve masanın etrafından dolanıp kapıya doğru yollandı.

“Hiçbi’ köpek hakkında üzücü şeyler duymak istemiyorum. Hadi, gidip I-Man’i bulalım. Yapacak işlerimiz var.”

Grace kaşlarını kaldırıp Scott’a baktı.

“Adamın Güney Carolina Üniversitesi’nden siyaset bilimi üzerine yüksek lisans diploması var ve tam üç dil biliyor. Yalnızca duygusala bağladığında kenar mahalle aksanını kullanır.”

Lonnie hakarete uğramış gibi görünüyordu.

“Bu söylediğin hem ırkçı, hem de bir hakaret söylemi. Öyle olmadığını biliyorsun.”

Parker’lar atışmaya devam ederek konferans salonundan çıktı. Scott, Orso’yla Cowly’ye döndü.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Cevabı Covvly verdi.

“Ya burada ya da yakınlarda bekle. Maggie için daha kolay olaksa sokağın karşısında bir park var. Ben sana mesaj atarım. Vaktimiz çok. Dosyaları da yanına al.”

Cowly dosyalardan bahsedince Scott cebindeki notları hatırladı. Haritasını çıkardı, onlara dört noktayı gösterdi ve Pahlasian’ın sürüş zamanıyla ilgili fark ettiği uyuşmazlığı anlattı.

“Her iki binada da alımla ilgili konuşmak için durmuş

olsalar bile restorandan cinayet mahalline varmalarının bir saat on dakika sürmesine imkân yok.”

Scott verecekleri tepkiyi görmek için başını haritadan kaldırıp diğerlerine baktı ama Orso başıyla onaylamakla yetindi.

“Bir yeri unutuyorsun. Club Red. Dosyalarda var.”

Scott’ın Orso’nun neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Pahlasian’ın karısı ve ofisteki asistanıyla olan görüşmeleri okudum. Başka bir yerden bahsetmemişler.”

Cowly lafa girdi.

“Çünkü bilmiyorlardı. Club Red bir tür striptiz kulübü. Beloif un kredi kartı fişlerini ele geçirene dek Melon da bilmiyordu.”

Bir anda kedere boğulan Scott kendini bir aptal gibi hissetti ve Cowly dosya yığınlarını işaret edince daha da kötü oldu.

“Orada yazılı. Melon işletmeciyile ve garsonlardan birkaçıyla görüşmüş. İster benim masamı kullan ister parka git. Çıkacağımız zaman sana mesaj atarım.”

Scott dosyaları kolunun altına sıkıştırdı ve önce Cowly’ye, sonra Orso’ya baktı. Güvenlik kamerası görüntülerini izlemek istiyordu ama o anda bunu isteyemeyecek kadar mahcuptu.

“Yanınızda gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Benim için anlamı çok büyük.”

Orso oymakbaşı gülümsemesiyle gülümsedi.

“Ne demek.”

Scott yanı başında Maggie’yle salondan çıktı. Orso ve Cowly gibi üst düzey dedektifler davanın içini dışını bilir-

ken apaçık ortada olan bir uyuşmazlığı keşfettiğine inandığı için kendini bir gerzek gibi hissediyordu.

Scott bir gerzek değildi; ne var ki bunu ancak u gün sonra anlayacaktı.

Scott dosyaları Cowly'nin bölmesine götürdünde kadının küçücük, sıkış tıkış alanını gördü ve Maggie'nin parkta daha mutlu olacağına karar verdi. Tam o anda Cowly'nin bilgisayarcının yanında duran çerçeveli fotoğrafları fark etti ve kadının sandalyesine oturdu. Maggie masanın altına kıvrıldı.

İlk fotoğrafta genç, üniformalı Cowly, muhtemelen annesi ve babası olan yaşlı bir adam ve kadınla beraber Polis Akademisi mezuniyetindeydi. Onun yanındaki fotoğraftaysa şehirde geçirecekleri bir gece için saten ve payetli elbiselerle süslenip püslenmiş Cowly ile üç genç kadın vardı. Scott dört kadını da inceledi ve yalnızca Cowly'nin bir polis gibi görüldüğüne karar kıldı. Bu düşünce Scott'ı gülümsetti. Stephanie de bir polis gibi görünürdü. Bir sonraki fotoğrafta Cowly ve yakışıklı bir adam plajdaydılar. Cowly'nin üstünde kırmızı bir bikini, arkadaşının üstünderse dizlerine kadar inen bol bir deniz şortu vardı. Scott, Cowly'nin parmağında yüzük olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama hatırlaya-

madı. Son fotoğrafta Covvly üç küçük çocukla beraber bir kanepede oturuyordu. Arkalarındaki masanın üstünde Noel süsleri vardı ve çocuklardan en büyüğü Noel Baba şapkası takıyordu. Scott, Covvly'yle yakışıklı adamın plajda çektikleri fotoğrafa baktı ve o çocukların o ikisinin çocukları olup olmadığını merak etti.

“Hadi, Mags. Gidip parka bakalım.”

Maggie o dar alanda arkasını dönemeyecek kadar iriydi, o nedenle ahırından geri geri çıkan bir at gibi masanın altından geri geri çıktı.

Scott onu aşağıya indirip Birinci Cadde'den geçirerek Belediye Binası'nın parkına götürdü. Park küçüktü ama çevresindeki Kaliforniya meşesi korusu, alam şirin ve gölgeli kılıyordu.

Scott gölgede kalan boş bir bank buldu ve dosyaların arasında Club Red görüşmelerini aradı. Kısaydılar ve yanlışlıkla Georges Beloit'la ilgili bir belgeye eklenmişlerdi.

Üç görüşme de saldırıdan yirmi iki gün sonra yapılmıştı. Melon, Club Red'i, “yöneticilerinin “erotika gösterileri” olarak adlandırdığı, yan çıplak modellerin barın üstündeki küçük sahnelerde poz verdikleri lüks bir mesai sonrası salonu” diye betimlemişti. Melon'la Stengler, saldırı gecesinin yöneticisi Richard Levin'le ve üç barmenle görüşme yapmışlardı. Hiçbiri Pahlasian'ı ya da Beloit'u hatırlayamamış, fotoğraflarını tanıyamamıştı ama Levin, elektronik hareket kayıtlarına bakarak hesaplannın ne zaman açılıp ne zaman kapandığının bilgisini verebilmişti. Melon, Emile Tanager'ın görüşmesinde olduğu gibi Levin'in görüşme kayıtlarının üstüne de elyazısıyla not düşmüştü:

R. Levin-tslmaln gvnlk vid-2 CD-H6218B no 'lu DEL

Levin, Club Red'in güvenlik kayıtlarını iki CD olarak teslim etmişti ve o CD'ler dava dosyasındaydı.

Scott görüşme kayıtlarını okumayı bitirince Club Red'in yerini bulmak için adresini telefonunun haritalar uygulamasına girdi ve kendi haritasına beşinci bir nokta koydu. Bir süre beşinci noktaya baktıktan sonra doğru adresi girdiğine emin olmak için kontrol etti. Adres doğrudu ama şimdi zamanlar ve güzergâhlar daha bir yanlış görünüyordu.

Club Red'in dışında, her iki ticari mülk de cinayet mahallinin birkaç blok yukarısındaydı. Pahlasian iki mülkten herhangi birine gittiyse cinayet mahallinden geçmiş demektir ve oraya geri dönmesi için bir nedeni yoktu. Otoban diğer taraftaydı.

Scott bunalmaya başladı ve kendi gözüyle görmeye karar verdi. Cinayet mahalli yirmi blok ötedeydi ve Tyler's'la Club Red daha yakındı.

“Gel hadi. Seninle bir gezintiye çıkalım.”

Scott ve Maggie, arabalarını almak için Tekne'ye geri döndüler.

Tyler's, Pahlasian'ın başlangıç noktası olduğundan Scott önce oraya gitti.

Restoran, Bunker Hill'in az ötesindeki bir kavşakta bulunan eski, süslü bir binanın köşede kalan kısmında bulunuyordu. Ön cephesi, üstüne pirinç harflerle isminin monte edildiği siyah cam tablayla kaplıydı. Tyler's kapalıydı ama Scott bölgeye göz atmak için arabayı durdurdu. Yakınlarda

herhangi bir otopark göremeyince valelerin mesai saatlerinde köşede beklediklerini varsaydı. Acaba Gran Torino, vale durağım gözetleyerek Pahlasian'm oraya gelmesini mi beklemişti yoksa LAX'tan beri peşinde miydi?

Club Red yalnızca dokuz blok ötedeydi. Scott gündüz vakti sürüşüyle oraya on iki dakikada vardı ve bu vaktin çoğunu yayaları bekleyerek geçirdi. Sabahın bir buçuğunda oraya en fazla dört dakikada varırdı.

Club Red de bir binanın giriş katındaydı. Yanında bir otopark vardı ve yan duvarında ısmarlama makine parçalarının reklamını yapan soluk renkli bir tabela asılıydı. Üstünde RED yazılı küçük, dikey bir tabela, binanın yan tarafından çıkıntı yaparak otoparka doğru sarkıyordu. Tabelanın altında binaya açılan kırmızı bir kapı vardı. Müdavimler, gizli bir dünyaya adım atıyorlarmış gibi birkaç iriyarı bar fedaisinin yanından geçip giriyorlardı muhtemelen.

Scott tekrar haritasına baktı. Tyler's'ı çıkarınca geriye kalan dört nokta, Club Red'in en altta, cinayet mahallinin onun hemen üstündeki çatalın başında ve Pahlasian'ın Beloit'a göstermek istediği iki mülkün kolların ucunda kaldığı bir Y oluştuyordu.

Scott, Maggie'ye baktı.

“Her şey yanlış.”

Maggie, Scott'ın kulağını kokladı ve yüzüne köpek nefesini verdi. Scott onu konsolun üstünden itmeye çalıştıysa da Maggie kıpırdamadı.

Otoparkta görevli iki personel vardı. Scott onların girişinin karşısına park etti ve arabadan indi. Yaşlı görevli siyah

kısa saç ve kırmızı yeleğiyle ellilerinde, Latin bir adamdı. Scott'ın yollarını tıkadığını görünce ona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı ama Scott'ın üniformasını görür görmez olduğu yerde kaldı. Bu, polis etkisiydi.

Adam, "Park etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Scott, Maggie'yi arabadan indirdi. Adam, Maggie'yi gördü ve bir adım geri çekildi. Bu da Alman çoban köpeği etkisiydi.

Scott binayı işaret etti.

"Şu kulüp, Club Red. Kaçta kapanıyor?"

"Çok geç, dostum. Dokuz a kadar açmıyorlar. Dörtte kapanıyor."

"Sabah dörtte."

"Evet, sabah dörtte."

Scott, adama teşekkür etti, Maggie'yi tekrar arabaya bindirdi ve direksiyonun başına geçti. Şimdi her şeyi anladığını düşündü.

"Gizemli bir şey yok. Buraya geri geliyorlardı. Mülkleri gördüler ve sonrasında birer içki daha içmeye karar verdiler. Hepsi bu."

Maggie hızlı hızlı soluk alıp verdi ama Scott bu kez menziline değildi. Derken Scott haritasına bir kez daha baktı ve son teorisinin tamamen yanlış olduğunu fark etti.

"Kahretsin."

Bentley'in istikameti.

Bentley, devriye araçlarının önünden geçerken Club Red'e doğru gitmiyordu. Pahlasian arabayı karşı yöne sürüyordu. Otobana doğru.

Scott dikkatle haritasına bakarken Cowly'den mesaj geldi.

Çıkıyoruz, beni ara.

Scott onu hemen aradı.

“Sadece birkaç blok ötedeyim. Bana beş dakika ver.”

“On dakikan var ama Tekne'ye gelme. MacArthur Parkı'na yerleşiyoruz. On dakikaya orada olabilir misin?”

“Tabii.”

“Yedinci Cadde'yle Wilshire'ın arasındaki doğu tarafındayız. Bizi görürsün.”

Scott telefonu kapatırken Pahlasian'ın cinayet mahalline girdiğinde neden otobana gidiyor olduğunu düşündü. Hâlâ kayıp zaman vardı ve o zamanı binalara bakarak doldurmuşlardı.

MacArthur Parkı, ortasından Wilshire Bulvarı'nın geçtiği dört ayn meydandan oluşmaktaydı. Wilshire'nin kuzeyindeki bölgede bir futbol sahası, oyun alanları ve bir de konser çadırı vardı. MacArthur Parkı Gölü, parkın güney tarafına yayılıyordu. Göl bir zamanlar su bisikletleriyle bilinirdi ama zamanla baş gösteren çete dehşetleri, uyuşturucu satışları ve cinayetler bisikletleri kiralayan kişilerin oradan uzaklaşmalarına neden olmuştu. Sonraları LAPT ve yerel iş camiası ortaya çıkmış, göl ve park yeniden inşa edilmiş, ciddi güvenlik önlemleri alınmış ve böylece çete üyesi uyuşturucu satıcıları oradan defedilmişti. Su bisikletleri de geri dönüş yapmaya çalışmıştı ama gölün çeteler ve şiddetle anılan namı suyu kirletmişti bir kere. Tıpkı çete üyelerinin araç gereçleri gibi. Göl onarım için boşaltıldığında dibinden yüzden fazla tabanca çıkmıştı.

Scott, Wilshire üzerinden parka doğru ilerledi ve harekât alanını gördü. Eskiden su bisikleti kiralama yerinin olduğu

alanın yanına park etmiş altı tane LAPT devriye aracı, bir SWAT minibüsü ve üç tane işaretsiz ama polislere ait olduğu aşikâr olan Sedan vardı. Üniformalı bir polis memuru kendilerine doğru bir Trans Am geldiğini görünce girişi kapattı ama Scott'ın üniformasını fark ettiği vakit kenara çekildi. Scott camını indirdi.

“Dedektif Cowly’yi arıyorum.”

Polis, Maggie’ye gülümsemek için eğildi.

“SWAT ekibinin yanında. Dostum, yanımızda bu köpeklerin olmasına bayılıyorum. Bu oğlan çok güzelmiş.”

Polis ya çok yaklaşmıştı ya da çok yüksek sesle konuşmuştu.

Maggie’nin kulakları dikleşti ve Scott daha Maggie hırlamadan ne olacağını anladı.

Polis geri çekilip sırttı.

“Tanrım, bu köpekleri çok seviyorum. Sana park edecek bir yer bulmada bol şans. Olmadı, şuradaki çimenliğe çekersin.”

Scott camını kapattı ve Maggie’yi önünden iterken tüylerini okşadı.

“Oğlummuş. Senin gibi güzel bir kızın oğlan olabileceğini nasıl düşünür?”

Maggie, Scott’ın kulağını yaladı ve arabayı park edene dek polis memurunu izledi.

Scott, Maggie’nin kayışını taktı, arabadan indi ve Maggie’ye su verdi. Maggie suyunu içtikten sonra işemesini bekledi ve Cowly’nin, SWAT birliğine ait taktik minibüsünün yanında olduğunu gördü. Üniformalı bir başkomiser vekili olan SWAT komutanıyla ve Scott’ın hiçbirini tanımadığı üç de-

dektifle kafa kafaya vermiş, konuşuyorlardı. SWAT ekibi, sanki balık tutmaya çıkmışlar gibi rahat bir halde kayıkhanede yayılmaktaydı. Scott ölmüş bir hayalin veda öpücüğünü hissetti, sonra Maggie'ye baktı ve onu dili dışarıda, kulakları geride ve mutlu bir ifadeyle kendisini izlerken buldu. Başım okşadı.

“Aksamak yok. Her ikimiz için de.”

Maggie kuyruğunu salladı ve Scott'm yanı başında yürümeye başladı.

Cowly, Scott'm geldiğini görünce bir parmağını havaya kaldırarak beklemesini işaret etti. Grup birkaç dakika daha konuştuktan sonra ayrılıp farklı yönlere dağıldı ve Cowly, Scott'ın yanına geldi.

“Benim arabamla gideceğiz. Ishi'nin evi sadece beş dakika uzaklıkta.”

Scott kuşkuluydu.

“Emin misiniz? Arabanızı tüy içinde bırakır.”

“Önemli olan kusmaması. Araba tutarsa sen temizlersin.”

“Onu araba tutmuyor.”

“Daha önce benimle hiç yola çıkmadı.”

Cowly onları Scott'ın harap haldeki Trans Am'inden pek de iyi durumda olmayan işaretsiz, taba rengi Impala'sının yanına götürdü. Scott, Maggie'yi arkaya bindirdi ve Cowly motoru çalıştırırken yolcu koltuğuna oturdu. Cowly vitesi geri alıp park ettiği yerden çıktı.

“Uzun sürmeyecek. Elimizdeki personel sayısını gördün mü? I-Man, Bomba İmha Ekibi'ni bile kullanmak istedi. Orso ona, o aptallar meti *kullanıyor, üretmiyor*, dedi.”

Scott nasıl karşılık vereceğini bilemediğinden başıyla onayladı.

“Yanınızda gelmemi istediğiniz için tekrar teşekkürler. Size minnettarım.”

“Üzerine düşeni yapıyorsun.”

“Size arkadaşlık ederek mi?”

Cowly ona anlamlandıramadığı bir şekilde baktı.

“Ishi’nin üstünden gözünü ayırmayarak. Yüzünü görürsen belki onu hatırlayabilirsin.”

Scott anında gerildi. Maggie inleyerek bir o yana bir bu yana yürüdü. Scott arkasına uzanıp ona dokundu.

“Onu görmedim.”

“Onu gördüğünü hatırlamıyorsun.”

Scott yine kendini test ediliyormuş gibi hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. Midesi kasılarak saldırı anını hatırladı; tüfekten çıkan parlak sarı ışıklar, irikiyım adamın yanma gelişi, omzunu delip geçen kurşunun verdiği şok. Scott gözlerini yumdu ve kendini bir plajda hayal etti. Derken Cowly ve erkek arkadaşı plajda belirdiler ve Scott gözlerini açtı.

“Saçmalık bu. Ben bir deney maymunu değilim.”

“Sen elimizde olansın. Burada bulunmak istemiyorsan gidebilirsin.”

“Onun doğru adam olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Shin dükkânını kapatmadan önce Ishi üç farklı seferde Çin malları çalmış. Cinayet mahallinden on dört blok ötede yaşıyor. Onu yakından görürsen belki bir şeyler hatırlayabilirsin.”

Scott sustu ve başını cama çevirdi. Ishi’nin saldırıya ta-

nik olmasını deliler gibi umuyordu ama adamı gördüğüne ve sonra unuttuğuna inanmak istemiyordu. Bu çılgıncaydı. Bir adamı görmek ve onu gördüğünü unutmak, beyaz saç hatırlamaktan çok daha berbat bir şeydi. Cowly ve Orso bunun mümkün olduğunu düşünüyor gibiydiler, bu da Scott'a akıl sağlığından şüphe ettiklerini hissettiriyordu.

Cowly boşa çalışan iki polis arabasının yanından geçip dar bir sokağa girdi, ilk çapraz yan yoldan döndü ve sokağın ortasında durdu. Onunkinin aynısı açık yeşil, işaretsiz bir Sedan bir sonraki çapraz yan yolda tam karşılarındaydı. Scott etrafta başka polis göremedi.

Cowly, “Sol tarafta, köşedeki dördüncü ev. Üstü grafitiyle kaplı minibüs var ya? Evin tam önünde duruyor,” dedi.

Üstü Krylon sprey boylarıyla yapılan grafitlerle kaplı, hurdası çıkmış, Econoline model minibüs, açık yeşil renkte bir evin önüne park etmişti. Çatlak bir kaldırım, kurumuş bir bahçeye; oradan da dar, cüruf briketinden yapılma bir verandaya doğru uzanmaktaydı.

Scott, “İçeride kim var?” diye sordu.

Ishi, evde, met bağımlısı olan iki erkek arkadaşı, met bağımlılıklarına destek çıkmak için yarı zamanlı fahişelik yapan Estelle “Ganj” Rolley adındaki sevgilisi ve on dokuz yaşında, okulunu yarım bırakmış, birçok hafif suçtan sabıkalı küçük kardeşi Daryl’le birlikte yaşıyordu.

Cowly, “Ishi, kız ve adamlardan biri. Diğer adam sabahın erken saatlerinde evden çıktığında onu yakaladık. Kardeşi dünden beri eve gelmedi. Bizimkileri görüyor musun?” dedi.

Sokak ve evler boş görünüyordu.

“Kimseyi görmüyorum.”

Cowly başıyla onayladı.

“Baskını Kaçakçılık Masası’ndan bir ekip yapacak. Şu anda evin her iki yanında da ikişer adam var, iki adam da arka tarafı tutuyor. Ayrıca delillerle ilgilenmeleri için Rampart Hırsızlık Bürosu’ndan da adamlar geldi. Dikkatli izle. Bu adamlar işlerinin ehli.”

Cowly telefonunu kulağına götürüp usulca konuştu.

“Gösteri vakti, canlarım.”

Minibüsün sürücü koltuğu tarafındaki kapısı açıldı. İçinden zayıf, Afro-Amerikalı bir kadın indi, minibüsün etrafını dönüp kaldırıma çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. Üstünde yırtıp pırtık bir kot şort, beyaz, boyundan askılı bir bluz ve ucuz parmak arası terlikler vardı. Saçlarını örmüş, örgüleri de boncuklarla süslemişti.

Cowly, “Angela Sims. Kaçakçılık Masası’nın dedektiflerinden biri,” dedi.

Kadın eve varınca kapıyı çaldı. Sabırsız bir uyuşturucu fahişesinin sergileyeceği türden endişeli bir tavırla beklemeye koyuldu. Kimse açmayınca kapıyı bir kez daha çaldı. Kapı bu kez açıldı ama Scott açanın kim olduğunu göremedi. Angela Sims eşikten içeri adım attı ve durdu, böylece kapının kapatılmasını engelledi. Angela Sims kapıdan içeri girdiği anda evin her iki tarafından da ikişer Kaçakçılık dedektifi son hızla fırlayıp kapıya koşular. Dört memur, kadının arkasından içeriye daldı. Kaçakçılık dedektifleri içeri girerken bir kadın ve bir adam minibüsten atlayıp kaldırıma koştu.

Cowly, “Wallace ve Isbecki. Rampart Hırsızlık Bürosu’ndan-lar,” dedi.

Wallace ve Isbecki hâlâ kaldırımdayken iki devriye aracı ani frenle Cowly’nin aracının arkasında durdu ve iki tanesi daha sokağın sonundaki sedanın arkasına park etti. Her bir araçtan dörder üniformalı polis memuru inip sokağı kapattı.

Ishi’nin evinde ne bir ses vardı ne de hareket ama Scott içeride kıyametin koptuğunu biliyordu. Kaygısını hisseden Maggie kıpırdandı.

Beş saniye sonra erkek Kaçakçılık Masası dedektiflerin-den ikisi ortalarında elleri kelepçeli bir Anglo erkekle dışarı  ıktı. Cowly bariz bir şekilde rahatladı.

“ şte bu kadar, bebeğim. Oldu bile.”

Cowly arabayı ileriye sürdü, minibüsün yanma park etti ve kapısını açtı.

“Hadi. Gidip ne bulmu suz bakalım.”

Scott, Maggie’yi arka koltuktan indirdi, kayışını taktı, Sims ve bir diğ r Kaçakçılık dedektifi Estelle Rolley’i dışarı çıkarırken Cowly’ye yetişmek için hızlandı. Rolley yürüyen bir iskelet gibi görünüyordu. Devriye polisleri buna “met diyeti” derlerdi.

Bahçedeki Cowly, Scott’a yanına gelmesini işaret etti.

Geriye kalan Kaçakçılık Masası dedektifi, son olarak Marshall Ishi’yi dışarı çıkardı. Ishi’nin elleri arkasından kelep elenmi ti. Boyu bir seksen vardı ve sabıka fotoğrafinde-kiyle aynı çukur gözlere ve yanaklara sahipti. Başı yerdeydi; bol bir kargo  ort, çorapsız spor ayakkabılar ve üstünde pa-ra  t gibi duran rengi solmu  bir ti  rt giyyordu.

Scott adama dikkatle baktı. Hiçbir şeyi tanıdık değildi ama yine de Scott başını çeviremiyordu. Kendini adamın içine düşüyormuş gibi hissediyordu.

Cowly yanma yanaştı.

“Ne düşünüyorsun?”

Sesi bir tünelin diğer ucundan geliyor gibiydi.

Onu tutuklayan dedektif, Ishi’yi verandadan sürükleyip iki küçük basamaktan indirdi ve kaldırıma çıkardı.

Scott, Kemvorth’ün Bentley’e çarpışını gördü. Bentley’in takla attığını ve AK-47’nin patladığını gördü. Marshall Ishi’nin çatıda olduğunu, eğilip aşağıdaki katliama baktığını ve kaçtığını gördü. Scott tüm bunları hemen önünde oluyormuş gibi gördü ama bunun yalnızca bir hayal ürünü olduğunu biliyordu. Stephanie’nin öldüğünü gördü, kendisine geri dönmesi için yalvardığını duydu.

Ishi başını kaldırdı, Scott’la göz göze geldiler ve Maggie’nin göğsünden bir hırıltı koptu.

Scott kendini buralara sürüklediği için Covvly’den nefret ederek arkasını döndü.

“Bu çok aptalcaydı.”

“Hey, şu yüzünün halini görmelisin. İyi misin sen?”

“Sadece o geceyi düşünüyordum, hepsi bu. Bir tür geriye dönüş gibi. Ben iyiyim.”

“Onu görmek işine yaradı mı?”

“Yaramış gibi mi görünüyor?”

Scott’m sesi epey kinayeli çıkmıştı. Lafını bitirir bitirmez pişman oldu.

Cowly avuçlarını göstererek bir adım geri çekildi.

“Tamam. Onu görmemiş olman, onun orada olmadığı anlamına gelmez. Aradığımız adam o olabilir. Sadece bu duruma katlanmamız gerek.”

Scott, *senin de katlanmanın da cam cehenneme*, diye geçirdi içinden.

Scott, Covvly’nin peşinden, içerine göz yaşartacak derece yanmış plastik ve kimyasal kokusu sinmiş küçük, pis eve girdi. Cowly yüzünü buruşturdu ve eliyle havayı yelledi.

“Kristal kokusu bu. Duvar boyasına, yere, her şeye sinmiş.”

Oturma odasında üzeri kırışık çarşaflarla dolu bir şişme yatak, eski püskü bir kanep ve neredeyse doksan santim uzunluğunda gösterişli, mavi renkli bir cam nargile vardı. Şişme yatakla kanepenin üstü taş pipolarla doluydu ve üstünde kokain izleri olan kare bir ayna yerde duruyordu. Maggie kayışını çekiştirdi. Önce havayı, sonra yeri, sonra tekrar havayı test ederken burun delikleri bağımsızca titreşti ve kaygısı kayıştan yukarı kaydı. Tepkisini kontrol edermişçesine Scott’a baktı ve havladı.

“Sakin ol. Buraya bunun için gelmedik.”

Scott, Maggie’yi yanında tutabilmek için kayışını kısalttı. Maggie patlayıcı madde bulmak için eğitilmişti ve patlayıcı bulma köpekleri uyuşturucu alarmı vermeleri için asla eğitilmezlerdi. Scott, kristal ile taşların birleşen kimyasal kokusunun Maggie’nin aklını karıştırdığını düşündü. Kayışını biraz daha kısalttı ve yanlarını okşadı.

“Rahatla, bebeğim. Rahatla. Bunu yapmana gerek yok.”

Erkek Rampart dedektifi salonda belirdi ve Cowly’ye sırıttı.

“Adamın işini bitti, patron. Gel de şuna bir bak.”

Cowly, Scott’ı Rampart Hırsızlık Bürosu’nda çalışan Bill Wallace’la tanıştırdı. Claudia Isbecki iki küçük yatak odasından ilkinde; paket paket taş kokainlerin, kristal metle dolu büyük bir ilaç şişesinin, içi otlarla dolu cam bir kavanozun ve Adderall, Vyvanse, Dexedrine ve diğer amfetaminleri içeren çeşit çeşit plastik torbaların fotoğraflarını çekiyordu. Wallace onları ikinci yatak odasına götürdü ve siyah bir spor çantasını işaret edip loto kazanmış gibi sırıttı.

“Bunu yatağın altında bulduk. İçine bak.”

Çantanın içinde bir levye, iki tornavida, bir cıvata kesici, bir demir testeresi, germe anahtarları olan bir maymuncuk seti, bir şişe grafit ve bir de pilli maymuncuk tabancası vardı.

Yüzü sevinçle parlayan Wallace bir adım geri çekildi.

“Biz buna, Ceza Kanunu dört-kırk-sekiz’e göre kendin-yap soygun çantası diyoruz. Ayrıca kurtuluşu olmayan mahkûmiyet olarak da biliniyor.”

Cowly başıyla onayladı.

“Fotoğraflarını çekin. Her şeyin kaydını tutun ve fotoğrafları bana en kısa sürede e-postayla gönderin. Avukatıyla zaman kazanmamıza yarayacaklar.”

Cowly önce Scott’a baktı, sonra arkasını döndü.

“Hadi gidelim. Buradaki işimiz bitti.”

“Şimdi ne olacak?”

“Seni arabana götüreceğim. Sonra Tekne’ye geri döneceğim, sen de siz köpek adamları nereye gidiyorsanız oraya gideceksin.”

“İshi konusunu kastetmiştim.”

“İfadesini alacağız. Onu Shin’le ilgili konuşturabilmek için hakkındaki suçlamaları kullanacağız. Shin’i o soymamış olsa bile belki soyan kişiyi tanıyordun Davayı çözmek için uğraşacağız.”

Oturma odasına vardıklarında Cowly’nin telefonu çaldı. Cowly arayan kişinin kim olduğuna baktı.

“Orso arıyor. Hemen dönerim.”

Cowly telefonu açmak için uzaklaştı. Scott onu orada beklese mi bekleme mi bilemedi ama sonra Maggie’yi pis kokuların arasından çıkarmaya karar verdi ve birlikte dışarı çıktılar.

Mahalle sakinlerinden oluşan küçük bir kalabalık, sokanın karşısında ve çevre bahçelerde toplanmış olayı izliyordu. Scott da gözlerini dikmiş onları izliyordu ki iki yaşlı polis memuru, yanlarında yirmilerinin başında genç, zayıf bir oğlanla kendisine doğru yürümeye başladı. Oğlan dağınık, kıvrır kıvrır siyah saçlara, cılız yanaklara ve kaygı dolu bakışlara sahipti. Derken Scott, benzerliği fark ederek oğlanın Marshall Ishi’nin küçük kardeşi Daryl olduğunu anladı. Onun elleri kelepçeli değildi; demek ki o tutuklanmamıştı.

Scott geçmelerine izin vermek için kaldırımdan iniyordu ki Maggie alarına geçti ve Daryl’a doğru atıldı. Bu hareketiyle Scott’ı hazırlıksız yakalamış, neredeyse düşmesine neden olmuştu. Kayışına öylesine bir güçle asılıyordu ki arka ayaklarının üstünde doğrulmuştu.

Hem Daryl hem de öndeki polis kenara kaçtı, diğer polislerse bağırды.

“Aman Tanrım!”

Scott derhal müdahale etti.

“Bitti, Maggie. Bitti!”

Maggie geri çekildi ama havlamayı kesmedi.

Az önce bağırarak polis sinirinden kıpkırmızı kesilmişti.

“Tanrı aşkına, dostum, köpeğini kontrol et. O şey az kal-sın beni ısıırıyordu.”

“Maggie, bitti! Bitti! Gel!”

Maggie Scott’ın peşinden oradan ayrıldı. Korkmuş ya da sinirli görünmüyordu. Kuyruğunu sallıyordu ve bakışları Daryl Ishi’den salamin gizlendiği cebe, oradan tekrar Daryl Ishi’ye kayıyordu.

Daryl, “O köpek beni ısıırırsa seni dava ederim,” dedi.

Cowly evden çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Kırmızı suratlı üniformalı, Daryl’in Marshall’ın kardeşi olduğunu söyledi.

“Burada yaşadığını ve neler olduğunu öğrenmek istediğini söylüyor.”

Cowly başıyla onayladı ve Daryl’ı önyargısız bir tutumla süzdü.

“Ağabeyin haneye tecavüz, hırsızlık, çalıntı mal ve uyuşturucu madde bulundurma ve dağıtma amacıyla uyuşturucu madde bulundurma şüphelerinden gözaltına alındı.”

Daryl, Cowly’nin lafına devam etmesini bekledi. Cowly başka bir şey demeyince yana doğru eğilip açık kapıdan içeriyi görmeye çalıştı.

“Ganj nerede?”

“Evdeki herkes tutuklandı. Ağabeyin şu anda Rampart Bölgesi Polis Merkezi’nde işleme almıyor, ardından Emniyet Genel Müdürlüğü’ne sevk edilecek.”

“Hımm. Anladım. İçeride eşyalarım var. Girip alabilir miyim?”

“Şimdi olmaz. Memurların işi bitince girmene izin verecekler.”

“Peki, gidebilir miyim?”

“Evet.”

Daryl Ishi, arkasına bile bakmadan hımbıl hımbıl yürüyerek gitti. Maggie gidişini izledi, bakışlarını ondan Scott’a çevirirken inledi.

Cowly, “Onun nesi var?” diye sordu.

“Çocuk muhtemelen ev gibi kokuyor. O kimyasal koku hoşuna gitmedi.”

“Akıllı başında olan kimin gider ki?”

Cowly, Daryl’ı sokağın sonunda gözden kaybolana dek izledikten sonra başını salladı.

“Başındaki yetişkinin Marshall olmasını ister miydin? O çocuk ağabeyinin izinden doğruca ağabeyinin boktan hayatına gidiyor.”

Scott’a döndüğünde profesyonel yüzü daha yumuşaktı.

“Senin için tatsız bir gün olduysa kusura bakma. Buraya gelmeni neden istediğimizi sana açıklamalıydık. Bud öyle bir konuştu ki sana iyilik yapıyoruz zannettik.”

Scott’ın dilinin ucuna söylemek istediği onlarca şey geldi ama hepsi kulağa ya bir özür ya da bir bahane gibi geliyordu. Sonunda omuz silkmekle yetindi.

“Önemli değil.”

Mac Arthur Parkı ’na geri dönerlerken Scott bir daha konuşmadı. SWAT minibüsü gitmiş, geriye sadece iki devriye

aracıyla kendi Trans Am'i kalmıştı.

Cowly arabasının arkasına park ettiğinde Scott güvenlik kamerası videolannı hatırladı ve Cowly'ye onları sordu.

"Melon, Tyler's'm ve Club Red'in güvenlik kamerası videolarını almış. Onlara bakmamda bir sakınca var mı?"

Cowly şaşırılmış gibiydi.

"Benim için yok. Gerçi göreceğin tek şey barmenlerle kadın garsonların anlattıkları olacak. Videolardan başka bir şey çıkmadı."

Scott ona nasıl açıklayacağını bulmaya çalıştı.

"Pahlasian'la Beloit'u hiç görmedim. Fotoğraflardan tamam ama canlı hiç görmedim."

Cowly yavaşça başıyla onayladı.

"Pekâlâ. Videoları görmeni sağlarım."

"Kutuda yoklardı."

"Fiziksel kanıtlar kanıt odasında tutuluyor. Senin için onları bulurum. Muhtemelen bugün olmaz ama. Ishi'yle başım epey kalabalık olacak."

"Anlıyorum. Ne zaman vakit bulursan. Teşekkürler."

Scott araçtan indi ve Maggie için arka kapıyı açtı. Maggie'nin kayışını taktı, aşağı atlamasına izin verdi ve sonra Cowly'ye baktı.

"Ben deli değilim. Tahtalarım eksik falan değil."

Covvly utanmışa benziyordu.

"Deli olmadığını biliyorum."

Scott başıyla onayladı ama bu, kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Tam arkasını döneceği esnada Covvly ona seslendi.

“Scott?”

Scott bekledi.

“Onları ben de görmek istiyorum.”

Scott tekrar başıyla onayladı ve gidişini seyretti. Sonra saatine baktı. Daha on biri on geçiyordu. Köpeğiyle çalışmak için hâlâ epey vakti vardı.

“Deli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

Maggie ona baktı ve kuyruğunu salladı.

Scott, Maggie’nin kulaklarını kaşdı, sırtını sıvazladı ve ona iki parça salam verdi.

“Sen iyi bir kızsın. Hem de çok iyi. Seni o lanet eve hiç sokmamalıydım.”

Scott eğitim alanına sürerken evdeki kimyasal kokuların Maggie’nin burnuna zarar vermemiş olmasını diledi. Bir köpek adamı bunu bilirdi. Bir köpek adamı köpeğini her şeyden korurdu.

The first of these is the fact that the
 second of these is the fact that the
 third of these is the fact that the
 fourth of these is the fact that the
 fifth of these is the fact that the
 sixth of these is the fact that the
 seventh of these is the fact that the
 eighth of these is the fact that the
 ninth of these is the fact that the
 tenth of these is the fact that the
 eleventh of these is the fact that the
 twelfth of these is the fact that the
 thirteenth of these is the fact that the
 fourteenth of these is the fact that the
 fifteenth of these is the fact that the
 sixteenth of these is the fact that the
 seventeenth of these is the fact that the
 eighteenth of these is the fact that the
 nineteenth of these is the fact that the
 twentieth of these is the fact that the
 twenty-first of these is the fact that the
 twenty-second of these is the fact that the
 twenty-third of these is the fact that the
 twenty-fourth of these is the fact that the
 twenty-fifth of these is the fact that the
 twenty-sixth of these is the fact that the
 twenty-seventh of these is the fact that the
 twenty-eighth of these is the fact that the
 twenty-ninth of these is the fact that the
 thirtieth of these is the fact that the
 thirty-first of these is the fact that the
 thirty-second of these is the fact that the
 thirty-third of these is the fact that the
 thirty-fourth of these is the fact that the
 thirty-fifth of these is the fact that the
 thirty-sixth of these is the fact that the
 thirty-seventh of these is the fact that the
 thirty-eighth of these is the fact that the
 thirty-ninth of these is the fact that the
 fortieth of these is the fact that the
 forty-first of these is the fact that the
 forty-second of these is the fact that the
 forty-third of these is the fact that the
 forty-fourth of these is the fact that the
 forty-fifth of these is the fact that the
 forty-sixth of these is the fact that the
 forty-seventh of these is the fact that the
 forty-eighth of these is the fact that the
 forty-ninth of these is the fact that the
 fiftieth of these is the fact that the
 fifty-first of these is the fact that the
 fifty-second of these is the fact that the
 fifty-third of these is the fact that the
 fifty-fourth of these is the fact that the
 fifty-fifth of these is the fact that the
 fifty-sixth of these is the fact that the
 fifty-seventh of these is the fact that the
 fifty-eighth of these is the fact that the
 fifty-ninth of these is the fact that the
 sixtieth of these is the fact that the
 sixty-first of these is the fact that the
 sixty-second of these is the fact that the
 sixty-third of these is the fact that the
 sixty-fourth of these is the fact that the
 sixty-fifth of these is the fact that the
 sixty-sixth of these is the fact that the
 sixty-seventh of these is the fact that the
 sixty-eighth of these is the fact that the
 sixty-ninth of these is the fact that the
 seventieth of these is the fact that the
 seventy-first of these is the fact that the
 seventy-second of these is the fact that the
 seventy-third of these is the fact that the
 seventy-fourth of these is the fact that the
 seventy-fifth of these is the fact that the
 seventy-sixth of these is the fact that the
 seventy-seventh of these is the fact that the
 seventy-eighth of these is the fact that the
 seventy-ninth of these is the fact that the
 eightieth of these is the fact that the
 eighty-first of these is the fact that the
 eighty-second of these is the fact that the
 eighty-third of these is the fact that the
 eighty-fourth of these is the fact that the
 eighty-fifth of these is the fact that the
 eighty-sixth of these is the fact that the
 eighty-seventh of these is the fact that the
 eighty-eighth of these is the fact that the
 eighty-ninth of these is the fact that the
 ninetieth of these is the fact that the
 ninety-first of these is the fact that the
 ninety-second of these is the fact that the
 ninety-third of these is the fact that the
 ninety-fourth of these is the fact that the
 ninety-fifth of these is the fact that the
 ninety-sixth of these is the fact that the
 ninety-seventh of these is the fact that the
 ninety-eighth of these is the fact that the
 ninety-ninth of these is the fact that the
 hundredth of these is the fact that the

Güneş, eğitim alanına dimdik vuruyor, hem çimleri, hem adamları, hem de köpekleri kavuruyordu.

Budress, “Bakmak yok,” dedi.

Scott’ın alnından gözlerine ter ve güneş koruyucu krem akıyordu.

“Kimse bakmıyor.”

Scott, turuncu bir naylon perdenin arkasında, Maggie’nin yanı başında diz çökmekteydi. Perde, yere saplı iki çadır direği arasına gerilmişti. Perdenin amacı, Maggie’nin, alanın en uzak köşesindeki dört farklı yere kurulu turuncu çadırlardan birinde gizlenen Bret Downing adlı K-9 polisini görmesini engellemektir. Çadırlar plaj şemsiyeleri gibi uzun, dardı ve bir adamı gizleyebilecek kadar büyüktü. Downing içlerinden birine gizlendikten sonra Maggie burnunu kullanarak onu bulacak ve Scott’ı uyarmak için havlayacaktı.

Scott, Maggie’nin göğsünü okşuyor, ona övgüler yağırdı ki arkalarından gelen büyük bir patlama sesi onları

hazırlıksız yakaladı. Budress çıkış tabancasıyla onları şaşırtmıştı.

Scott’la Maggie silah sesini duyunca korkuyla eğildiler ama Maggie hemen kendini toparladı, dudaklarını yaladı ve kuyruğunu salladı.

Scott ona kalın bir parça salam verdi, tiz ses tonuyla afe-rinler yağdırdı ve tüylerini karıştırdı.

Budress tabancayı beline taktı.

“Biri sana da o salamdan vermeli. Epey iyi zıplıyorsun.”

“Bir dahaki sefere tetiğe birkaç adım geriden basabilir misin? Bu gidişle sağır olacağım.”

Budress her seansta onları üç, dört kez şaşırtırdı. O tabancayı ateşler, Scott da Maggie’ye ödöl verirdi. Maggie’ye beklenmedik sesleri olumlu bir deneyimle bağdaştırmasını öğretmeye çalışıyorlardı.

Budress, Downing’e devam etmesi için işaret etti.

“Mızızlanmayı bırak da onu hazırla. Avlanmasını izlemek istiyorum.”

Şimdiye dek, kokulan çeşitlendirmek adına “kötü adam” gibi davranan beş farklı polis memuruyla tam sekiz kez yapmışlardı bu tatbikatı. Maggie her birinde kusursuzdu. Scott, Ishi’nin evindeki kimyasal kokulann Maggie’nin koku alma yeteneğine zarar vermediğini görünce rahat bir nefes almıştı.

Leland, daha önce onları tam bir saat boyunca izlemiş ve o kadar etkilenmişti ki, kendisi de kötü adamı oynamıştı. Scott nedenini hemen anlamıştı tabii. Leland dört çadınn dördüne de sürtünmüş, ardından da alanın sonundaki bir ağacın tepesine tırmanmıştı. Bu numarası Maggie’yi yalnız-

ca yirmi saniyelik bir şaşkınlığa uğratmış, sonra Maggie çadırlardan ağaca doğru ilerleyen kokusunu izlemiş ve koniyi gittikçe daraltarak sonunda onu bulmuştu.

Leland, ağaçtan yüzünde her zamanki somurtması olmadan inmişti.

“Bu köpek ömrümde gördüğüm en iyi hava köpeği olabilir. Bana sorarsanız kasırgada osuran bir sineğin kokusunu bile takip eder.”

Hava köpekleri, havadaki kokuyu izlemekte uzmandırlar. Kan tazıları ve av köpekleri gibi yer köpekleri, yere yakın yahut yerdeki koku zerreciklerini izlemekte daha iyilerdir.

Scott, Leland’in coşkusundan memnun olmuştu ama telefona bakması için içeriye çağırıldığında derin bir oh çekmişti. Tüm o koşturmanın ardından Maggie’nin aksamasının tekrar baş göstereceğinden ve Leland’in de bunu fark edeceğinden deli gibi korkuyordu.

Şimdi, Leland yanlarında yokken, Scott kendini daha rahat hissediyor ve işini zevkle yapıyordu. Maggie onun kendisinden ne beklediğini biliyordu ve Scott da Maggie’nin performansından emindi.

Downing, alanın seksen metre ötesinde ve hafiften rüzgâra karşı duran üçüncü çadırın içine girince, Budress, Scott’a işaret verdi.

“Onu sal.”

Scott, Downing’in eski tişörtünü Maggie’nin burnuna tuttu ve hayvanı saldı.

“Kokla, kızım. Kokla... ara, ara, ara!”

Maggie başı yukarda, kuyruğu geride, kulakları dimdik

vaziyette perdenin arkasından fırladı. Downing'in havadaki kokusunu tatmak için yavaşladı, sonra hafifçe kavis yaparak rüzgâr yönündeki çadırlara doğru koştu. Perdenin otuz metre ötesine varınca Scott, Maggie'nin, Downing'in koku konisinin ucunu yakaladığını gördü. Maggie rüzgâra doğru yöneldi, Downing'in yerdeki kokusunu aldı ve son sürat üçüncü çadıra koştu. Hızını iyice artırdığında bacaklarının bir araya gelmesini ve ardından gerilmesini izlemek, bir Top Fuel yarış arabasının başlangıç çizgisinden fırlamasını izlemek gibiydi.

Scott gülümsedi.

“Onu buldu.”

Budress, “Gerçek bir avcı,” dedi.

Maggie çadırla arasındaki mesafeyi iki saniyede kapattı, durdu ve havlamaya başladı. Downing, Maggie'nin görüş alanına tamamen girene dek çadırdan çıktı. Maggie geri adım atmadan havlamaya devam etti ama Scott'la Budress'in kendisine öğrettiği gibi Downing'in yanına da yaklaşmadı.

Budress memnuniyetle homurdandı.

“Onu geri getir.”

“Bitti, Maggie. Bitti.”

Maggie kendinden memnun bir halde çadırın yanından ayrılıp eski yerine geri döndü. Neşesi coşku dolu adımlarından ve mutlu, kocaman sırtışından okunuyordu. Scott onu bir başka kalın salam dilimiyle ödüllendirdi ve yüksek, tiz bir sesle övdü.

Budress, Downing'e beş dakika mola vermesini söyledikten sonra Scott'a döndü.

“Bak sana ne diyeceğim; bu köpek o burnuyla EYP'le-

rin yerlerini bularak pek çok piyadenin hayatını kurtardı. Bu büyük bir gerçek. Onu kandırmak imkânsız.”

Scott, Maggie’nin sırtını okşadıktan sonra Budress’e bir soru sormak için doğruldu. Budress, Hava Kuvvetleri’ndeyken bomba tespit köpekleriyle çalışmıştı ve köpekler hakkında neredeyse Leland kadar bilgisi vardı.

“Bugün gittiğimiz ev leş gibi kristal kokuyordu. Hani şu iğrenç, kimyasal koku olur ya?”

O kokuyu bilen Budress homurdandı. Leland nasıl kaş çatıyorsa, Budress de homurdanıyordu.

“İçeri girer girmez Maggie inlemeye başlayıp evi aramaya çalıştı. Sence eter kokusunu patlayıcı kokusuyla karıştırmış olabilir mi?”

Budress yere tükürdü.

“Kokular böylesi köpeklerin aklını karıştırmaz. Eğer bir kokunun peşine düşmüşse o kokuyu tanıyor demektir.”

“Evden çıkarken orada yaşayan bir adam için de aynı o şekilde uyarı verdi.”

Budress bir süre düşündü.

“Uyuşturucuyu üretiyorlar mı yoksa kullanıyorlar mı?”

“Fark eder mi?”

“Köpeklerimize RDX, Semtex vesaire gibi patlayıcılar için uyarı vermelerini öğrettiğimiz gibi onlara isyancıların el yapımı patlayıcılarda kullandıkları ana bileşenleri de öğretiriz. Unutma, EYP’deki E ‘el yapımı simgeler.”

“O insanlar kullanıcıları. Üretmiyorlardı.”

Budress dudaklarını oynatarak bir süre daha bunu düşündükten sonra omuz silkti ve başını salladı.

“Muhtemelen önemli bir şey değildir. El yapımı patlayıcı yapmak için birkaç met bileşeni kullanılabilir ama malzemeler ziyadesiyle ortak. Köpeklerimize ortak materyaller için uyarı vermelerini asla öğretmeyiz. Öyle yapsak her benzin istasyonu ya da nalbur önünden geçişimizde uyan verirlerdi.”

“Yani eter ya da başlatıcı sıvısı onu afallatmaz.”

Budress, Maggie’ye gülümsedi ve elini uzattı. Maggie, Budress’in elini kokladıktan sonra Scott’ın ayağının dibine yattı.

“Bu burnu afallatmaz. Senden bana turuncu çadırları göstermeni istesem, onları yeşil çitlerle, mavi gökyüzüyle ya da ağaç gövdeleriyle kanştır mısın?”

“Tabii ki hayır.”

“Biz nasıl görüyorsak o da öyle kokluyor. Orada öylece yatarken bile biz nasıl yeşilin, mavinin ya da diğer renklerin binlerce tonunu görüyorsak, o da binlerce koku alabiliyor. Sana, bana turuncu rengi göster desem hemen gösterirsin, diğer renkleri düşünmezsin. Aynı şey Maggie’de kokular için geçerli. Dinamit uyarısı vermek için mi eğitildi, dinamiti plastiklere sarıp at bोकunun altmış santim altına göm ve üstüne bir şişe viski boşalt, yine o dinamitin kokusunu alır. Muhteşem bir köpek, değil mi?”

Scott bir süre Budress’i inceledi ve adamın bu köpekleri ne kadar çok sevdiğini fark etti. Budress bir köpek adamıydı.

“Sence neden uyarı verdi?” diye sordu.

“Bilemem. İstersen dedektif arkadaşlarına o evde EYP araması yapmalarını söyle.”

Budress kendinden epey mutlu halde kahkaha attı, sonra Downing’e yeni bir çadır bulmasını söyledi.

“Maggie çok iyi görünüyor. Ona biraz su ver, sonra son bir tatbikat daha yapalım.”

Scott, onuncu koşusu için Maggie’nin kayışını takıyordu ki Leland bir hışımla ofisinden çıkageldi.

“Memur James!”

Scott ona doğru döndü ve Budress’in mırıldandığını duydu.

“Bana yanlışlığı söyle. Bu sabah benim iznim olmadan bir polis işinde görev almaya cesaret etmediğini söyle.”

“Hırsızlık-Cinayet Masası dedektifleriyle beraber bir tutuklamayı izledim. Görev almadım.”

Leland, Scott’la burun buruna gelene dek yaklaştı.

“Şenle köpeğinin gerçekten de bir tutuklamada görev aldığınızı biliyorum. O küçük gerçek yüzünden az önce azar işittim.”

Maggie hırladı; alçak, genizden gelen bir uyarıydı bu ama Leland kıpırdamadı.

“Köpeğini sakınleştir.”

“Bitti, Maggie. Yat.”

Maggie onu dinlemedi. Bakışları Leland’e kilitlenmişti. Ağzını buruşturarak dişlerini gösteriyordu.

“Yat.”

Maggie bu kez yüksek sesle hırladı; Scott, Leland’in gözünde daha da kötüye gittiğini biliyordu.

Arkasındaki Budress usulca araya girdi.

“Sen Alfasın. Alfa gibi konuş.”

Scott bu kez emir veren bir tonda konuştu.

‘Ta/. Maggie, yat. ’

Maggie kamının üstüne yattı ama Scott’m dibinden ayrılmadı. Hâlâ tamamen Scott’a odaklanmış Leland’e odaklıydı.

Scott dudaklarını ıslattı.

“Tutuklamada görev almadık. K-9 timi olarak orada değildik. Bir tutuklama olacağını Tekne’ye vardığımda öğrendim. Ben dosyaları geri istediklerini sanıyordum. O yüzden Maggie’yi de yanıma aldım. Dosyaları bırakır, buraya geri dönerim diye düşünmüştüm. Hepsi bu, Komiserim.”

Scott şikâyet edenin kim olduğunu ve bunu neden yaptığını merak etti. Maggie üstüne atladığında altına sıçan yaşlı polisi hatırladı; yüzü, kalp krizi geçirecekmiş gibi görünmesine neden olacak kadar kızaran polisi.

Scott, Leland’in kendisine inansa mı inanmasa mı karar vermeye çalıştığını sezdi.

“Bir saattir buradasın ama bana bir şey söylemedin. Bu da bana bu durumu benden gizlemeye çalıştığını düşündürüyor.”

Scott duraksadı.

“Hırsızlık Özel Dedektifleri, tutukladıkları adamı görmemin hafızamı tetikleyebileceğini düşünmüşler. Tetiklemedi. Hatırlamadım. Ortağımı yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissediyorum.”

Leland birkaç saniye sessizce beklediyse de kaşlarını çatmaya devam etti.

“Köpeğini kontrol edemediğin ve köpeğinin bir sivile saldırdığı bildirildi.”

Scott yüzünün kızardığını hissetti.

“Maggie ve durum kontrolüm altındaydı, kimse zarar görmedi. Şimdiki gibi. Sizinle olduğu gibi.”

Budress yine usul bir tonda konuştu ama bu kez muhatabı Leland’di.

“Bana Scott, Maggie’yi gayet iyi kontrol ediyormuş gibi geldi, Amirim. Boğazını paramparça etmeye hazır olduğu halde.”

Leland sert bakışlarını Budress’e çevirince Scott, Budress’in onu kurtardığını anladı.

Leland’in sert bakışları düşünceli bir hal aldı.

“K-9 birliğimde kalmak istiyor musun, Memur James?”

“İstedığimi biliyorsunuz.”

“Hâlâ beni bu köpeğin göreve uygun olunduğunu onaylamam için ikna edebileceğini umuyor musun?”

“Sizi ikna edeceğim.”

“Ne oldu, biliyor musun? Amirim beni senin yüzünden azarladı ama ben senin arkanda durdum. Ona polisimin, köpeğiyle beraber gösterdiği gelişmeyle beni dumura uğratan üstün bir polis memur olduğunu ve köpeğini kontrol edemediğine asla inanmadığımı, aksini iddia eden biri varsa karşıma çıkıp yüzüme söylemesini söyledim.”

Scott ne diyeceğini bilemedi. Bunlar, şimdiye dek Leland’in ağzından çıkan övgüye en yakın kelimelerdi.

Leland bir süre bunu sindirmesini bekledikten sonra devam etti.

“Kıçını kollama işi bittikten sonra seni bir güzel azarlayacağım. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim. Anlaşıldı.”

“Gerçek şu ki ben ona sertifika verene dek, bu köpek benim K-9 biriminin bir parçası değil ve ben de henüz ona sertifika vermedim. Eğer o aptalı ısırsaydı ve mağdurun para avcısı avukatı senin -bu birimin bir üyesi olan senin- hal-kın arasında sertifikasız bir hayvan gezdirdiğini öğrenseydi, mesleğimizi elimizden alırlardı. Ben mesleğimi seviyorum. Sen sevmiyor musun?”

“Elbette, efendim. Mesleğimi fazlasıyla seviyorum.”

“Bir dahaki sefere köpeğini ya kafesine kilitle ya da bana bırak. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Komiserim.”

Leland’in yüzünün yan tarafından aşağıya bir damla ter aktı. Leland o teri parmaklarının eksik olduğu eliyle sildi ve elini hemen indirmedii. Scott, Leland’in bunu bilerek yaptığını hissetti.

“Sen bir köpek adamı mısın, Memur James?”

“Mesleğimin üstüne yemin ederim ki öyleyim.”

“Mesleği tehlikede olan ben değilim.”

Leland, bir anlığına dikkatle Scott’ın gözlerine baktıktan sonra bir adım geri çekildi ve Maggie’ye döndü. Maggie ona devasa çoban köpeği göğsünden kopup gelen alçak ve derin bir hırıltıyla karşılık verdi.

Leland gülümsedi.

“İyi köpek. Sen çok çok iyi bir köpeksin.”

Başını kaldırıp tekrar Scott’a baktı.

“Köpekler bizi memnun etmek ya da korumak için her şeyi yaparlar. Başka hiçbir şeyleri yoktur çünkü. Biz de aynı şeyi onlar için yapmalıyız.”

Leland arkasını dönüp gitti.

Scott, Leland binaya girene dek bekledikten sonra Budress'e döndü.

“Teşekkür ederim, dostum. Beni kurtardın.”

“Seni Maggie kurtardı. Onu seviyor. Bu, onu geri göndermeyeceği anlamı gelmez ama onu seviyor. Sabah onu buraya bırakmalıydın.”

“Aksamasını görmesinden korktum.”

Budress bir süreliğine Maggie'yi izledi.

“Aksamadı. Bir kez bile. Evde aksadığı oldu mu?”

“Hiç olmadı.”

Budress başını kaldırıp kendisine baktığında Scott yalan söylediğini anladığını fark etti.

“O zaman üstünde durmaya gerek yok. Teçhizattan topla. Bugünlük bu kadar yeter.”

Budress, Downing'i çağırdı ve iki kıdemli memur, Scott'ı etrafı toparlaması için bırakarak oradan ayrıldılar. Scott, kayışını çıkarmasına rağmen Maggie yanından ayrılmayınca mutlu oldu. Perdeyi indirdi, doladı ve yanında Maggie'yle dört çadın topladı.

Scott son çadırı da dolamış, diğerleriyle beraber köpek evine doğru götürüyordu ki başını eğip baktığında Maggie'nin aksadığını gördü. Önceki gibi sağ arka bacağı, sol arka bacağından yarım saniye geride geliyordu.

Scott, Maggie'nin durması için durdu ve köpek evine baktı. Leland'in penceresinin önü boştu. Kapı kapalıydı. Kimse izlemiyordu.

Scott çadırları yere bıraktı, Maggie'nin kayışını taktı ve çadırları yerden geri aldı. Maggie'yi arkasından yürüterek

kendini Maggie'yle binanın arasına siper etti.

Çadırları yerine koyarken içeride kimse yoktu. Budress, Downing ve diğer memurlar ya ofislerindeydiler ya da gitmişlerdi. Scott ancak otoparkın boş olduğuna emin olduktan sonra Maggie'yi arabasına götürdü. Aksaması gittikçe daha belirgin bir hal almıştı.

Motoru çalıştırdı ve vitesi geriye taktı.

Maggie konsola oturdu. Dili dışanda, kulakları yatıktı ve dünyadaki en mutlu köpek gibi görünüyordu.

Scott parmaklarını tüylerinin arasına geçirdi. Maggie ona baktı ve hızlı hızlı soludu; mutluydu.

Scott, "Senin o güzel mesleğinin üstüne yemin olsun," dedi.

Otoparktan çıktı ve eve doğru yola koyuldu.

Kuzeye giden 5. Karayolu'nda ters dönmüş büyük bir tır, yolu otoparka çevirmişti. Kuzey Hollywood'a vardıklarında Scott, bir çıkış bulup otobandan ayrıldı ve Valley Village'da iskeleti kurulan bir apartman kompleksi buldu. Maggie'nin kamını şantiye alanlarında doyurmak, alışkanlıkları haline gelmişti. Arabadan inerlerken Scott, Maggie'yi dikkatle izledi. Bacağını öylesine hafif sürümüştü ki Scott bunun aksadığından mı yoksa normal yürüyüşünün bu olmasından dolayı mı olduğunu anlayamasa da gösterdiği gelişmeyle rahatladığı kesindi.

Scott, Maggie'ye piliç çevirme ve sosisli, kendisine de jambonlu dürüm aldı ve çivi tabancalarının sesiyle meraklı şantiye işçilerinin bakışları arasında Maggie'yle birlikte oturdu. İlk gümbürtü Maggie'yi ürkütmüştü ama Scott, Maggie'nin şaşırma tepkisinin artık ilk seferdeki kadar abartılı olmadığını fark etti. Maggie sosislisinden bir parça yedikten sonra Scott'a odaklanmış ve önceden kestirilemeyen seslere aldırış etmemişti.

Neredeyse bir saat boyunca yemeklerini yiyip şantiye çalışanlarıyla sohbet ettiler. Scott salam zulasında kalanları ödöl olarak kullanmak için ayırmıştı ve arabaya geri döndüklerinde onları Maggie'ye verdi. O zamana kadar Maggie'nin aksaması tamamen geçmişti.

Yirmi dakika sonra, Scott MaryTru Earle'nin ön bahçesine park ettiğinde güneş ağaçların arkasına düşmüş, gökyüzüyse mora boyanmıştı. Kadının perdeleri her zamanki gibi çekiliydi, onu dış dünyadan koruyorlardı.

Scott işini görmesi için Maggie'yi kısa bir yürüyüşe çıkardı, sonra bahçe kapısından içeri sokup Bayan Earle'ün evinin yan tarafmdan geçirerek kendi evine götürdü. Işık loştan karanlığa doğru değişirken Bayan Earle'ün televizyonu her zamanki fon müziğiyle onlara eşlik ediyordu. Scott aynı yürüyüşü yüzlerce kez yapmıştı ve bu seferkinin de herhangi bir farkı yoktu, ta ki Maggie durana dek. Scott, Maggie'nin ifadesinde yanlış anlaşılacak hiçbir şey göremedi. Başını eğmiş, kulaklarını dikleştirmiş ve karanlığın içine doğru bakıp kalmıştı. Havayı tadarken burun delikleri titriyordu.

Scott, Maggie'den pansiyona, oradan etraflarındaki çalıklıkların arasına ve meyve ağaçlarına baktı.

“Gerçekten mi?”

Yan kapısının üstündeki ışık, aylardır yanmıyordu. Çift kanatlı cam kapısını örten perdeler sabah bıraktığı gibi aralıktı ve mutfağın lambası hâlâ yanıyordu. Scott, Maggie'nin kafesini, yemek masasını ve mutfak masasının bir bölümünü gördü. Evi normal görünüyordu, farklı hiçbir şey yok gibiydi. Mahallesinde kendini hiç tehlikede hissetmemişti ama

köpeğine güveniyordu ve belli ki Maggie hoşuna gitmeyen bir şeyin kokusunu almıştı. Scott çalılıkların arasında bir kedi ya da bir rakun olup olmadığını merak etti.

“Neyin kokusunu aldın?”

Scott fısıldadığını sonradan fark etti.

Önce Maggie’nin kayışını bırakmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Otuz sekiz kiloluk bir saldı köpeğinin, mavi teberlerin arasındaki bir kediyi ya da çocuğu gafil avlamasını istemiyordu. Onun yerine Maggie’nin kayışını iki metre uzattı.

“Pekâlâ, bebeğim, bakalım ne koklamışsın.”

Maggie, Scott’ı arkasından sürüklerken yerdeki kokuları silip süpürdü. Scott’ı doğruca yan kapıya, ardından da çift kanatlı cam kapıya götürdü. Sonra yan kapıya geri dönüp kilidi derin derin kokladı, ardından bir kez daha çift kanatlı cam kapıya giderek eşelemeye başladı.

Scott kapıyı açtı ama içeri girmedi. Bir süreliğine içeriyi dinledi, hiçbir şey duymadı, sonra Maggie’nin kayışını çıkartıp yüksek, anlaşılır bir sesle seslendi.

“Polis. Alman çoban köpeğimi salacağım. Konuş, yoksa bu köpek seni paramparça eder.”

Cevap veren olmadı.

Scott, Maggie’yi saldı.

Maggie içeriye koşmayınca Scott evine giren biri olduy-
sa da artık orada olmadığını anladı.

Maggie hızlıca oturma odasını döndü, mutfığı gezdi, sonra yatak odasına girdi ve geri döndü. Oturma odasını çaprazlamasına dolandı; kafesini, masayı ve kanepeyi kontrol etti ve tekrardan yatak odasına girdi. Geri döndüğünde kaygısı geç-

mişti. Kuyruğunu sallamaya başladı, mutfağa gitti ve bir an sonra Scott su içme sesini işitti. Scott içeri girip kapıyı kapattı.

“Sıra bende.”

Scott tüm pansiyonu gezdi. Önce pencerelerle kapıları kontrol etti ve sağlam olduklarını gördü. Hiçbiri ne kırılmış ne de zorla açılmıştı. Bilgisayarı, yazıcısı ve masanın üstündeki kâğıtları, tıpkı TV standı ve kablosuz telefonu gibi yerli yerindeydi. Telefonun kırmızı mesaj ışığı yanmaktaydı. Kanepesinin dibindeki kâğıtlarla duvara raptiyelenmiş haritalar ve şemalar öylece duruyordu. Çek defterine, babasından kalma saate ve bir zarf içinde yatağının başucundaki kurmalı radyonun altında tuttuğu üç yüz dolar nakit parasına dokunulmamıştı. Tabanca temizleme seti, iki kutu cephanesi ve eski bir 32 kalibre kısa namlulu tabancası hâlâ gardırobundaki LAPT spor çantasının içindeydi. Anksiyete haplarıyla ağrıkesicileri her zamanki gibi banyodaki dolaptaydılar.

Scott oturma odasına geri döndü. Maggie kafesinin yanında bekliyordu. Scott’ı görünce yan döndü ve arka bacağını kaldırdı. Scott gülümsedi.

“Aferin kızıma.”

Her şey normal görünse de Scott, Maggie’nin burnuna güveniyordu ve Maggie bir şeyin kokusunu almıştı. Bayan Earle’ün yedek anahtarı vardı, eve gelen tamircilere ve karınca ilaçlaması yapan haşere servisine kapıyı o açardı. Her zaman Scott’a önceden haber verse de bu kez unutmuş olabilirdi.

“Hemen döneceğim.”

Bayan Earle, kapıyı üzerinde bir eşofman üstü, şort ve

pembe tüylü terliklerle açtı. Arkasından televizyonun gürültüsü geliyordu.

“Merhaba, Bayan Earle. Bugün pansiyona kimseyi aldınız mı?”

Kadın pansiyonu harabeye dnms halde bulmayı beklemişçesine Scott’ın arkasına baktı.

“Hayır, almadım. Alsam sana haber vereceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama Maggie keyfini kaçıran bir koku aldı. Acaba dedim siz su tesisatçısını ya da karınca ilalayıcılarını mı içeri aldınız.”

Kadın tekrar Scott’ın arkasına baktı.

“O tuvalet yine mi sorun çıkardı?”

“Hayır, efendim. Sadece rnek veriyordum.”

“Eh, ben kimseyi içeri almadım. Umarım soyulmamışsındır.”

“Beni Maggie’nin tepkisi şaşırttı. Pencere ve kapılarda zorlama görmeyince kapıyı sizin açmış olabileceğınızı düşündüm. Maggie yeni bir şeyin kokusunu aldı. Yeni kokuları pek sevmez.”

Bayan Earle tekrardan Scott’ın arkasına bakıp kaşlarını çattı.

“Umarım sıçan kokusu falan almamıştır. Evine sıçan girmiş olabilir. Geceleri ağaçlara çıkıp tüm meyvelerimi yiyişlerinin sesini duyuyorum. O pis şeyler bir duvarı bile kemirebilir.”

Scott pansiyona doğru baktı.

Bayan Earle, “Seslerini duyar ya da dışkılarını görürsen bana haber ver. İlalamacılan çağırırım,” dedi.

Scott kadının haklı olup olmadığını merak etti ama ikna olmamıştı.

“Veririm. Teşekkürler, Bayan Earle.”

“Köpeğin çimenlere işemesine izin vermiyorsun, değil mi? O dışı köpekler bahçeleri benzinden daha hızlı yok ediyorlar.”

“Evet, efendim. Biliyorum.”

Scott pansiyona geri döndü. Çift kanatlı cam kapıyı kilitledi ve perdeyi kapattı. Maggie kafesinin önünde yan tarafının üzerine yatmış, uyudu uyuyacak haldeydi.

“Evde sıçan olduğunu düşünüyor.”

Maggie’nin kuyruğu yere çarptı. Pat.

Scott telefonunu eline alınca, Joyce Cowly’nin mesaj bıraktığını gördü.

“Scott, ben Joyce Cowly. CD’eri buldum. Acele etme. İstedğin zaman gelip izleyebilirsin ama önceden arayıp bizim burada olduğundan emin ol.”

Scott telefonu kapattı.

“Teşekkürler, Cowly.”

Scott buzdolabından bir Corona aldı, birazını içti, sonra üniformasını çıkardı. Duş aldıktan sonra üzerine bir tişört ve şort giydi. İlk birayı bitirdi, ikincisini açtı ve duvarındaki fotoğrafların önüne geçti.

Stephanie’ninkine dokundu.

“Hâlâ buradayım.”

Scott birasıyla beraber kanepeye oturdu. Maggie ayağa kalktı, sanki yüz yaşındaymış gibi yalpalayarak Scott’m yanına gitti ve ayağının dibine yattı. Soluğunu verdiğinde tüm bedeni titredi.

Scott yere, Maggie’nin yanına indi. Bacaklarını uzatarak

oturdu, çünkü bağdaş kurmak canını yakıyordu. Elini Maggie'nin böğrüne koydu. Maggie kuyruğunu yere vurdu. Pat pat pat.

Scott, "Vay be, birbirimizin öteki teki gibiyiz, değil mi?"

Pat pat.

"Belki doktorlar sana yardımcı olabilir. Bana kortizonu dayadılar. Canımı açıtsa da işe yarıyor."

Dosya klasörleri, şemalar ve saldırıyla ilgili biriktirdiği bir yığın gazete kupürü, küçük, derli toplu istifler halinde kanepeden duvara doğru uzanmaktaydı. Scott birasını yudumladı ve kendisinin, unuttuğu anılarla, hatırladığı anılarla, hayal ettiği anılarla ve belki de gerçek bile olmayan anılarla -bir anlığına görünen beyaz saç!- ilgili, sanki yalnızca onun sağlayabileceği olağanüstü, mucizevi bir anı, davayı çözecek ve Stephanie Anders'ı diriltecekmiş gibi zırvalayıp durarak; uzaylıların CIA adına çalıştığını kanıtlamak için didinen bir çatlak gibi göründüğe karar verdi. Dahası artık Hırsızlık-Cinayet Masası'nın en iyi dedektifleri de ona inanmaya başlamıştı; sanki bulmacalarının kayıp parçasını yerine oturtabilirmiş gibi.

Scott, Maggie'nin tüylerini okşadı.

Pat pat.

"Belki artık bu işin peşini bırakmanın vakti gelmiştir, ha. Ne dersin?"

Pat.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Scott kenarlan dört köşeli hale getirilmiş ve derli toplu duran yığınlara baktı ve bu derli toplu halleri canını sıkırmaya

başladı. Scott derli toplu değildi. Arabası, evi, hayatı, hepsi darmadağınktı. Evinde sıçanlar varsa, kâğıtlarının bozulmaması için büyük çaba harcamışlar ve fazla dikkatli davranmışlar demekti. Eğer birinde Marshall Ishi'nin soygun çantasındaki aletlerden varsa, pencerelerden birini kırmandan içeri girmek için Bayan Earle'ün kapıyı açmasına gerek duymazdı.

Scott yatak odasındaki el fenerini alıp dışarı çıktı. Maggie de peşinden gitti; Scott fenerle kilidi aydınlatırken o da çift kanatlı kapıyı kokladı.

“Bana engel oluyorsun. Çekil.”

Kilit zamanla eskimiş ve çizik içinde kalmıştı ama Scott kilidin açıldığına dair ne anahtar deliğinde ne de koruyucu çerçevesinde herhangi bir yeni çizik bulabildi.

Sonra yan kapıyı kontrol etti. Çift kanatlı cam kapının tek kilidi varken yan kapının topuzlu kilidi ve silindir kilidi vardı. Scott el feneriyle kilitlere doğru eğildi. İki kilitte de yeni bir kesik yoktu ama silindir kilidin koruyucu çerçevesinde siyah bir leke olduğunu gördü. Pislik ya da yağ olabilirdi ancak Scott, fener ışığını ayarladığında leke, metalik bir şekilde parılda.

Scott serçeparmağıyla o lekeye dokununca leke parmağına bulaştı. Madde, gümüşü renkte toz gibi görünüyordu ve Scott onun grafit olup olmadığını merak etti; kilitlerin daha kolay açılmasını sağlayan kuru kayganlaştırıcı. Marshall Ishi'nin soygun çantasında bir şişe grafit vardı. Maymuncuk tabancasına birazcık grafit dökerek bir kilidi saniyeler içinde açabilirdiniz. Anahtara gerek kalmazdı.

Scott birdenbire gülmeye başladı ve feneri kapattı. Hiçbir şey çalınmamıştı ve evi zarar görmemişti. Bazen bir leke yalnızca bir lekeydi.

“Sırf bir soygun çantası gördün diye aklından soygun uydurma.”

Scott eve geri girdi, kapıları kilitledi ve perdeleri kapattı. Stephanie’nin fotoğrafının önüne geçti.

“Vazgeçmiyorum ve bu işin peşini bırakmayacağım. Seni o zaman terk etmemiştim, şimdi de terk etmiyorum.”

Scott yere, fotoğrafın hemen altına oturdu ve dosyalarla belgelere şöyle bir göz gezdirdi. Maggie yanı başına uzandı.

Melon’la Stengler bir arpa boyu yol alamamışlardı ama bunun sebebi çabalamamaları değildi. Scott, şimdi şimdi onların aslında çok çabaladıklarını ama ATF Silin’i yakalamadan gerçek bir ipucu bulamayacaklarını ve Shin’in onlar görevden alındıktan sonra ancak yakalandığını anlıyordu. Olayın seyrini Shin değiştirmişti.

Scott yığınları karıştırdı ve içinde ucuz saat kordonu bulunan delil torbasını buldu. Pas, demişti Chen. Scott bir kez daha kordondaki pasın çatıdan bulaşp bulaşmadığını merak etti. Gerçi öyle olsa bile bu bir şey kanıtlamazdı.

Scott torbanın ağzını açtı ve deri kordonu çıkardığı anda Maggie ayağa fırladı.

Scott, “Çişin mi geldi?” diye sordu.

Maggie, Scott’a o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse kucakına çıkacaktı. Scott’a baktı, kuyruğunu salladı ve ucuz deriyi kokladı. Scott kordonu incelemek için torbayı ilk açtığında Maggie burnunun dibine girmişti ve şimdi de sanki oynamak istiyormuş gibi kordonu almaya çalışıyordu.

Maggie, Marshall Ishi'nin evindeki gibi davranıyordu.

Scott kordonu sağ tarafına çekti, Maggie kordonun peşinden gitti. Scott kordonu arkasına sakladı, Maggie arkasına geçmeye çalışırken sevinçle zıpladı.

Oyun.

Köpekler bizi memnun etmek ya da korumak için her şeyi yaparlar. Başka hiçbir şeyleri yoktur çünkü.

Scott kordonu torbadan ilk çıkardığında Maggie yanındaydı. Bundan birkaç dakika önce oyun oynuyorlardı ve Scott kordonu incelerken Maggie de onu koklamıştı. O kadar yaklaşmıştı ki Scott onu geri itmişti; yani şimdi o kordonu oyun oynamakla bağdaştırıyor olabilirdi. Scott bunu Maggie'nin düşündüğü şekilde düşünmeye çalıştı.

Scott ve Maggie oynuyor.

Scott kordonu alıyor.

Kordon bir oyuncak.

Maggie, Scott'la ve oyuncuğıyla oynamak istiyor.

Kordonun kokusunu alınca bul, Scott'la Maggie oynasın.

Köpek diyarına hoş geldiniz.

Scott kordonu delil torbasına geri koydu. Başta Maggie'nin, kristalden yayılan kimyasal kokulara, onları patlayıcılarla karıştırdığı için uyan verdiğini zannetmişti. Gel gelelim Budress bunun doğru olamayacağına inanıyordu. O halde kordonda Maggie'nin tanıdığı başka bir koku vardı.

Hem Marshall hem de Daryl'ın üstünde o kimyasal kristal kokusu olmalıydı ama Maggie, Marshall için uyarı vermemişti. Evin içi için vermişti, Daryl için vermişti ve şimdi de kordon için veriyordu. Scott, Maggie'ye baktı ve yavaşça gülümsemeye başladı.

“Gerçekten mi? Yani, gerçekten mi?”

Pat pat pat.

O ince deri kordon, neredeyse dokuz aydır torbanın içindeydi. Scott koku zerreciklerinin zamanla yok olduğunu biliyordu ama bir insanın terinin ve vücut yağının deri bir kordonun içine sinmesi kulağa epey mantıklı geliyordu.

Scott telefonunu alıp Budress’i aradı.

“Hey, dostum, ben Scott. Umanm rahatsız etmiyorumdur.”

“Hayır, etmiyorsun. N’oldu?”

Scott arka planda televizyondan gelen sesleri işitti.

“Bir koku ne zamana kadar kalır?”

“Ne tür bir koku?”

“İnsan kokusu.”

“Biraz daha açıklayıcı olman lazım, dostum. Yer kokusu mu? Hava kokusu mu? Hava kokusu rüzgârla birlikte yok olur. Yer kokusuysa yirmi dört saatten kırk sekiz saate kadar kalabilir. Unsurlara ve çevreye göre değişir.”

“Bir delil torbasındaki deri bir kordon peki?”

“Ah, o zaman durum farklı. O plastik torbalardan mı?”

“Evet.”

“Neden böyle bir şey bilmek istiyorsun? Elinde aramak istediğin bir örnek mi var?”

“Dedektiflerden biri sordu. Davalarından birine ait bir delilmi?”

“Değişir. Gözeneksiz ve tepkimesiz oldukları için cam kavanozlarda saklansalar daha iyi olur ama o dayanıklı delil torbaları da epey iş görüyor. Torbanın ağzı kilitli miydi? Kilitli değilse içeri hava girer ve yağlar çözülmeye başlar.”

“Hayır, kilitliydi. Bir kutunun içinde tutuluyordu.”

“Ne zamandır?”

Scott tüm bu sorulardan ötürü rahatsız olmaya başladı ama Budress’in yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu.

“Konuşmalarına bakılırsa uzun bir süre. Altı ay gibi. Altı ay diyelim. Gerçi onlar genel anlamda soruyorlardı.”

“Tamam. O kilitli torbalardan birinde, hava geçirmeden, güneş görmeden en az üç ay kalır diye düşünüyorum ama bir yılı aşkın süre kilitli kalmış kıyafetlerdeki kokuyu alan köpeklere şahit olduğum da oldu.”

“Anladım, dostum, teşekkürler. Dedektiflere söylerim.”

Scott tam telefonu kapatacakken Budress seslendi.

“Hey, söylemeyi unuttum. Leland bana Maggie’yle çalışma şeklinin hoşuna gittiğini söyledi. Şaşırma tepkisinde gelişme kaydettiğimizi düşünüyor.”

“Harika.”

Scott, Leland’la ilgili konuşmak istemiyordu.

“Sana söylediğimi ona söyleme, tamam mı?”

“Hayatta söylemem.”

Scott telefonu kapattı ve torbadaki kordonla oynadı.

Ağabeyinin izinden gidiyor.

Daryl ağabeyinin evinde yaşıyordu, o yüzden evde kokusu vardı. Maggie, Daryl ve kordon için uyan vermişti. O saat Daryl’ın olabilir miydi?

Scott, Maggie’nin burnuna dokundu. Maggie, Scott’ın parmaklarını yaladı.

“İmkânsız.”

Belki de Shin’in dükkânını iki kardeş beraber soymuş-

lardı. Belki de Daryl ağabeyinin gözcüsüydu; çatıya çıkıp polisi gözetlemişti. Belki de şahit Marshall değil, Daryl'dı.

Scott plastik delil torbasındaki eski püskü, kahverengi deri parçasına baktı.

Torbayı bir kenara koydu ve köpeğini severken Daryl ı düşündü.

Ertesi sabah Scott kaygılı ve tedirgin bir halde uyandı. Rüyasında Marshall'la Daryl'ı görmüştü. Rüyasında, saldırı gerçekleşirken onlar öylece dikilmiş izliyorlardı. Rüyasında Marshall, Cowly'le Orso'ya o beş adamın maskelerini çıkardıklarını söylüyor ve her birinin ismini veriyordu. Rüyasında, Marshall adamların isimlerini ve adreslerini biliyordu ve ceptelefonunda her birinin yakından çekilmiş fotoğrafı vardı. Scott sadece adamın orada olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Maggie'yi yürüyüşe çıkardı, sonra duş aldı ve mutfak tezgâhının üstünde mısır gevreği yedi. Orso'yla Cowly'ye kordondan bahsetse mi, bahsetmese mi kara kara düşündü. Zaten kaçığın teki olduğunu zannediyorlardı. Şimdi kalkıp bir köpeğe dayanan bir teori ortaya atıp işleri daha da berbat etmek istemiyordu.

Saat altı otuza geldiğinde beklemekten bıkmıştı artık; Cowly'yi cebinden aradı.

“Selam, Joyce, ben Scott James. CD’leri almaya gelebilir miyim?”

“Saat daha sabahın altı buçuğu, farkındasın, değil mi?”

“şimdi demedim. Sen ne zaman dersen.”

Cowly bir süreliğine bir şey demeyince, Scott kadını uykudan uyandırmış olabileceğinden endişelendi.

“Uyandırdıysam kusura bakma.”

“Az önce beş kilometre koştum. Bir düşüneyim. On bir gibi gelebilir misin?”

“Elbette, on bir uygun. Bu arada, Ishi’den haber var mı? Bir şey görmüş mü?”

“Dün gece sorduğumda hâlâ konuşmamıştı. Çok sağlam bir kamu avukatı var. Orso, Bölge Savcısı’nı çağırđı, mesai başlar başlamaz gelecek. Bir anlaşma sağlamaya çalışacaklar.”

Scott, Daryl’den bahsedip bahsetmemeyi bir kez daha düşündü ama bir kez daha bahsetmemeye karar verdi.

“Tamam, on birde görüşürüz.”

Eğitim tesisinde yedi çeyrekten on buçuğa kadar Maggie’yle çalıştıktan sonra, onu orada bırakıp Tekne’ye doğru yola çıktı. Maggie’yi kulübesine kapattığında köpeğin yüzünde beliren afallamış ifade yüreğini sızlatmıştı. Yanından ayrılırken havlamasıyla daha da kötü olmuştu. O sabit hav hav yakarışları öylesine canını yakmıştı ki Scott gözlerini sıkıca yummuştu. Bunu daha önce de duyduğunu fark edince daha hızlı yürümüştü.

Scotty, beni bırakma.

Yanında Maggie olmayınca Trans Am bomboştu sanki. Maggie konsola oturduğunda siyah-taba rengi bir duvar gibi

arabayı ortadan ikiye ayırırdı ama şimdi onsuz arabada olmak tuhaf geliyordu. Bu, Maggie'yi eve getirdiğinden beri arabaya sadece ikinci kez yalnız binişiydi. Normalde günün yirmi dört saatini beraber geçiriyorlardı. Beraber yiyor, beraber oynuyor, beraber antrenman yapıyor ve beraber yaşıyorlardı. Maggie'ye sahip olmak, üç yaşında bir çocuğa sahip olmak gibiydi. Hatta daha da iyisi. Ona otur dediğinde oturuyordu. Scott boş konsola baktı ve Maggie'nin artık havlamıyor olduğunu umdu.

Gazı kökledi, ardından kendisinin, kocaman adamın, bir polisin, sırf köpeği yalnız diye endişelendiğinden ötürü hızlı araç kullandığını fark etti. Kendine güldü.

“Sakin ol, aptal. O bir insanmış gibi davranıyorsun. O bir köpek.”

Gaza biraz daha yüklendi.

“Kendinle çok konuşuyorsun. Bu iyi bir şey olmasa gerek.”

On iki dakika sonra Scott, Tekne'nin otoparkına park edip beşinci kata çıktı ve Covvly'nin Orso'yla beraber beklediğini görünce şaşırdı. Covvly ona bir zarf uzattı.

“Sende kalabilir. Kopyalarını aldım.”

Scott zarfı eline aldığı anda içindeki CD Terin oynadığını hissetti ama yalnızca başıyla onaylayabildi. Orso bir cenaze müdürü gibi görünüyordu.

“Birkaç dakikan var mı? İçeride konuşabilir miyiz?”

Scott'ın vücudu yakıcı bir sıcaklıkla doldu.

“Konu Ishi mi? İçeride mi?”

“Hadi, içeride konuşalım. Maggie'yi getirmemene üzül-düm. Onu burada görmek güzeldi.”

Scott yalnızca mırıltılar duyuyordu. Kendi kâbusunda kaybolurken bile, saldırıyı Marshall Ishi'nin gözlerinden görmeye hazırlıyordu kendini. Bentley'in takla atışı, iriyarlı adamın tüfeğini doğrultuşu, Stephanie'nin kanlı elleriyle ona doğru uzanışı. Scott, Orso'nun bir cevap beklediğinin hayal meyal farkındaydı ama sessizce yürümeye devam etti.

Konferans odasına girip yerlerini alana dek kimse konuşmadı, sonra Orso açıklamaya koyuldu.

“Bay Ishi bu sabah itiraf etti. O gece çaldığı parçalardan üçünü hatırladı; oymalı bir fildişi pipo seti.

Covvly, “Fildişi değil. Gergedan boynuzu. Kaplan dişi işlemeli. ABD’de alımı ve satımı yasak,” dedi.

“Her neyse. Pipolar, Bay Shin’in çalındığını söylediği malların arasındaydı.”

Neyin çalındığı Scott’m umurunda değildi.

“Silahlı saldırganları görmüş mü?”

Orso rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Sonra yüzü yumuşadı ve üzgün bir hal aldı.

“Görmemiş. Üzgünüm, Scott. Görmemiş. Bize yardımı dokunmaz.”

Covvly öne doğru eğildi.

“Shin’in dükkânına, saldırdan neredeyse üç saat önce girmiş. Siz oraya vardığınızda, o evine geri dönüp kafayı bulmuş bile.”

Scott bakışlarını Covvly’den Orso’ya çevirdi.

“Bu kadar mı?”

“Şansımızı denedik. Çok makul görünüyordu; saldırıyla aynı gece, gerçekleştiği yerin elli metre gerisinde soygun ol-

muş, daha ne olsun? Ama görmemiş işte. Bize yardımı dokunmaz.”

“Yalan söylüyor. O adamların, bir polis memuruyla iki sivili öldürdüklerini gördü. Elinde makineli tüfek olan o piç kurusunu gördü.”

Covvly araya girdi. “Scott...”

“Kendisini öldürmelerinden korkuyor.”

Orso başını salladı.

“O, gerçeği söylüyor.”

“Bir met bağımlısı mı gerçeği söylüyor? Bir uyuşturucu satıcısı hırsız mı gerçeği söylüyor?”

“Elimizdeki tanık ifadeleri ve delillerle, adamı tam dokuz ayn ağır ve hafif suçtan gözaltına aldık. Daha önce bir kez ağır suçtan hüküm giymiş zaten, iki kez daha giyerse üç uyarı yasasını çiğnemiş olur.”

“Bu, gerçeği söylediği anlamına gelmez. Korktuğu anlamına gelir.”

Orso konuşmaya devam etti.

“Shin’inkinin de içinde olduğu dört soygunu itiraf etti. Bize söylediği her şey; zaman, mekân, içeriye nasıl girdiği, ne çaldığı, tüm detaylar. Hepsi kontrol edildi. Shin’in soygunuyla ilgili verdiği ifade kontrol edildi. Yalan makinesine sokuldu. Geçti. Ona Shin’in dükkânına ne zaman girdiğini, ne zaman çıktığını ve ne gördüğünü sorduk, onları da geçti.”

Orso arkasına yaslanıp ellerini birleştirdi.

“Ona inanıyoruz, Scott. Yalan söylemiyor. Bir şey görmemiş. Bize yardımı dokunmaz.”

Scott sanki bir şey kaybetmişti. Başka sorular da sorması

gerektiğini düşünüyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Onu saldınız mı?”

Orso şaşırmış gibiydi.

“Ishi’yi mi? Tabii ki hayır. Cezası belli olana dek Erkekler Merkezi Cezaevi’nde kalacak. Sonra hapse girecek.”

“Peki ya kızla ev arkadaşları?”

“Hepsi çark etti. İşbirliği yaptıklarından dolayı onları saldı.”

Scott başıyla onayladı.

“Şimdi ne olacak peki?”

Orso saçına dokundu.

“Beyaz saç. Ian’ın kaynakları var. Belki içlerinden biri, beyaz saçlı bir sürücü tanıyordun”

Scott, Cowly’ye döndü. Her an uykuya dalabilirmiş gibi masaya bakıyordu. Scott’ın içinden ona plajdaki adamı sormak geldi ve yine saat kordonundan bahsedip bahsetmemeyi düşündü.

“Cidden berbat bir durum, dostum. Çok üzgünüm.”

Scott başıyla onayladı. Saat kordonuyla Daryl arasındaki bağlantı yetersizdi. Açıklamaya çalışsa onun bir zavallı yahut bir deli olduğunu düşünürlerdi. Cowly’nin kendisini o şekilde görmesini istemiyordu.

Scott dalgın bir halde Maggie’ye dokunmak için uzandı ama yalmzca havayı hissetti. Utanarak Cowly’ye baktı ama Cowly fark etmiş gibi görünmüyordu. Orso hâlâ konuşmaktaydı.

“Ve elimizde sen varsın, Scott. Soruşturma Marshall Ishi’yle bitmedi.”

Orso ayağa kalkarak görüşmeyi sonlandırdı.

Scott, Cowly'yle beraber kalktı. Zarfı aldı, diğerlerinin elini sıktı ve gösterdikleri çaba için onlara teşekkür etti. Onlara, artık Melon ve Stengler'a da duymuş olması gerektiğini bildiği şekilde saygı duyuyordu.

Scott, Orso'nun haklı olduğuna inanıyordu. Soruşturma Marshall Ishi'yle bitmemişti. Daryl vardı; ne var ki, Orso'yla Cowly'nin ondan haberleri yoktu.

Maggie'nin hâlâ havlayıp havlamadığını düşündü. Topallamamaya özen göstererek hızlıca oradan ayrıldı.

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

...and the ...
...and the ...
...and the ...

Scott köpek evine girdiğinde Maggie havlıyordu ama bu seferki havlaması tamamen sevinçtendi. Maggie kapıya atladı, arka bacaklarının üstünde doğnıldı ve kuyruğunu salladı. Scott onu kulübeden çıkartıp, bir yandan tiz bir sesle konuşurken bir yandan da tüylerini karıştırdı.

“Sana geri döneceğimi söylemiştim. Uzun sürmeyeceğini söylemiştim. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Maggie kuyruğunu öylesine sert sallıyordu ki tüm bedeni de onunla beraber oynuyordu.

Paul Budress ve siyah çoban köpeği Obi koridorun sonundaydılar. Dana Flynn, Malinois cinsi köpeği Gator’la beraber koşuyor, hayvanın jilet gibi keskin dişlerini kontrol ediyordu. Scott gülümsedi. Çoğu eski asker olan bu sert görünüşlü K-9 eğiticileri, koca koca adam ve kadınlardı ama hiçbiri köpeklerle tiz bir tonda, küçük kız çocuğu sesiyle konuşmayı yadırgamıyordu.

Scott, Maggie’nin kayışını takarken Leland, arkasında belirdi.

“Sonunda aramıza katılabilmişsin, Memur James. Umarız yine bir yerlere kaybolmazsın.”

Maggie’nin neşesi usul, alçak bir hırıltıya dönüştü. Scott, Maggie’nin kayışını kısaltıp onu bacağının dibinde tuttu. Leland, Scott’ın Maggie’yle çalışma şeklini seviyor ve ikinin ilerleme kaydettiğini düşünüyorsa, Scott ona daha fazlasını verecekti ama orada bekleyerek değil.

“Sizi görmeye geldim, Komiserim. Maggie’yle beraber kalabalık çalışması yapmak istiyorum. Sizin için uygun mu?”

Leland’in suratı daha da buruştu.

“Neymiş bu ‘kalabalık çalışması’?”

Scott, Goodman’la geçirdiği seanslardan alıntılar yaptı.

“TSSB’yle baş gösteren anksiyete nedeniyle, insanların arasında endişeye kapılıyor. Anksiyete, kötü bir şey olacakmış gibi hissetmesine neden oluyor; tıpkı silah sesiyle yerrinden sıçradığındaki gibi. Bu durum da ondan farklı değil. Kötü bir şey olmayacağım öğrenmesi için kalabalık yerlerde vakit geçirmesini istiyorum. Eğer kalabalık arasında rahatlamaya başlarsa bu, silah sesiyle ilgili rahatsızlığına da yardımcı olabilir. Anlatabildim mi?”

Leland hemen cevap vermedi.

“Tüm bunları nereden öğrendin?”

“Bir kitaptan.”

Leland yavaşça bunu düşündü.

“Kalabalık çalışması, ha.”

“Sizin de izniniz olursa. İyi bir terapi olduğunu söylüyorlar”

Leland aynı yavaşlıkta başıyla onayladı.

“Bunu bir deneyelim derim, Memur James. Kalabalık çalışması. Pekâlâ, bakalım. Git kalabalık bul.”

Scott, Maggie’yi arabasına bindirdi ve Marshall Ishi’nin evine sürdü. Maggie’yi kalabalığın arasına karıştırmak istiyordu ama amacı anksiyetesini tedavi etmek değildi. O, Maggie’nin burnunu ve Daryl Ishi’yle ilgili teorisini test etmek istiyordu.

Scott evi inceledi. Kızla iki ev arkadaşı içerideymiş, değilmiş umurunda değildi ama Maggie’nin Daryl’ı görmesini istemiyordu. Bununla birlikte, evde kimse yoksa saatlerce orada beklemek de istemiyordu.

İlk çapraz yan yola doğru sürdü, U dönüşü yaptı ve üç ev geriye, çimenlerin kaldırımların üstünü kapladığı yere park etti. Maggie’yi dışarı çıkardı, su şişesinden su içirdi, ardından da çimleri işaret etti.

“İşe.”

Maggie koklayarak bir yer buldu ve işedi. Bu, Deniz Piyade Teşkilatı’nda öğrendiği bir numaraydı. Komutla işemek.

Maggie işini bitirdiğinde Scott kayışını bıraktı.

“Maggie. Yat.”

Maggie anında kamının üstüne yattı.

“Kal.”

Maggie’nin yanından ayrıldı. Arkasını dönüp bakmadı ama endişeliydi. Scott, Maggie’yi evinin yanındaki parkta veya eğitim tesisinde bir yere bırakıyor, beklemesini söylüyordu ve Maggie de Scott alan boyunca yürüyüp geri dönene dek olduğu yerde kalıyordu. Hatta Scott binanın çevresini yürürken, onu göremediğinde bile kıpırdamıyordu.

Piyade K-9 eğitmenleri, ona temel beceri setini öğretmede harika bir iş çıkarmışlardı ve Maggie olağanüstü bir köpekti. Scott, Ishi'nin kapısına varınca dönüp Maggie'ye baktı. Maggie bıraktığı yerdeydi, onu izliyordu; kulakları iki siyah boynuz gibi sipsivri, başı dikti.

Kapıya döndü, zili çaldı ve kapıya vurdu. Ona kadar saydıktan sonra daha sert vurdu.

Kapıyı Estelle “Ganj” Rolley açtı. Scott'm üniformasını gördüğü anda yaptığı ilk şey havayı yellemek oldu. Scott, serbest bırakıldıktan sonra kristal almasının ne kadar sürdüğünü merak etti. Kokuyu göz ardı edip gülümsedi.

“Bayan Rolley, ben Memur James. Los Angeles Polis Teşkilatı, haklarınızı bilmenizi istiyor.”

Kadının suratı şaşkınlıkla büzüşmüştü. Sanki daha da zayıflamıştı ve dik duramayacak kadar güçsüzmüş gibi yarı kambur duruyordu.

“Daha yeni serbest bırakıldım. Lütfen beni tekrar tutuklamayın.”

“Hayır, hanımefendi, o haklar değil. şikâyetle bulumna hakkınız olduğunu bilmenizi istiyoruz. Kötü muamele gördüğünüzü ya da delil olarak kullanılamayacak eşyalarınızın yasadışı yollarla alındığını düşünüyorsanız belediyeye şikâyetle bulunabilir ve muhtemelen tazminat alabilirsiniz. Size anlattığım haklarınızı anladınız mı?”

Kadının suratı daha da büzüştü.

“Hayır.”

Daryl Ishi kadının arkasında belirdi. Gözlerini kısarak Scott'a baktı ama onu hatırladığına dair bir belirti göstermedi.

“Neler oluyor?”

Estelle kollarını, olmayan göğüslerinin üstünde kavuşturdu.

“Doğru tutuklanıp tutuklanmadığımızı bilmek istiyor.”

Scott araya girdi. Artık Daryl’ın evde olduğunu biliyordu ve ihtiyacı olan tek şey de buydu. Şimdi gitmek istiyordu.

“Siz Bay Danowski misiniz yoksa Bay Pantelli mi?”

“Hiçbiri. Onlar evde değiller.”

“Kendilerine adaletsizce ya da kanunsuz bir şekilde davranıldığını düşünüyorlarsa şikâyetle bulunma hakları var. Bu, yeni benimsediğimiz bir ilke. İnsanlara bizi dava edebileceklerini haber vermek. Siz diğerlerine söyler misiniz?”

“Yok artık. Seni buraya sizi dava edebileceğimizi söylemen için mi gönderdiler yani?”

“Ya. Size iyi günler.”

Scott memnun bir şekilde gülümsedi, gidecekmiş gibi geri çekildi, sonra durdu ve gülümsemeyi kesti. Estelle Rolley kapıyı kapatmak üzereydi ama Scott yaklaşp kapıyı tuttu. Sert, tehlikeli sokak polisi bakışlarıyla Daryl’a baktı.

“Sen Marshall’ın kardeşi Daryl’sın. Tutuklamadığımız tek kişi sensin.”

Daryl kıpırdandı.

“Ben bir şey yapmadım.”

“Marshall da aynı şeyi söyleyip duruyor. Seninle konuşmak için geri döneceğiz. Bekle.”

Scott bir on saniye daha ona baktıktan sonra geri çekildi.

“Artık kapıyı kapatabilirsiniz.”

Estelle Rolley kapıyı kapattı.

Scott arabasına geri dönerken kalbi küt küt atıyordu. Maggie'nin tüylerini karıştırıp yerinden kıpırdamadığı için onu överken elleri titriyordu.

Maggie'yi arabaya bindirdi, bir sonraki sokağa sürdü, tekrar park etti ve bekledi. Çok sürmedi.

Daryl sekiz dakika sonra, hızlı adımlarla evden ayrıldı. Daha da hızlanarak koşar adımlarla yürümeye başladı ve bir sonraki çapraz yan yolda en yakındaki ve en kalabalık cadde olan Alvarado'ya döndü.

Scott, adamın peşine takıldığında deli olmadığını umuyordu ve yanılmadığını.

Scott, her üniformalı devriye memuru gibi iki kişilik Adam polis araçlarından birinde görev yapıyordu. Şimdiye dek ne bir sivil görevde yer almış, ne de işaretsiz bir araba sürmüştü. Polis aracıyla birini takip ettiğinde çakarları yakar ve hızlı sürerdi. Daryl'ı takip etmekse tam bir işkenceydi.

Scott, Daryl'ın Alvarado'ya vardığında bir otobüse bineceğini düşünmüştü ama Daryl güneye dönmüş ve yoluna yayan devam etmişti.

Kalabalık bir caddedeki yavaş ilerleyiş, Daryl'ı bir arabayla takip etmeyi zorlaştırsa da onu yürüyerek takip etmek daha da zor olacaktı. Maggie dikkat çekiyordu ve kendisi yürürken Daryl bir otobüse atlasa Scott onu kaybederdi.

Scott durdu, Daryl neredeyse gözden kaybolana dek onu izledi, sonra aradaki mesafeyi kısalttı ve tekrar durdu. Maggie'nin umurunda değildi. Konsolun üstünde oturmak ve etrafı izlemek hoşuna gidiyordu.

Daryl küçük bir markete girdi ve o kadar uzun süre içe-

ride kaldı ki Scott onun arkadan kaçmış olabileceğinden endişe etmeye başladı ama Daryl büyük boy bir içeceklerle marketten çıkıp güneye doğru yürümeye devam etti. Altı dakika sonra Altıncı Cadde'den geçti ve tutuklama ekibinin Marshall'ı yakalamak için hazırlık yaptığı yere bir blok kala MacArthur Parkı'na girdi.

“Dünya küçük.”

Scott aynaya bakıp kaşlarını çatı.

“Kendi kendine konuşmayı kes.”

Scott parkın karşısındaki ilk boş yere park etti, kapıyı araladı ve daha iyi görebilmek için arabadan indi. Gördüğü şey hoşuna gitti.

Wilshire'ın üstündeki MacArthur Parkı'nda bir futbol sahasıyla bir açık hava sahnesi vardı ve yemyeşil çimlerin üstü piknik masaları, palmiye ağaçları ve gri renkli, solmuş meşe ağaçlarıyla kaplıydı. Asfaltlanmış yürüme yolları çimlerin üstünde kıvrılıyor; bebek arabalı kadınlar, kaykay sancılarını ve yerel marketlerden çaldıkları ağzına kadar dolu alışveriş arabalarını iten ağır çekim evsizleri kendine çekiyordu. Kucağında bebeklerle kadınlar iki üç masayı doldurmuştu; iki üç masada da yapacak işleri olmayan genç Latin oğlanlar oturuyordu; evsizlerse kalanları yatak olarak kullanıyorlardı. Bazı çimlere oturmuş güneşleniyor, arkadaşlarıyla çember oluşturmuş vaziyette oturuyor ve ağaçların gölgesinde kitap okuyorlardı. Latin ve Ortadoğulu adamlar futbol sahasında bir o yana bir bu yana top koştururken yedek oyuncular kenarlarda beklemekteydi. İki genç kız bir palmiye ağacının dibinde gitar çalıyordu. Saçları boyalı üç

çocuk, aralarında esrarlı sigara gezdirmekteydi. Bir şizofren, parkın öbür ucunda çılgınca tökezleyerek kendisine gülen, boyunlarında dövme, yüzlerinde gözyaşı damlaları olan üç çete üyesinin yanından geçiyordu.

Daryl çete üyelerinin etrafından dolanıp çimenliği aştı, üç otçunun yanından geçti ve futbol sahasının kenarından yürüyerek parkın diğer ucuna vardı. Scott onu kaybetti ama plan da buydu zaten.

“Hadi kızım. Bakalım ne kadar iyisin?”

Scott, Maggie’nin altı metrelik takip kayışını taktı ama onu Daryl’ın parka girdiği yere götürürken kayışı kısa tuttu. Maggie’nin endişeli olduğunun farkındaydı. Yürürlerken kendini Scott’ın bacağına sürtüyordu ve kaygılı bir halde yabancı insanlarla gürültülü trafiğe bakıp duruyordu. Etrafındaki kokuları özümsemek için burnu üç kat daha hızlı çalışıyordu.

“Otur.”

Maggie oturdu, hâlâ etrafa göz atıyordu ama bakışları çoğunlukla Scott’ın üstündeydi.

Scott kordonu delil torbasından çıkardı ve Maggie’nin burnuna tuttu.

“Kokla, bebeğim. Kokla.”

Maggie’nin burun delikleri açıldı ve titreşti. Bir koku almak için iç çektiğinde nefes alma yapısı değişiyordu. Koku almak nefes almakla aynı şey değildi. Koku almak için içine çektiği hava ciğerlerine dolmuyordu. Koku almak, zincir denilen, gruplar halinde aldığı küçük hava çekişleriydi. Bir zincir, üç ila yedi arasında değişen koklamalarla oluşurdu

ve Maggie her zaman üç kez koklardı. Kokla-kokla-kokla, dur, kokla-kokla-kokla. Budress'in köpeği Obi, beş zincirli koklardı. Her zaman beş. Kimse nedenini bilmezdi ama her köpek farklıydı.

Scott kordonu Maggie'nin burnuna değdirdi, şaka yolu başının etrafında salladı ve biraz daha koklamasına izin verdi.

“Benim için bul onu, bebeğim. Benim için yap bunu. Haklı mıymışız, görelim.”

Scott geri çekilip emri verdi.

“Ara, ara, ara.”

Maggie kulakları ileride, yüzü odaklanmayla kararmış bir vaziyette ayağa fırladı. Sağına döndü, havayı yokladı ve başını yere eğdi. Bir an duraksadı, sonra ters yöne doğru birkaç adım gitti. Havadaki kokuyu bir kez daha yokladı ve bakışlarını parka dikti. Bu onun ilk uyarışıydı. Scott onun bir tat yakaladığını biliyordu ama kayışı uzatmadı. Maggie daha da uzaklaşırken kaldırımı bir uçtan diğer uca kokladı, sonra aniden arkasını döndü. Bakışlarını tekrar parka dikince Scott onu bulduğunu anladı. Maggie koşmaya başladı, kayışının sonuna geldi ve bir kızak köpeği gibi çekiştirmeye başladı. Üç çete üyesi onları görünce kaçtı.

Maggie, DaryFın izinin peşine takılıp piknik masalarının arasından ve futbol sahasının kuzey tarafından geçti. Futbol oynayanlar polisi ve Alman çoban köpeğini izlemek için maçı bıraktılar.

Futbol sahasının sonuna vardıklarında Scott, Daryl Ishi'yi gördü. İki genç kadın ve kendi yaşlarında bir adamla kon-

ser çadırının arkasında dikiliyordu. Kızlardan biri Scott'ı gördü, sonra diğerleri de baktı. Daryl belki bir saniyeliğine onlara baktıktan sonra karşı yöne doğru koşmaya başladı. Arkadaşı çadırın arkasından dolanıp sokağa doğru kaçtı.

“Yat.”

Maggie kamının üstüne yattı. Scott hızlıca yanına vardı, kayışını çıkardı ve derhal onu saldı.

“Yakala.”

Maggie bastığı yeri parçalamışçasına koşmaya başladı. Diğer adamı ve parktakileri görmezden geldi. Şimdi dünyası koku konisiydi ve koni Daryl'a doğru daralıyordu. Scott, Maggie'nin Daryl'ı gördüğünü biliyordu ama Maggie için Daryl'ın kokusunu koninin sonuna dek takip etmek, yakınlıkla parlayan bir ışığı takip etmek gibiydi. Gözleri bağlı olsa bile onu bulurdu.

Scott, Maggie'nin peşinden koştu ve koşarken derisinin altındaki buruşuk yara izleri sanki başka bir adamın vücudundaymış gibi, yalnızca hafif bir ağrı hissetti.

Maggie saniyeler içinde Daryl'la arasındaki mesafeyi kapattı. Daryl çadırın yanından geçip küçük bir ağaç topluluğunun arasına daldı, omzunun üzerinden arkasına baktı ve siyah-taba rengi bir kâbus gördü. En yakınındaki ağacın önünde durdu, sırtını ağaca yasladı ve elleriyle kasıklarını kapattı. Maggie, Scott'm kendisine öğrettiği gibi Daryl'ın ayağının dibinde durup havladı da havladı. Bul ve havla, kaçmaması için havla.

Scott yanlarına varınca on adım gerilerinde durdu ve Maggie'ye komut vermeden önce soluklandı.

“Bitti.”

Maggie atağını bitirdi, Scott’ın yanına koştu ve sol ayağının dibine oturdu.

“İzle.”

Piyade komutları. Maggie sfenks pozisyonu aldı, başını dikleştirdi ve bakışlarını Daryl’a kilitledi.

Scott, Daryl’ın yanına gitti.

“Sakin ol. Seni tutuklamayacağım. Sadece kıpırdama. Kaçarsan seni parçalar.”

“Kaçmayacağım.”

“Güzel. Yanaş.”

Maggie koşarak geldi, kışını Scott’ın sol ayağının yanına yerleştirdi ve bakışlarını tekrardan Daryl’a kilitledi. Sonra dudaklarını yaladı.

Daryl parmak uçlarının üstündeydi şimdi; Maggie’den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu.

“Dostum, bu ne şimdi? Hadi ama.”

“Çok arkadaş canlısıdır. Bak. Maggie, tokalaş. Tokalaş.”

Maggie sağ patisini uzattı ama Daryl yerinden kıpırdamadı.

“Elini sıkmak istemiyor musun?”

“Asla olmaz. Hadi ama dostum.”

Scott, Maggie’nin elini sıktı, onu övdü ve bir dilim salamla ödüllendirdi. Salam torbasını cebine koyarken delil torbasını çıkardı. Bir süre Daryl’ı inceleyerek nasıl ilerlemesi gerektiğine karar verdi.

“Öncelikle bu yaptığımı yapmamalıydım. Seni tutuklamayacağım. Sadece seninle, Estelle olmadan konuşmak istedim.”

“Marshall yakalandığında sen de evdeydin. Sen ve köpeğin.”

“Doğru.”

“O oğlan beni ısırmaya çalışmıştı.”

“Kız. Hayır, seni ısırmaya çalışmadı, yoksa ısırdı. Onun yaptığı şeye uyan vermek diyoruz.”

Scott, Daryl’ın kopuk kordonu görebilmesi için torbayı havaya kaldırdı. Daryl kordona öylesine baktıktan sonra bir kez daha baktı. O iyi bildiği kordonu tanırken Scott, Daryl’ın suratında beliren saniyelik anıyı gördü.

“Tanıdın mı?”

“Ne o? Kahverengi bir yara bandı gibi görünüyor.”

“Eski saatinin kordonunun yansı. Şu anda taktığınıninkine benziyor ama bunu bir tel örgüye taktın, kordonu koptu ve bu yarısı kaldırıma düştü.”

“O benim değil.”

“Senin gibi kokuyor ama. Kordonu köpeğime koklattım, kokunu parkın diğer ucundan buraya kadar takip etti. Parkta onca insan varken bu kordonun kokusunu senin üzerinde aldı. Muhteşem bir köpek, değil mi?”

Daryl, Scott’m arkasına baktı, bir kaçış yolu arıyordu ama bakışları tekrar Maggie’ye kaydı.

“Nasil koktuğu umurumda değil. Daha önce onu hiç görmedim.”

“Ağabeyin dokuz ay önce Çinli bir ithalat dükkânını soyduğunu itiraf etti. Asia Exotica adında bir yeri.”

“Avukatı söyledi. N’olmuş yani?”

“Ona yardım ettin mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Saatini orada kaybettin. Çatıda. Gözcüsü müydün?”

DarylTn bakışları bir anlığına kaydı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Sonrasında orada vakit geçirdiniz, biraz parti yaptınız, rahatladınız, değil mi?”

“Marshall’a sor.”

“Daryl, sen ve Marshall cinayetleri gördünüz mü?”

Daryl havası kaçmış bir balon gibi söndü. Bir anlığına Scott’ın arkasına baktı, bir kez yutkundu, sonra dudaklarını ıslattı. Cevabı yavaş ve düşünülmüştü.

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“İçlerinde bir polis memurunun da olduğu üç kişi öldürüldü. Eğer bir şey gördüysen ya da biliyorsan ağabeyine yardımcı olabilirsin. Hatta onu hapisten bile kurtarabilirsin.”

Daryl tekrar dudaklarını ıslattı.

“Ağabeyimin avukatıyla konuşmak istiyorum.”

Scott yolun sonuna geldiğini biliyordu. Aklına başka bir şey gelmeyince geri çekildi.

“Sana seni tutuklamayacağımı söylemiştim. Sadece konuştuk.”

Daryl, Maggie’ye baktı.

“O oğlan beni ısırır mı?”

“Kız. Hayır, seni ısırmaz. Gidebilirsin. Yine de sana söylediklerimi bir düşün, Daryl, tamam mı? Marshall’a yardımın dokunabilir.”

Daryl kenara kaydı ve ağaçların arasından çıkana dek Maggie’den gözünü ayırmamak için gerisingeri yürüdü. Sonra döndü, tökezledi ve koşmaya başladı.

Scott gidişini seyrederken Daryl’la ağabeyinin çatıdan aşağıya baktıklarını, yüzlerinin silahlardan çıkan parıltılarla aydınlandığını hayal etti.

“Oradaydı. O çocuğun orada olduğunu biliyorum.”

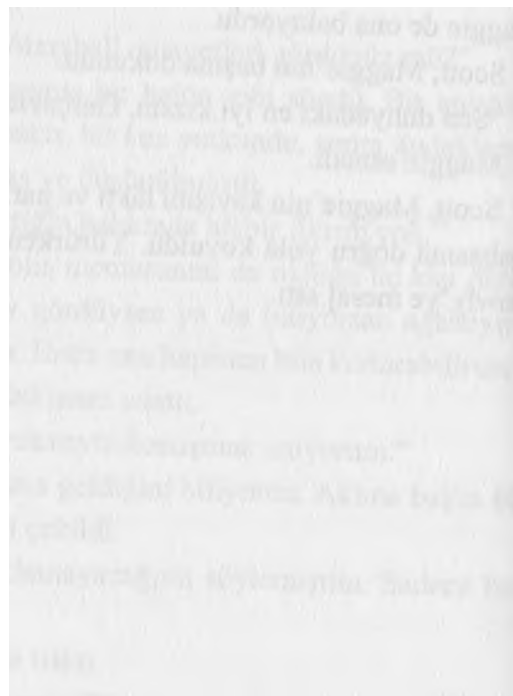
Scott, Maggie’ye baktı. Ağzı kulaklarında, dili keskin, bembeyaz dişlerinin kenarından aşağıya sarkmış bir halde Maggie de ona bakıyordu.

Scott, Maggie’nin başına dokundu.

“Sen dünyadaki en iyi kızsın. Gerçekten öylesin.”

Maggie esnedi.

Scott, Maggie’nin kayışını taktı ve parkın öteki ucundaki arabasına doğru yola koyuldu. Yürürken bir yandan Joyce Cowly’ye mesaj attı.

Orso'nun gözlerinden ateşler fışkırıyordu. Scott, Maggie'yi Budress'e bırakmış, o anda Cowly ve Orso'yla beraber konferans odasındaki masanın etrafında oturuyordu. Haberi beklediği gibi kabul görmemişti.

Orso delil torbasına, ağzına kadar köpek dışkısıyla doluymuş gibi bakıyordu.

“Neredeydi?”

“Dosya kutusunun dibinde. Bir zarfın içinde. Büyük zarflardan değil, küçük zarflardan biriydi. Melon, Chen'e geri gönderecekmiş.”

Cowly, amirine baktı.

“BSD, üstündeki leke kan gibi görüldüğü için torbalamış. Kan değil de pas olduğu ortaya çıkınca, Melon'a geri gönderip elden çıkarmak için izin istemişler. Melon da bir kart yazıp tamam demiş. Sanırım zarfı gönderecek vakti olmadı.”

Orso torbayı masanın üstüne attı.

“Ben zarf falan görmedim. Sen materyalleri incelerken gördün mü?”

“Hayır.”

Scott, “Hem yazdıkları notlar hem de zarf bende. Arabamda hatta. İsterseniz gidip getiririm,” dedi.

Orso kıpırdandı. Son on dakikadır kıpırdanıp yerini değiştiriyordu.

“İstiyorum elbette ama şimdi değil. Bu ofisten izin almadan *herhangi* bir şey alabileceğini nereden çıkardın?”

“Notta çöp olduğu yazıyordu. Melon ona atmasını söylemişti.”

Orso gözlerini yumdu ama dişlerini sıktığı belliydi. Sesi sakın çıksa da gözlerini açmadan konuştu.

“Peki. Çöp olduğunu düşündüğün için kendine o kordonu alma izni verdin ama şimdi delil olduğuna inanıyorsun.”

“Onu, üzerindeki pastan dolayı aldım.”

Orso gözlerini açtı. Bir şey söylemeyince Scott devam etti.

“O şeyi, cinayet mahallinin üstünde kalan çatının hemen altındaki kaldırımdan almışlar. O çatı size bahsettiğim çatı. Oradayken elime pas bulaşmıştı. Arada bir bağlantı olabileceğini düşündüm. Bunun üzerine düşünmek istedim.”

“Yani aldığında delil olmasını umuyordun.”

“Ne umduğumu bilmiyorum. Üzerine düşünmek istedim.”

“Bunu evet olarak alıyorum. Her iki şekilde de -çünkü onun bir çöp ya da delil olduğunu düşünmen umurumda değil- sorun şu: Eğer delilse, onu eve götürerek -ki sen bu davanın bir soruşturma görevlisi değil sadece kibar davrandığımız bir piç kuruşusun- delil zincirini kırdın.”

Cowly’nin sesi usulca çıkmıştı.

“Amirim.”

Scott, ne cevap verdi ne de Orso'nun kendisinin bir piç kurusu olduğunu düşünmesini umursadı. Bu bir kenara atılmış kahverengi deri parçası, onu Daryl'a götürmüştü ve Daryl da onları katillere götürebilirdi.

Orso'nun suratı kaskatı kesilmişken sol gözünün altı se-yirdi. Sonra bir anda suratı yumuşadı.

“Özür dilerim, Scott. Öyle dememeliydim. Çok üzgünüm.”

“Yanlıı yaptım. Ben de özür dilerim ama kordon olay yerindeydi ve Daryl onu takıyordu. Eminim. Köpeğim yanılmıyor.”

Cowly, “Daryl kordonun kendisine ait olduğunu ve olay yerinde bulunduğunu inkâr ediyor. Madem öyle, ondan örnek alıp DNA'ları karşılaştıralım. O zaman gerçeğı anlarız.”

Orso bir süre delil torbasına baktıktan sonra sandalyesini kapıya kadar sürdü.

“Jerry! Petievich! Gidip lan yerinde mi bakar mısınız? Yerindeyse buraya gelmesini söyleyin.”

I-Man birkaç dakika sonra aralarına katıldı. Suratı Scott'ın hatırladığından daha kırmızıydı. Scott'ı görünce suratına şaşkın bir gülümseme yayıldı.

“Anı bankasından yeni bir sıcak gelişme mi aldın yoksa? O beyaz favori, rinofımalı burna mı dönüştü?”

Bu aptalca şaka sinir bozucuydu ama Scott cevap vermeden Orso asıl konuya geri döndü.

“Scott, Marshall Ishi'nin kardeşı Daryl'm, Marshall Shin'in dükkânını soyarken orada olduğunu ve silahlı saldırıyı gördüğünü düşünüyor.”

Mills kaşlarını çattı.

“O adamın kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

“Bilmen için bir sebep yoktu. Şimdiye dek onun da olayın içinde olduğuna inanmak için bir sebebimiz yoktu.”

Mills kollarım kavuşturdu. Bir an Scott’a baktıktan sonra Orso’ya döndü.

“Yalan makinesinden geçti. Marshall’ın saldırı gerçekleşmeden önce oradan ayrıldığını belirledik.”

“Yalnız olduğunu da söylemişti. Eğer Scott haklıysa adam çok iyi bir yalancı demektir.”

I-Man’in bakışları tekrar Scott’ı buldu.

“O çocuğu hatırlıyor musun? Saldırıyı gördü mü?”

“Bu bir anı değil. Onun olay yerinde olduğunu söylüyorum ve çatıda olduğunu düşünüyorum ama ne zaman oradaydı, ne gördü bilemem.”

Orso delil torbasını Mills’e uzattı, Mills de dokunmadan torbaya baktı.

“Scott bunu dava dosyasında bulmuş. BSD’nin olay yerinden topladığı, deri bir saat kordonunun yarısı. Scott onun Daryl Ishi’ye ait olduğunu düşünüyor, bu da Daryl Ishi olay yerindeydi demek oluyor.”

Orso sakın bir şekilde Scott’m yaptığı hatayı anlatsa da Mills’in yüzü saniyeler geçtikçe daha da asıldı. Sonunda patladığında, Scott kendini müdürün odasına çağırılmış küçük bir çocuk gibi hissetti.

“Sen benimle kafa mı buluyorsun? Aklın neredeydi?”

“Dokuz aydır kimsenin kılını kıpırdatmadığında ve davanın hâlâ açık olmasındaydı.”

Mills bir şey diyemeden Orso elini kaldırdı ve Scott’a baktı.

“Ian’a köpeği anlat. Bana anlattığın gibi.”

Scott, Maggie’nin koku örneğini ilk alışından başlayıp, MacArthur Parkı’ndaki testinde kokuyu izleyerek koskoca parkta doğrudan Daryl Ishi’yi bulmasına kadar her şeyi anlattı.

Sonra hâlâ Mills’in önünde duran delil torbasını işaret etti.

“O kordon Daryl’in. Vurulduğumuz gece o da oradaydı.”

Mills sessizce onu dinlemiş, ön kolunun üstündeki kılların üzerinden kaşlarını çatmıştı. Scott konuşmasını bitirdiğinde kaşları neredeyse birleşmişti.

“Çok saçma.”

Orso omuz silkti.

“Öğrenmesi basit. Köpek bir şey bulmuş olabilir.”

Scott, Mills’in Orso’yu dinleyeceğini biliyordu, o nedenle üstelemeye devam etti.

“Maggie, Daryl Ishi’yi buldu. Şu kırmızı lekeleri görüyor musunuz? Çatıda paslı bir demir korkuluk var. BSD bu lekelerin pas olduğunu söylüyor. Daryl’in saati korkuluğa takıldı, kordon koptu ve bu parçası kaldırıma düştü. BSD’nin onu bulduğu yere.”

Orso, Mills’e doğru eğildi.

“Ben şöyle düşünüyorum. Çocuğu buraya getirelim, tükürük örneğini alalım ve DNA’ları karşılaştıralım. O zaman kordon onun muymuş değil miymiş, anlarız. Sonrasında bir şey görmüş mü görmemiş mi, bakarız.”

Mills kapıya doğru yürüdü ama dışarı çıkmadı; kendine hâkim olabilmesi için hareket etmesi gerekiyor gibiydi.

“O şeyin işe yaramasını mı yoksa çöp olmasını mı istediğimi bilemiyorum. İşleri berbat ettin, evlat. Buradan bir de-

lil yürüttüğüne inanamıyorum ki en aptal savunma avukatı bile sana o delili bozduğunu söyleyebilir.”

Orso arkasına yaslandı.

“İlan, olan oldu. Boş ver artık.”

“Gerçekten mi? Hiçbir şey bulamadan geçen dokuz ayın ardından mı?”

“İşe yarayacağına dua edelim. DNA’lar uyuşursa onun bir yalancı olduğunu, bir şeyler sakladığını öğreneceğiz ve etrafından dolaşmak için binlerce yolumuz olacak. Bu dansı daha önce de yaptık, dostum.”

İleride bir yargıç, saat kordonunu delil olarak kabul etmezse, o kordondan elde edilen tüm alt delilleri de yok sayabilirdi. Kötü delillerden elde edilen delillerin de kötü olduğu esasına dayandırılarak bu alt delillere “yasal olmayan yollarla toplanmış deliller” denirdi. Eğer soruşturmacılar ellerinde kötü bir delil olduğunu biliyorlarsa, o kötü delille ilişkisiz deliller kullanarak kötü delilin çevresinden dolanacak bir yol bulup aynı sonuca varmaya çalışırlardı. Buna da etrafından dolaşmak denirdi.

Mills kapının ağzına dikilip başını salladı.

“Çok yaşıyım. Artık stres kaldıramıyorum.”

Bir anlığına düşünceli bir hal aldıktan sonra Scott’a döndü.

“Pekâlâ. Sen ve şu *Baskervillerin Köpeği** çocuğu yakaladığınızda onu sorguladın, değil mi?”

“Her şeyi inkâr etti.”

“Hı hı, peki eğitimli bir sorgulayıcı olarak ona silahlı saldırıları görüp görmediğini sordun mu?”

* Arthur Conan Doyle’un yarattığı “Sherlock Holmes” serisine ait bir polisiye roman, (e.n.)

“Orada olmadığım söyledi.”

“Tabii ki öyle söyledi. Yani tek yaptığın, çocuğa peşinde olduğumuza ve ondan ne istediğimize dair kocaman bir uyan vermek oldu. Şimdi iyi cevaplar üretmek için bir hayli zamanı olacak. Aferin sana, Sherlock.”

I-Man odadan çıktı.

Scott, Orso’yla Covvly’ye baktı. Çoğunlukla Cowly’ye.

“Bir değeri olmadığını biliyorum ama özür dilerim.”

Orso omuz silkti.

“Olur böyle şeyler.”

Orso masadan kalkıp dışarı çıktı.

Sonunda Cowly de ayaklandı.

“Gel hadi. Seni asansöre kadar geçireyim.”

Scott, ne diyeceğini bilemeden kadının peşinden gitti. Zarfın içinde o küçük deri kordonu bulduğunda, kordonun bulunduğu kaldırım ve pas lekeleri, ona kordonun ve kendisinin bir şekilde o geceki olayları paylaştıklarına dair bir his vermişti. O kordon, Stephanie’yle, saldırıyla ve hatırlayamadığı anılarla arasında oluşan fiziksel bir bağdı ve Scott o geceyi daha net hatırlamasına yardımcı olacağını ummuştu.

Asansöre vardıklarında Cowly, Scott’in koluna dokundu. Üzgün görünüyordu.

“Olur böyle şeyler. Kimse ölmedi ya.”

“Bugün ölmedi.”

Cowly’nin suratı kızardı ve Scott, yorumunun onu utanırdığını fark etti.

“Tanrım, bugün tam günümdeyim. Öyle demek istemiştim. Sen sadece kibarlık yapıyordun.”

Cowly rahatlarırken kızarıklığı da geçti.

“Kıbarlık yapıyordum ama ciddiye aldım de. Delil kabul etmeme olayı otomatik gerçekleşmez. Bu gibi durumlar her gün tartışılır, o yüzden endişelenmen gerekmediği sürece endişelenme.”

Scott’ın morali az da olsa düzeldi.

“Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum. Hem Daryl’la kordondaki DNA eşleşirse, sayesinde peşine düşebileceğimiz bir şey olacak.”

Asansör açıldı. Scott eliyle kapıları durdurdu ama içeri girmede.

“Seninle bir adamın plajda çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. O adam kocan mı?”

Cowly kaskatı kesilince Scott sınırı aştığını düşündü ama Cowly gülümseyip arkasını döndü.

“Aklınızdan bile geçirmeyin, Memur Bey.”

“Çok geç. Geçirdim bile.”

Cowly yürümeye devam etti.

“Aklını kapat o zaman.”

“Köpeğim seni sevdi.”

Cowly, Hırsızlık Özel’in kapısına varınca durdu.

“O benim kardeşim. Çocuklar da yeğenlerim.”

“Teşekkürler, Dedektif.”

“İyi günler, Memur Bey.”

Scott asansöre binip arabasına indi.

Scott, günün geri kalanını Maggie'yle beraber ileri araç egzersizleri yaparak geçirdi. Bu egzersizler; Maggie'nin açık bir pencereden arabadan inmesi, bir şüpheliyi kısırtmak için açık bir pencereden arabaya binmesi ve Scott arabanın içindeyken kendisi arabanın dışında durup tasmaşız halde komutlara uymasıydı. Kullandıkları K-9 aracı, ön koltukları arka koltuklardan ayıran kaim tel eleği ve arka kapıları yüz metre kadar öteden bile açabilen uzaktan kapı açma sistemiyle standart bir polis devriye aracıydı. Uzaktan kontrol sistemi, Scott'm arabadan inmeden Maggie'nin kapısını açmasına ya da o olmadan arabadan inmesine ve uzakta bile olsa sadece kemerindeki bir tuşa basarak onu serbest bırakabilmesine olanak sağlıyordu.

Maggie, K-9 arabasından nefret etmişti. Başta istekli bir şekilde arka koltuğa binmiş ama Scott direksiyonun başına geçer geçmez inlemeye ve onları ayıran tel eleği pençeleme-ye başlamıştı. Scott ona oturma ya da yatma komutu verdi-

ğinde susmuş ama birkaç saniyenin ardından ona ulaşmak için daha çok çabalamaya başlamıştı. Eleği öyle bir ısırmış ve çekiştirmişti ki Scott dişlerinin kırılacağını zannetmişti. Hal böyle olunca Scott elinden geldiğince hızlı bir şekilde diğer egzersizlere geçmişti.

Leland, tüm öğleden sonra ara ara gelip onları izlese de çoğunlukla içeride kalmıştı. Scott bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu ancak Maggie sürekli arabanın içine atlayıp arabadan dışarı atladığından, Leland ne kadar az yanlarında olursa o kadar iyiydi. Maggie bir kez bile aksamadan günü bitirdiğinde Scott derin bir oh çekmişti.

Eğitim araçlarını yerlerine koymuş, etrafı toparlamış, Maggie'yi köpek evinden çıkarıyordu ki arkalarındaki ofis kapısı açıldı ve Leland belirdi.

“Memur James.”

Scott, hırlamayı kesmesi için Maggie'nin kayışını çekiştirdi.

“Merhaba, Komiserim. Biz de tam eve gidiyorduk.”

“Çok vaktini almayacağım.”

Leland ofisinden çıkınca, Scott içeri geri döndü.

“Bizim yakışıklı oğlan Quarlo'yu başka bir eğiticiye veriyorum. Quarlo'yu ilk sana önerdiğim için bunu benden duy istedim.”

Scott, Leland'ın bunu kendisine neden söylediğinden ya da Quarlo'yu başka bir eğitmene vermesinin ne anlama geldiğinden pek emin değildi.

“Tamam. Haber verdiğiniz için teşekkürler.”

“Bir şey daha var. Bayan Maggie'yle çalışmalarımıza başladığımızda, onu tekrar değerlendirmeye almadan önce

benden iki hafta istemiştin. Ben sana üç hafta veriyorum. İyi akşamlar, Memur James.”

Scott bir ödülü hak ettiklerini düşündü. Bunu, Burbank’taki bir şantiye alanında piliç çevirme, dana dös ve iki hindi bagetiyle kutladılar. Yemek kamyonunda çalışan kadınlar Maggie’ye âşık olmuşlardı. Scott ve Maggie’yle poz vererek birbirlerinin fotoğraflarını çekip çekemeyeceklerini sormuşlardı. Scott, elbette, demiş ve şantiye işçileri de fotoğraf çekirmek için sıraya girmişlerdi. Maggie yalnızca bir kez hırlamıştı.

Eve vardıklarında Scott onu yürüyüşe çıkardı, ardından duş alıp içinde CD’ler olan zarfla masasına oturdu. İki ölü adamın keyif çatmalarını izleme fikri, Scott’ı ürpertiyordu ama Scott bunun saldırının akıl almaz, masum-seyirci doğasıyla ve Stephanie’nin vahşice katledilmesiyle başa çıkmasına yardımcı olmasını umuyordu. Kendini kandırmadığını umuyordu. Belki de yalnızca öfkesine daha iyi bir hedef arıyordu.

Scott zarfı açtığında, biri Tyler’s, diğeri de Club Red olarak etiketlenmiş iki CD buldu. CD’lerin sayısıyla ilgili bir şey canını sıkmaya başlamıştı ki, Melon’m Club Red’den iki CD aldığını hatırladı. Cowly’nin ona neden Club Red CD’lerinden yalnızca birini verdiğini düşündü ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdi.

Club Red CD’sini bilgisayarına yerleştirdi. O yüklenirken Maggie mutfğa gitti, gelen sese bakılırsa litrelerce su içti ve siyah-taba renginden olma bir top gibi Scott’m ayağının dibine kıvrıldı. Scott yere uzanıp ona dokundu.

“Aferin kızıma.”

Pat pat.

Club Red videosu sabit, siyah-beyaz bir tavan kamerasıyla kaydedilmişti. Sessizdi. Yüksek aç, oturma bölümlerinde yahut masalarda oturmuş, garsonlar masaların arasında dolaşırken kostümlü kadınların poz verişlerini seyreden zengin adamlarla ve çiftlerle dolu bir odayı gösteriyordu. Video başladıktan otuz saniye sonra Pahlasian ve Beloit, iki kişilik bir masaya yönlendirildiler. Scott onları izlerken hiçbir şey hissetmedi. Birkaç dakika sonra siparişlerini almak için yanlarına bir garson geldi. Scott sıkılmaya başlayınca ileri sarma tuşuna bastı. Yüksek hızlı, ani hareketli kadın garson içkileri getirdi, Beloit içkisini kafasına dikti, Phalasian dansçıları seyretti. Bir noktada Beliot yanından geçen garsonlardan birini durdurdu, garson da odanın arka kısmını işaret etti. Beloit kadının parmağıyla gösterdiği yere normalden üç kat daha hızlı gitti ve iki dakika sonra aynı hızla geri döndü. Çişini yapmıştı. Yüksek hızla birkaç dakika daha geçtikten sonra Beloit hesabı ödedi, cinayet mahalline doğru kulüpten çıktılar ve görüntü dondu.

Video bitmişti.

İki adam, oranın çalışanları dışında kimseyle iletişim kurmamıştı. Kimse yanlarına gelmemişti. Her ikisi de başka bir müşterinin yanına gitmemiş yahut başka biriyle konuşmamıştı. Her ikisi de cepte telefonlarını kullanmamıştı.

Scott CD'yi çıkardı.

Beloit'la Pahlasian, şimdi öncekinden daha gerçek değillerdi, nedeni bilinmeyen bir sebepten ötürü öldürülmek üzere olan iki orta yaşlı adamdılar hâlâ. Scott onlardan nefret

ediyordu. Öldürölüşlerine dair bir video olmasını diliyordu. Onları kulüpten çıkar çıkmaz kendisinin vurmuş olmasını, Stephanie'nin ölümüne, kendinin de binlerce parçaya bölünmesine ve Scott James'i buraya, şimdiye, hüngür hüngür ağladığı bu ana getiren yola sokmalarına sebep olmadan önce, o şerefsizleri durdurabilmiş olmayı diliyordu.

Pat pat pat.

Maggie, Scott'ın hemen yanındaydı, onu izliyordu. Yatık kulakları ve sevgi dolu bakışlarıyla bir fok kadar yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu. Scott başım okşadı.

“Ben iyiyim.”

Scott biraz su içti, işedi ve sonra Tyler's'a ait videoyu açtı. Yüksek açıdan karşılama alanı, barın bir kısmı ve üç bulanık masa görünüyordu. Pahlasian'la Beloit, ekranın sol alt köşesinden kareye girdiklerinde yüzleri kötü açı nedeniyle bulanıktı.

Onları koyu renk takım elbiseli bir adamla, bir kadın karşıladı. Kısa bir konuşmanın ardından kadın onları masalarına götürdü. Bu, Scott'ın, oradan ayrılmadan önce Pahlasian'la Beliot'u son görüşü oldu.

Scott CD'yi çıkardı.

Club Red'e ait CD, bu CD'den çok daha iyiydi ve bu, Scott'a ikinci Club Red CD'sinde ne olduğunu düşündürüyordu. Scott emin olmak için Melon'm Richard Levin'le yaptığı görüşmeyi buldu ve el yazısı notu tekrar okudu.

R. Levin-tslmaln gvnlk vid-2 CD-H6218B no 'lu DEL

Scott, Cowly'yi aramaya karar verdi.

"Joyce? Merhaba, ben Scott James. Umanm bu saatte aramamın bir sakıncası yoktur. Şu CD'lerle ilgili bir sorum vardı."

"Elbette. Nedir?"

"Bana Club Red CD'lerinin ikisini birden değil de neden sadece birini verdiğini merak ettim."

Cowly bir süre sessizce bekledi.

"Sana iki CD verdim."

"Evet, verdin. Biri Tyler's'a, biri de Club Red'e ait ama Club Red'in iki CD'si olması lazım. Melon iki CD aldığına dair bir not yazmış."

Cowly bir süre daha sessizce bekledi.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Club Red'e ait sadece bir CD vardı. Elimizde sadece LAX bilgileri, Tyler's'dan aldığımız CD ve Club Red'den aldığımız CD var."

"Melon'ın notunda iki tane yazıyor."

"Seni duydum. O CD'ler izlendi. Tek işe yarar yanları geliş ve gidiş zamanlarını doğrulamaları oldu. Kimse olağandışı bir şey görmemiş."

"CD neden kayıp?"

Cowly kızmış gibiydi.

"Olur böyle şeyler. Bir şeyler kaybolur, yanlış yere konurlar, insanlar alırlar ve aldıklarını unuturlar. Bakacağım, tamam mı? Böyle şeyler sık sık olur, Scott. Hepsini bu mu?"

"Evet. Teşekkürler."

Scott kendini kötü hissediyordu. Telefonu kapattı, CDTeri kaldırdı ve kanepeye uzandı.

Maggie yanına geldi, etrafı koklayarak kendine bir yer buldu ve kanepenin dibine uzandı. Scott elini Maggie'nin sırtına koydu.

“Bu olayın tek iyi yanı sensin.”

Pat pat.

Some faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

The main body of the page contains several paragraphs of text, which are mostly illegible due to the quality of the scan. The text appears to be organized into distinct sections or paragraphs, separated by line breaks.

There are some lines of text that are more legible than others, such as:

- "The first of the year"
- "The second of the year"
- "The third of the year"
- "The fourth of the year"
- "The fifth of the year"
- "The sixth of the year"
- "The seventh of the year"
- "The eighth of the year"
- "The ninth of the year"
- "The tenth of the year"
- "The eleventh of the year"
- "The twelfth of the year"
- "The thirteenth of the year"
- "The fourteenth of the year"
- "The fifteenth of the year"
- "The sixteenth of the year"
- "The seventeenth of the year"
- "The eighteenth of the year"
- "The nineteenth of the year"
- "The twentieth of the year"
- "The twenty-first of the year"
- "The twenty-second of the year"
- "The twenty-third of the year"
- "The twenty-fourth of the year"
- "The twenty-fifth of the year"
- "The twenty-sixth of the year"
- "The twenty-seventh of the year"
- "The twenty-eighth of the year"
- "The twenty-ninth of the year"
- "The thirtieth of the year"
- "The thirty-first of the year"

The text continues in a similar fashion, with many lines being illegible. The overall structure suggests a list or a series of entries, possibly related to a calendar or a historical record.

Maggie

Maggie, uykusunu getiren yemyeşil bir alandaydı, mutlu ve huzurluydu. Kamı toktu. Susuzluğu dinmişti. Scott'ın eli sıcacık bir teselliydi. Adam, Scott'tı. O da Maggie. Burası onların kafesiydi ve kafes güvendeydi.

Köpekler her şeyi fark ederlerdi. Maggie, Scott'ın Scott olduğunu, diğer insanlar o kelimeyi söylediğinde onlara bakmasından biliyordu. Pete'in Pete, kendisinin Maggie olduğunu da böyle öğrenmişti. İnsanlar o kelimeyi kullandıklarında ona bakıyorlardı. Maggie; gel, kal, bitti, kafes, yürü, top, işe, koş, ara, sıçan, MRE*, çiğne, aferin kızıma, iç, otur, yat, piç kurusu, yuvarlan, ödül, kalk, koru, ye, bul, yakala ve daha birçok kelimeyi anlıyordu. Kelimeleri yemekle, sevinçle, oyunla ya da alfasını memnun etmekle bağdaştırdığında kolaylıkla öğrenebiliyordu. En önemlisi alfasını

* Savaş alanındaki askerlerin kullandığı paketli, tek kişilik hazır yiyecek, (ç.n.)

memnun etmekte. Çünkü alfasını memnun etmek sürüyü güçlendirirdi.

Scott elini çekince, Maggie gözleri açtı. Kafesleri sessiz ve güvendedi, o yüzden yerinden kalkmadı. Scott'ın kafesin içinde gezişini dinledi. Çişinin kokusunu almadan birkaç saniye önce çiş yaptığını duydu, ardından o tanıdık su akma sesi geldi. Bir an sonra Scott'm ağzına soktuğu o tatlı, yeşil köpüğün kokusunu aldı. Su sesi kesildikten sonra Scott geri döndü; yeşil köpük, su ve sabun kokuyordu.

Scott yanına çömeldi, başını okşadı ve anlamadığı kelimeler söyledi ama önemli değildi. Maggie, ses tonundaki sevgiyi ve merhameti anlayabiliyordu.

Maggie kamını göstermek için arka bacağını kaldırdı.

Alfa mutlu, sürü mutlu.

Ben şeninim.

Scott karanlıkta kanepeye uzandı. Maggie vücudunun gittikçe soğuyuşunun kokusunu alınca uyuduğunu anladı. Scott uyuyunca Maggie iç geçirdi ve uykuya daldı.

Kafeslerinde daha önce hiç duymadığı bir sese uyandı Maggie.

Kafesler, kokulan ve sesleriyle tanımlanıyordu. Hah, boya; Scott, duvarların arasındaki farelerin kokusu ve çiftleştikleri zaman çıkardıkları ciyaklamalar; sürü olarak yalnızca sesle yaşayan yaşlı kadın, meyveleri için portakal ağaçlarına tırmanan sıçanlar, onları kovalayan iki kedinin kokusu. Scott onu eve getirdiğinde Maggie kafeslerini öğrenmeye başlamıştı ve aldığı her nefeste, sanki asla sonu gelmeyen bir dosya indiren bilgisayar gibi biraz daha öğrenmişti. Bilgiler hafızasında bi-

riktikçe, kokuların ve seslerin örüntüsü daha da tanıdık gelmeye başlamıştı.

Tanıdık iyiydi. Yabancı kötü.

Yaşlı kadının kafesinin ardından hafif bir ayak sürüme sesi geldi.

Maggie anında başını kaldırıp kulaklarını sesin geldiği yöne doğru dikti. İnsana ait ayak seslerini tanıdı ve iki kişinin araba yoluna doğru yaklaştıklarını fark etti.

Maggie çift kanatlı cam kapıya koşup burnunu perdenin altına soktu. Bir dalın kırıldığını, kurumuş yaprakların ezildiğini duydu ve ayak sesleri giderek yaklaştı. Üç sıçan sessizliklerinin arasında saklanabilmek için durdu.

Maggie hızlıca perdenin köşesine gitti, başını altına soktu ve tekrardan havayı yokladı. Ayak sesleri kesildi.

Maggie başını kaldırıp dinledi. Kokladı. Bahçe kapısının mandalından çıkan metalin metale değme sesini duydu, gelenlerin kokusunu yakaladı ve davetsiz misafirleri tanıdı. Daha önce kafeslerine giren yabancılar yine gelmişlerdi.

Maggie avazı çıktığı kadar havlamaya başladı. Cam kapıya atıldığında sırtındaki tüyler baştan ayağa kadar dimdik olmuştu.

Kafes tehlikede.

Sürü tehdit altında.

Maggie'nin öfkesi bir uyarıydı. Sürüsünü her kim tehdit ederse, onu def etmeye yahut öldürmeye hazırды.

Maggie gelenlerin kaçmaya başladığını duydu.

“Maggie! Mags!”

Scott kanepeden fırlayıp Maggie'nin arkasına geçti ama

Maggie ona aldırış etmedi. Daha çok havlayarak yabancıları bir kez daha uyardı.

“Neye havlıyorsun?”

Ayak sesleri kesildi. Araba kapıları kapandı. Bir motor sesi gitgide uzaklaşarak tamamen yok oldu.

Scott perdeyi açıp Maggie’nin yanma geçti.

Tehdit gitmişti.

Kafes güvende.

Sürü güvende.

Alfa güvende.

Maggie’nin işi bitmişti.

“Dışarıda biri mi var?”

Maggie sevgi ve sevinçle Scott’a baktı. Kulaklarını geri yatırıp kuyruğunu salladı. Scott’m, karanlığın içindeki tehlikeyi aradığını ama hiçbir şey bulamayacağını biliyordu.

Maggie suyuna koştu ve içti. Geri döndüğünde, Scott kanepede oturuyordu. Maggie onu gördüğüne o kadar sevindi ki yüzünü kucağına gömdü. Scott onu kaşıyıp okşayınca, Maggie mutlulukla kıpırdandı.

Maggie yeri kokladı, en iyi pozisyonu bulana dek döndü ve Scott’ın yanma yattı.

Alfa güvende.

Kafes güvende.

Sürü güvende.

Maggie gözlerini yumdu ama adamın kalp atışları yavaşlayıp soluğu düzenli bir hal alırken ve onu Scott yapan yüzlerce kokusu soğuyan teniyle değişirken, bekledi. Cıyaklayan farelerin ve otoban trafiğinin sesiyle tanıdık, canlı

bir gece duydu; havada sıçanların, portakalların, toprağın ve böceklerin beklenen kokulannı aldı ve sihirli gözlen olan otuz sekiz kiloluk bir hayaletmişçesine, bulunduğı yerden dünyalannı gözetledi. Sonra iç geçirdi. Scott huzur bulduğunda, uykuya daldı.

Ertesi sabah Scott, Maggie'yi yürüyüşe çıkarıp duş aldıktan sonra kayıp CD'yi kendisi aramaya karar verdi. Richard Levin'in iletişim bilgileri görüşme kayıtlarının ilk sayfasında yazılıydı.

Club Red bu saatte henüz açılmamış olacağından Scott, Levin'i şahsi numarasından aramaya karar verdi. Sesli mesaj servisindeki ses bir erkeğe aitti ama kendini tanıtan herhangi bir bilgi vermiyordu. Scott kendini Pahlasian cinayetinde görev alan bir dedektif gibi tanıttı, CD'lerle ilgili sorularının olduğunu söyledi ve Levin'den en kısa sürede kendini aramasını istedi.

Saat yedi yirmi de Scott botlarının bağcıklarını bağlarken Maggie kapıyla kayışı arasında zıplayıp duruyordu. Maggie'nin işaretleri anlaması, Scott'ı epey keyiflendirirdi. Scott ne zaman botlarını bağlasa Maggie dışarı çıkacaklarını anlardı.

Scott, "Sen çok akıllı bir köpeksin," dedi.

Saat yedi yirmi birde telefonu çaldı. Scott şanslı olduğu-

nu ve Levin'in aradığını zannetti. Sonra arama ekranında LAPT'nin adını gördü.

“Günaydın, Scott.”

Scott telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdı ve dinlerken botlarını bağlamayı bitirdi.

“Ben, Rampart Dedektifleri'nden Dedektif Anson. Ortığım Dedektif Shankman'la beraber evinin önündeyiz. Seninle konuşmak istiyoruz.”

Scott, iki Rampart dedektifinin neden evine kadar geldiğini merak ederek çift kanatlı cam kapıya gitti.

“Ben pansiyonda kalıyorum. Önünüzdeki ahşap bahçe kapısını görüyor musunuz? Kilitli değil. Oradan gelin.”

“Evinde bir K-9 polis köpeği olduğunu duyduk. Köpeklerle sorun yaşamak istemeyiz. Onu bir yere kapatabilir misin?”

“O size sorun çıkarmaz.”

“Onu kapatabilir misin?”

Scott, Maggie'yi kafesine kilitlemek istemiyordu, yatak odasına kapatırsa da dışarı çıkmak için kapıyı parçalardı.

“Bekleyin. Ben dışarı geliyorum.”

Scott, Maggie'yi kenara itip kapıyı açtı.

“Dışarı *gelme*. Köpeği kapat lütfen.”

“Bak dostum, onu kapatacak bir yerim yok. Ya gelip köpeklerle tanışırsınız ya da ben dışarı gelirim. Seçim sizin.”

“Köpeği bir yere kapat.”

Scott telefonu kanepenin üstüne attı, Maggie'nin yanından geçti ve adamların olduğu yere gitmek için dışarı çıktı.

Gri bir Crown Vic, araba yolunun ağzının karşısındaki sokağa park edilmişti. Spor ceketli ve kravatlı iki kişi yo-

lun yansına kadar gelmiş, araba yolunda dikiliyordu. Uzun boylu olan, kum rengi saç ve kırı ş kırı ş suratıyla ellilerin başındaydı. Ondan kısa boylu dedektifse parlak surati, tepesi kel kahverengi saçlarıyla otuzlarının sonundaydı ve diğerinden daha yapılıydı. Her ikisi de dostane görünmüyor, her ikisi de öyleymiş gibi davranmıyordu.

Yaşlı, adam kimliğini ve altın rengi dedektif yıldızını gösteren rozetini uzattı.

“Bob Anson. Bu da Kurt Shankman.”

Anson, rozetini cebine koydu.

“Senden köpeği kapatmanı istemiştim.”

“Onu kapatacak bir yerim yok. Yani ya burada yalnız konuşuruz ya da içeride köpekle beraber. Zararsızdır. Elinizi koklasın, yeter. Onu çok seversiniz.”

Shankman endişeli bir halde bahçe kapısına baktı.

“Kapıyı kilitledin mi? Dışarı çıkamaz, değil mi?”

“Köpek bahçede değil, evimde. Sorun yok, Shankman.

Gerçekten.”

Shankman başparmaklarını kemerine geçirerek ceketinin önünü silah kılıfının görünmesine yetecek kadar açtı.

“Seni uyardım. O köpek üstümüze atlarsa onu öldürürüm.”

Scott’ın ensesindeki tüyler dimdik oldu.

“Senin derdin ne, dostum? Köpeğime bir şey yapabilmek için önce beni vurman gerekir.”

Anson sakın bir şekilde araya girdi.

“Daryl Ishi diye birini tanıyor musun?”

Demek durum buydu. Daryl muhtemelen şikâyetinde bulunmuştu ve bu ikisi de buraya olayı soruşturmak için gelmişlerdi.

“Kim olduğunu biliyorum, evet.”

“Bay Ishi, köpeğinin zararsız olduğuna inanır mı?”

“Ona sor.”

Shankman pis pis güldü.

“Biz sana soruyoruz. Onu en son ne zaman gördün?”

Scott duraksadı. Daryl şikâyetinde bulunduyorsa, ona tanığı olup olmadığını sorarlardı. Anson’la Shankman, Estelle Rolley ve Daryl’ın parktaki arkadaşlarıyla konuşmuş olabilirlerdi. Scott onları dikkatlice yanıtladı. Adamların nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu ama yalan söyleyip yakalanmak da istemiyordu.

“Dün gördüm. N’oluyor, Anson? İç İlişkiler Bürosu için mi çalışıyorsunuz? Avukatımı aramalı mıyım?”

“Biz Rampart Dedektifleri’ndeniz. İç İlişkiler Bürosu’yla çalışmıyoruz.”

Shankman, Scott’ın karşılık vermesini beklemedi.

“Dün onu neden gördün?”

“Daryl’ın ağabeyi geçenlerde birçok soygun suçundan tutuklandı...”

Shankman araya girdi.

“Kimmiş ağabeyi?”

“Marshall Ishi. Marshall dört ayrı soygundan yakalandı ama Daryl’ın da ona yataklık ettiğine dair deliller var. Onunla konuşmak için evine gittim. Bana arkadaşlarıyla buluşmak üzere MacArthur Parkı’na gittiğini söylediler.”

Shankman yine araya girdi.

“Kim söyledi?”

“Marshall’ın sevgilisi, Estelle Rolley. Uyuşturucu için

fahişelik yapan bir kadın, Marshall gibi tam bir keş. Kardeşlerin evinde kalıyor.”

Anson, belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı ki bu, ayrıntılı rapor aldığını ve şimdi de kendine söylenenlerle Scott’ın söylediklerinin arasındaki farklılıktan tarttığını gösteriyordu.

“Peki. Arkasından MacArthur Parkı’na gittin. Sonra?”

“Daryl beni görünce kaçmaya başladı. Köpeğim onu durdurdu. Ne ben ne de köpeğim ona dokunduk. Onu gözaltına almadım. Sadece ondan işbirliği yapmasını istedim. Kabul etmedi. Ben de ona gidebileceğini söyledim.”

Shankman bir kaşını kaldırıp Anson’a baktı.

“Şu herife bak, Bobby, kalkmış insanları sorguluyor. K-9 memurları ne zamandır dedektif yıldızı taşımaya başladı?”

Anson, ne ortağına baktı ne de surat ifadesini değiştirdi.

“Scott, sana bir şey soracağım; bu konuşma sırasında Daryl seni tehdit etti mi?”

Scott, Anson’ın sorusunun tuhaf olduğunu düşündü ve neden böyle bir şey sorduğunu merak etti.

“Hayır. Beni tehdit etmedi. Sadece konuştuk.”

“Dün Daryl’ı ikinci kez, parktaki olaydan sonra gördün mü?”

Scott bu soruyu daha da tuhaf buldu.

“Hayır. Gördüğümü mü söyledi?”

Shankman yine araya girdi.

“Daryl’dan uyuşturucu mu alıyorsun?”

Uyuşturucu sorusu tamamen beklenmedik bir soruydu ve Scott’ın kaskatı kesilmesine neden oldu.

“Oxy? Vicodin?”

Shankman, Scott’a, halihazırda bildiği bir cevabı söylemesi için gaza getirmeye çalışırcasına avuç içlerini gösterip parmaklarını salladı.

“Evet mi? Hayır mı? İkisi de mi?”

Scott’ın doktoru, Scott’a her iki ağrıkesiciden de yazmıştı ve Scott onları iki blok ötedeki bir eczaneden yasal olarak almıştı. Shankman marka isimlerini kullanmıştı, genel isimlerini değil. Özellikle Scott’a yazılmış iki ağrıkesicinin ismini vermişti.

Shankman ellerini indirdi ve son derece ciddi bir hal aldı.

“Cevap yok mu? Şu anda ilacın etkisinde misin, Scott? Anksiyete ilaçları düşünmeni mi zorlaştırıyor?”

Scott’ın tüm bedeni buz kesti. Scott dün gece eve geldiklerinde Maggie’nin verdiği yabancı uyarısını hatırladı.

“Amirim aksini emretmediği sürece ya da emredene dek bu soru-cevap bitmiştir. Siz piçler defolabilirsiniz.”

Anson, ne sakın ve rahat tavrını bozdu ne de hareketlendi.

“Stephanie’nin öldürülmesinden Marshall Ishi’yi mi suçluyorsun?”

Bu som, Scott’ın olduğu yerde kalmasına neden oldu.

Anson konuşmaya devam etti; ses tonu makul ve anlayışlıydı.

“Sen vuruldun, ortağın öldürüldü, o iki piç kurusu belki olayı gördü ama asla konuşmadılar. Sinirden deliriyor olmalısın, dostum. Katiller hâlâ aramızdayken seni kim suçlayabilir? Marshall ve Daryl saklanmalarına izin veriyorlar. Bir adamın neden bu kadar sinirlenebileceğini anlayabiliyorum.”

Shankman ona katılırcasma başıyla onayladı; kırpmadığı gözleri iki adet paslı senti andırıyordu.

“Ben de, Bobby. Ben olsam ben de onları cezalandırmak isterdim. Elbette. Ben de intikamımı almak isterdim.”

İki dedektif de Scott’a bakıyor, bekliyorlardı.

Scott’ın başı zonkluyordu. Adamların, bir taciz şikâyetinden çok daha kötü bir şeyi soruşturduklarını anlamıştı.

“Buraya neden geldiniz?”

Anson, geldiklerinden beri ilk kez gerçekten samimi göründü.

“Daryl’la ilgili soru sormak için. Sorduk.”

Anson arkasını döndü ve arabalarına doğru yürümeye başladı.

Shankman, “Yardımların için teşekkürler,” dedi ve amirinin peşinden gitti.

Scott sırtlarına konuştu.

“Ne oldu? Anson, Daryl öldü mü?”

Anson yolcu koltuğuna oturdu.

“Başka sorumuz olursa seni ararız.”

Shankman arabanın ön tarafına dolandı ve direksiyonun başına geçti.

Crown Vic çalışırken Scott onlara seslendi.

“Şüpheli miyim? Bana ne olduğunu söyleyin.”

Araba ilerlerken Anson arkasını dönüp baktı.

“İyi günler, Scott.”

Scott gidişlerini seyretti. Elleri titriyordu. Gömleği terden sıırıslıkılam olmuştı. Kendine nefes almasını söyledi ama bir türlü beceremedi.

Havlama.

Maggie’nin havladığını duydu. O oradaydı, Maggie’yse

pansiyonda sıkışıp kalmıştı; bu durum Maggie'nin hoşuna gitmemişti ve onu geri istiyordu.

Scott, beni bırakma.

“Geliyorum.”

Scott kapıyı açınca Maggie hoplayıp zıplamaya ve neşyle kendi etrafında dönmeye başladı.

“Buradayım. Sakin ol, bebeğim. Ben de mutluyum.”

Scott mutlu değildi. Afallamıştı, korkuyordu ve Maggie etrafında dolanırken hissizce ayakta dikiliyordu, ta ki telefonunun mesaj ışığının yanıp söndüğünü görene dek. Ekranda Anson ve Shankman'la dışarıdayken iki kez arandığını yazıyordu.

Scott oynat tuşuna bastı.

“Merhaba Scott, ben Doktor Charles Goodman. Önemli bir gelişme var. Lütfen ilk fırsatta beni ara. Bu çok önemli.”

Ben Doktor Charles Goodman.

Sanki Scott yedi aydır gördüğü adamın sesini tanımayacakmış gibi.

Scott mesajı sildi ve ilerledi. Sıradaki Paul Budress'ti.

“Dostum, benim, Paul. İşe gelmeden önce beni ara. Şimdi ara, dostum. Biz konuşmadan sakın işe *gelme*.”

Budress'in sesinde duyduğu gerginlik, Scott'm hiç hoşuna gitmedi. Paulie Budress şimdiye dek tanıdığı en sakın insanlardan biriydi.

Scott derin bir nefes aldı, verdi ve onu aradı.

Budress, “Bu ne şimdi, dostum? Neler oluyor?” dedi.

Scott, kusmamaya çalıştı. Budress'in ses tonundan bir şeyler bildiğini anlamıştı.

“Neyden bahsediyorsun?”

“İç İlişkiler Bürosu’ndan birkaç ispiyoncu geldi, seni bekliyorlar. Leland patlamak üzere.”

Scott birbirlerinin peşi sıra derin nefesler aldı. Önce Anson’la Shankman, şimdi de İç İlişkiler Bürosu.

“Benden ne istiyorlarmış?”

“Kahretsin, dostum, bilmiyor musun?”

Köprüyü geçene dek ayıya dayı de.

“Paul, hadi ama. Ne dediler?”

“Mace, içeride Leland’le konuştuklarını duymuş. Seni şehir merkezine çekeceklermiş ve buraya geri dönemeycekmişsin.”

Scott, Budress başkasından bahsediyormuş gibi hissetti.

“Açığa mı alınıyorum?”

“Hem de tam açığa. Rozet yok. Maaş yok. Eve gidip, nenden soruşturuluyorsan onun sonucunu bekleyecekmişsin.”

“Bu saçmalık.”

“Sendikayı ara. Buraya gelmeden önce bir temsilci ve bir avukat bul. Bir de Tanrı aşkına onlara seni aradığımı söyleme.”

“Maggie n’olacak?”

“Dostum, o sana ait değil. Yapabileceğim bir şey var mı bakacağım. Seni sonra ararım.”

Budress telefonu kapattı.

Scott’ın başı dönüyor, kendini sersemlemiş hissediyordu. Gözlerini yumdu ve Goodman’ın öğrettiği gibi kendini bir plajda hayal etti. Ayrıntılara odaklanmaya başlayınca dikkati de dağılmaya başladı. Kum, güneşten ısınmıştı ve çakıllıydı; ölü yosun, balık ve tuz kokuyordu. Güneş, teni

korkunç sıcaklığının altında kırışana dek Scott'ın üzerine vurdu. Scott sakinleşirken kalbi yavaşladı ve aklı başına gelmeye başladı. Düzgün bir şekilde düşünebilmek için sakin olması gerekiyordu.

İç İlişkiler Bürosu soruşturma başlatmıştı ama Anson ve Shankman onu tutuklamamışlardı. Bu, henüz tutuklama emri çıkmadığı anlamına gelirdi. Scott'ın önlem alacak vakti vardı ancak olayın iç yüzünü bilmesi gerekiyordu.

Joyce Cowly'nin ceptelefonunu aradı ve aramanın sesli mesaja düşmemesi için dua etti.

Joyce üçüncü çalışta telefonu açtı.

“Ben Scott. Joyce, neler oluyor? Bunun anlamı ne?”

Kadın cevap vermedi.

“Joyce?”

“Neredesin?”

“Evde. Az önce iki Rampart dedektifi geldi. Daryl Ishi ölmüş, katil zanlısı da benmişim gibi konuştular.”

Joyce cevap verse mi vermese mi karar vermeye çalışır gibi duraksayınca, Scott telefonu kapatmasından korktu. Joyce kapatmadı.

“Parker'lar dün gece DNA örneğini almak için evine gitmişlerdi. Onu vurularak öldürülmüş halde bulmuşlar. Onu, Estelle Rolley'i ve ev arkadaşlarından birini.”

Scott kanepeye oturdu.

“Üç insanı öldürdüğümü mü düşünüyorlar?”

“Scott...”

“Bana uyuşturucu yüzünden öldürülmüşler gibi geldi. O insanlar uyuşturucu satıyorlar. Bağımlılar.”

“Bertaraf edildi. Yeni zula yapmışlar ama kimse ona dokunmamış.”

Joyce yine duraksadı.

“Ortalıkta dengesiz davrandığına dair laflar dolaşüyor—”

“Saçmalık bu.”

“...Melon’la Stengler’a saldırman, bir süredir yaşadığın stres, aldığın ilaçlar...”

“Rampart dedektifleri reçetemi biliyorlardı. Özellikle hangi ilaçları aldığımı biliyorlardı. Bunu nasıl bilebilirler, Joyce?”

“Bilmiyorum. Buradaki hiç kimse bilmemeliydi.”

“Bunları kim söylüyor o zaman?”

“Herkes senin hakkında konuşuyor. En üst kat. Bölge’nin yönetici kadrosu. Herhangi birinden duyulmuş olabilir.”

“Ama nereden biliyorlar?”

“Mesele büyük. Kendini bir şekilde soruşturmaya dahil ettirmen hoşlarına gitmedi.”

“O insanları ben öldürmedim.”

“Ben sana sadece konuşulanları söylüyorum. Şu anda şüphelisin. Kendine bir avukat bul. İstersen sana yardımcı olacak binlerinin adım verebilirim.”

Scott plaja geri döndü. Yavaşça derin nefesler aldı, yavaşça verdi.

Maggie başını Scott’ın dizine yatırdı. Scott onun bir fok kadar yumuşak başını okşadı ve plajda koşmak hoşuna gider mi diye düşündü.

“Ben onu niye öldüreyim? Bir şey görmüş mü bilmek istiyordum. Belki görmemişti. Artık asla bilemeyeceğiz.”

“Belki onu soruşturmaya çalıştın ve konuşmayınca kendini kaybettin.”

“Öyle mi diyorlar?”

“Bahsi geçti. Artık kapatmam lazım.”

“Bunu yaptığıma inanıyor musun?”

Cowly bir şey demedi.

“Onları öldürdüğüme inanıyor musun?”

“Hayır.”

Joyce Cowly telefonu kapattı.

Scott telefonunu bıraktı.

Maggie’nin sıcacık kahverengi gözleri üzerindeydi.

Scott, Daryl’in öğrenmeye değer bir şeyle ölüp ölmediğini düşünerek Maggie’nin başını okşadı.

“Artık asla bilemeyeceğiz.”

Dokuz ay sır tutmak için uzun bir süreydi. Daryl bir şey gördüyse, Scott bunca zaman sessiz kalabileceğini zannetmiyordu. Kime söylemiş olabileceğini düşündü. Marshall bilebilirdi belki ama Marshall, Erkekler Merkezi Cezaevi’nde idi.

Scott bir anlığına düşündükten sonra bilgisayarının başına geçti. Şerif Departmanı’nın web sitesini açıp Marshall’ın kayıt numarası ve MEC’nin irtibat bürosunun telefonunu aldı.

“Ben LAPT’nin Hırsızlık-Cinayet Bürosu’ndan Dedektif Bud Orso. Marshall. M, A, R, S, H, A, çift L... Ishi, I, S, H, I adında bir mahkûmu görmek istiyorum.”

Scott, Marshall’ın kayıt numarasını okudu ve konuşmaya devam etti.

“Ona kardeşiyle ilgili bir bilgi vermeye geleceğimden, bu resmi bir ziyaret olmayacak. Avukatını çağırmasına gerek yok.”

Görüşme ayarlandıktan sonra Scott, Maggie'nin kayışını taktı ve hızlıca pansiyondan ayrıldı. Hareket etmesi, asla durmaması gerekiyordu yoksa bunu başaramazdı.

Studio City'de otobana girdi, oradan Los Angeles şehir merkezine ve Erkekler Merkezi Cezaevi'ne doğru sürdü. Camlarını indirmişti. Maggie konsolun üstündeki her zamanki yerine oturmuş manzarayı seyrediyor ve rüzgârın keyfini çıkarıyordu. Olduğu yerde tuhaf görünse de mutlu ve huzurluydu. Scott, onu itmeye çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi üstüne doğru eğildi. Maggie de ona doğru eğilince kendini çok daha iyi hissetti.

Scott, cezaevine bir kez girdikten sonra tekrar dışarı çıkmasına izin vermeleri için dua etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SURU

CÜ BÖLÜM

2090

Hollywood ayırımıındaki Universal Stüdyolarının önünden geçerken Scott'ın telefonu çaldı. Scott, arayanın kendisine daha fazla bilgi vermek adına Cowly ya da Budress olmasını umuyordu ama Goodman'dı. Goodman o anda konuşmak istediğı son kişi olmasına rağmen telefonu açtı.

“Scott, ben Charles Goodman. Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum.”

“Ben de seni arayacaktım. Yarınki seansımızı iptal etmem gerekiyor.”

Scott'ın haftalık randevusu ertesi gündü.

“Ben de iptal etmek için aradım zaten. Ofiste bir durum oldu. Şahsi olarak benim için utandırıcı, seni de üzecek bir şey.”

Scott, Goodman'ın sesinin hiç bu kadar gergin çıktığını duymamıştı.

“Sen iyi misin, Doktor?”

“Danışanlarımın mahremiyeti ve güveni benim için son derece mühimdir...”

“Sana inanıyorum. Ne oldu?”

“İki gece önce ofisime girmişler. Bazı şeyler çalınmış, Scott, aralarında senin dosyan da var. Çok üzgünüm...”

Scott, Shankman’la Anson’ı ve üst kat yöneticilerinin kendisi hakkında bilmeleri imkânsız olan şeyleri bilmelerini düşündü.

“Doktor, dur bir dakika. Dosyam mı çalındı? *Benim* dosyam mı?”

“Sadece seninki değil ama o da aralarında. Görünüşe bakılırsa öylesine birkaç dosya seçmişler; soyadlarının ilk harfi G ve K ile başlayan eski ve yeni danışanlarını. Seni aramaya ça...”

“Polise haber verdin mi?”

“İki dedektif geldi. Parmak izi araması için birini yolladılar. Kapılara, pencerelere ve dosya dolabıma siyah bir toz döktü. O şeyi öylece bırakmalı mıyım yoksa temizlemeli miyim, bilmiyorum.”

“Temizleyebilirsin, Doktor. İşleri bitmiş. Dedektifler ne dediler?”

“Kalsın ya da temizleyebilirsin demediler.”

“Parmak izi tozunu demiyorum. Soygunla ilgili ne dediler?”

“Scott, onlara senin adını vermediğimi bilmeni isterim. Benden dosyası çalınan danışanlarımın bir listesini istediler ama bu, güven ihlali olurdu. Kaliforniya Eyaleti bu gibi durumlarda haklarını koruyor. Kim olduğunu söylemedim ve söylemeyeceğim de.”

Scott, güveninin çoktan ihlal edildiğine dair kötü bir hisse kapıldı.

“Soygunla ilgili ne dediler?”

“Ne kapı ne de camlar kırılmış, yani içeri her kim girdiyse anahtarı varmış. Dedektifler bu tarz soygunların genellikle temizlik elemanları tarafından yapıldığına inanıyorlar. Anahtar yaptırmışlar ve ellerine geçen ilk şeyleri almışlar.”

“Bir hademenin dosyalarla ne işi olur ki?”

“Dosyalarda şahsi ve fatura bilgileriniz var. Dedektifler seni -özellikle seni değil, diğer tüm danışanlarımı da- kredi kartı şirketlerinize ve bankalarınıza haber vermeniz konusunda uyarmamı söylediler. Ne kadar üzgün olduğumu anlatabam. Terapilerinin ardından aldığım notların çalınması yetmiyormuş gibi, bir de kredi kartı saçmalığıyla uğraşacaksın.”

Scott’ın aklı, Anson ve Shankman’dan Cowly’ye, Cowly’den Goodman Tn anlattıklarına kaydı ve her şey yerine oturmaya başladı.

“Soygun ne zaman oldu?”

“İki gece önce. Dün sabah ofise geldim ve neler olduğunu görünce çok kötü oldum.”

Üç gece önce Maggie, eve izinsiz giren biri için uyarı vermişti. Scott kapılarında toz halinde bir maddenin olduğunu ama onu önemsemediğini hatırladı.

Scott çıkış şeridine geçti ve Cahuenga Geçidi’ne gelince otobandan ayrıldı. Sonra gördüğü ilk otoparkta durdu.

“Doktor? Yanına gelen dedektifler kimlerdi?”

“Ah, şey, isimleri olacaktı... hah, buldum. Dedektif Warren Broder ve Dedektif Deborah Kurland.”

Scott isimleri yazdı, Goodman’a onu birkaç gün içinde arayacağını söyledi ve hemen ardından Kuzey Hollywood

Bölgesi Polis Merkezi'ni aradı. Dedektiflik Bürosu'na ulaşınca kendini tanıttı ve Broder ya da Kurland'dan biriyle görüşmek istedi.

“Kurland burada. Hattan ayrılma.”

Birkaç saniye sonra Kurland telefonu açtı. Profesyonel ses tonu ona Cowly'yi hatırlatmıştı.

“Dedektif Kurland.”

Scott ismini tekrarlayıp, rozet numarasıyla çalıştığı merkezi ekledi.

Kurland, “Pekâlâ, Memur Bey. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Doktor Charles Goodman'ın soygununa seninle Dedektif Broder bakıyormuşsunuz. Hani şu Studio City'de ofisi olan doktor.”

“Aynen öyle. Seni neden ilgilendirdiğini öğrenebilir miyim?”

“Doktor Goodman benim arkadaşım. Bu görüşme gayri resmi bir görüşme.”

“Anladım. İstediyini sor. Ya cevaplarım ya cevaplamam.”

“Hırsızlar içeri nasıl girmiş?”

“Kapıdan.”

“Tuhaf. Goodman'a hırsızın ofisin anahtarını kullandığını söylemişsiniz.”

“Hayır, onu ben söyledim ve tam olarak söylediğim şey, böylesi temiz soygunlarda hırsızın çoğunlukla anahtarı içerde çalışan birinden aldığıydı. Ortağım kilitlerin kısa dişli anahtarla açıldığını düşünüyor. Bence adam maymuncuk tabancası kullandı. O ikinci katın koridorunda göz önünde olacağından kapıyı bir an önce açmak istemiştir. Maymuncuk anahtarı daha iyi iş görür.”

Scott'ın böğründeki ağrı sırtına yayıldı.

“Neden ofisin anahtarı değil de o ikisinden biri.”

“Kilitleri kontrol etmek istediğimden doktorun anahtarlarını aldım. Bana kaygan geldiler. Anahtarları sildim, sonra kilitleri tekrar açtım, anahtarlar yine kayganlaştı. İki kilide de grafit doldurulmuştu.”

Scott, Trans Am'in kapılarıyla tavanının, araba sanki dış bir güç tarafından eziliyormuşçasına üstüne çöktüğünü hissetti.

Kurland, “Başka bir sorun var mı?” dedi.

Scott tam yok diyecekken hatırladı.

“Parmak izi?”

“Yok. Eldiven kullanmışlar.”

Scott kadına teşekkür edip telefonu kapattı. Bakışlarını akan trafiğe çevirdi ve her geçen arabayla korkusu biraz daha arttı. Birisi hayatını ihlal etmişti ve şimdi de onu Daryl Ishi cinayetini üstüne atmak için kullanıyordu. Birisi onun Stephanie'nin katilleriyle ilgili ne bildiğini, ne düşündüğünü ve neyden şüphelendiği öğrenmek istiyordu. Birisi Stephanie'nin katillerinin bulunmasını istemiyordu.

Scott geri dönüp pansiyonuna gitti. Yatak odasına girdi ve dolabındaki eski dalış çantasını aldı. İçinde paletlerinin, yüzerlik dengeleyicisinin ve diğer dalış malzemelerinin olduğu kocaman, naylon bir çantaydı bu. Maggie kapının ağzında durup onları koklarken Scott çantanın içindekileri boşalttı. O çantayı neredeyse üç yıldır açmamıştı. Scott, Maggie okyanus ve balık kokusunu alabilmiş miydi yoksa yıllar o kokuları yok mu etmişti, merak etti.

Scott yedek tabancasını ve cephanesini, babasının eski saatini, kurmalı radyonun altındaki nakit parayı, kredi kar-

tı fişleri ve fatura belgeleriyle dolu ayakkabı kutusunu, iki takım kıyafetini ve şahsi eşyalarını çantaya doldurdu. Banyodaki ilaçlarını aldı. İlaçların üstünde Goodman'ın adı vardı ve Scott'm artık evine birinin girdiğine dair hiç şüphesi kalmamıştı. Üç gece önce evine biri girmiş, eşyalarını karıştırmış ve Goodman'ın adını bulmuştu. İki gece önce biri, Goodman'ın ofisine girmiş ve Scott'ın tedavi geçmişinin bulunduğu dosyayı çalmıştı.

Scott çantasını oturma odasına götürdü. Saldırıyla ilgili biriktirdiği tüm materyalleri bir yığın halinde topladı ve çantanın içine koydu. Boş zemin şimdi daha bir büyük görünüyordu.

Maggie başını çantanın içine soktu, sıkılmış gibi bir ifadeyle Scott'a baktı ve su içmek için mutfağa gitti.

Scott oturma odasına göz gezdirip yanma başka ne alması gerektiğini düşündü. Dizüstü bilgisayarını da çantaya koyup duvardaki şemaları ve fotoğrafları indirdi. Stephanie'nin fotoğrafına dokunmamayı düşündü ama Stephanie her şey başladığında yanındaydı ve Scott biterken de yanında olmasını istiyordu. Stephanie'nin fotoğrafı, çantaya koyduğu son şey oldu.

Scott, Maggie'nin kayışını taktı ve dalış çantasını omuzlarken kendini sağlama aldı. Yan tarafının yanmasını beklemesine rağmen neredeyse hiçbir şey hissetmemişti.

“Hadi bakalım, koca kız. Gidip şu işi bitirelim.”

Scott, Bayan Earle'e birkaç günlüğüne evde olmayacağını söyledi, dalış çantasını bagaja yerleştirdi ve tekrar otobana çıktı.

Hapse gidiyordu.

Hızlı sürüyordu.

Joyce Cowly

Elton Joshua Marley, kaşlarını çatarak etrafına bakırken Joyce çatıya çıktı.

“Baksana, burası pistir ne kadar. Sen mahvedecek üstündeki güzel kıyafetleri.”

“Bir şey olmaz, Bay Marley. Teşekkürler.”

Çatının üstü, Joyce’un Scott’ın çektiğı fotoğraflarda görüğü gibi şişelerle, kırık taş pipolarla ve prezervatiflerle doluydu. Joyce yönünü bulmak için merdivenlerden uzaklaştı. Cinayet mahallinin üstündeki çatıyı arıyordu.

Bay Marley kapının yanından ayrılmadı.

“Gel ben bakayım, senin güzel kıyafetlere olmasın bir şey. İnelim aşağı. Vereyim ben sana plaj şortuyla güzel bir MarleyWorld gömleğı, öyle yumuşaktır kumaşı, sanırsın öpüyor senin teni.”

“Teşekkürler ama ben böyle iyiyim.”

Covvly, T-kavşağının yönünü buldu ve çatıyı arşınlamaya başladı.

“İğnelere dikkat edesin sen. Oradakiler çok pislerdir.”

Adamın ilgi alakası sevimli ama sinir bozucuydu. Covvly onun kapının ağzında beklemesine sevinmişti.

Covvly kısa bir duvarın üstünden köşede kalan bir bina-
nın üstüne geçti ve çatının ucuna doğru yürüdü. Tıpkı Scott’
m anlattığı gibi alçak, dövme demirden bir korkuluk, duvar
boyunca uzanıyordu. Pisti, paslıydı ve aşınmaktan dökül-
meye başlamıştı. Covvly parmaklıklara değmemeye özen
göstererek eğilip aralarından baktı. Dört kat aşağıda gayet
normal, sıradan aktivitelerle canlı bir cadde gördü ama do-
kuz ay önce orada üç kişi öldürülmüş, Scott James oluk oluk
kan kaybetmiş ve cadde boş kovanlarla dolup taşmıştı.

Covvly korkuluk boyunca yürüdü. Siyah boyadan geri-
ye kalanlar yumuşak bir griye dönmeye başlamıştı. Metalin
çoğunluğu hoş, kızıl-kahve bir pasla kabuklanmıştı. Covvly
korkuluğa dokundu ve parmağına bulaşan pası inceledi. Kı-
zıldan ziyade kahveydi ama kurumuş kan gibi görünmesine
yetecek kadar da kızıldı.

Parmak uçlarında yükselip aşağıdaki kaldırımı görmeye
çalıştı ama yeterince uzun değildi. O anda, BSD’nin, kızıl
lekeleri kan zannederek kordonu delil niyetine topladığı ye-
rin tam üstündeydi.

Çantasından delil torbasını çıkardı. Torbanın ağzını açıp
parmağıyla dokunmamaya dikkat ederek deri kayışı döndür-
dü ve torbadan çıkardı. Plastik torbayı eldiven gibi kullana-
rak kordonu havaya kaldırdı.

Cowly boş başparmağını korkuluğa bastırdı ve parmağına bulaşan pasla deri kordonun üstündeki lekeyi karşılaştırdı. Birbirlerine benziyorlardı. Parmağını bir kez daha korkuluğa bastırdı ve daha fazla pas bulaşması için sürttü. Kordondaki lekeyle parmağındaki leke şimdi birbirinin aynı gibiydi. Cowly heveslenmişti ama görüşlerinin neredeyse hiçbir şey kanıtlamadığının farkındaydı.

Cowly delil torbasını düzeltti, çantasına geri koydu ve eline beyaz bir zarf aldı. Kalem kullanarak zarfın içine bol miktarda pas doldurdu. Yeterince aldığına kanaat getirince zarfı kapattı, yardımcıları için Bay Marley'e teşekkür etti ve aldığı örneği BSD'ye götürmek üzere yola çıktı.

... (The text is extremely faint and appears to be bleed-through from the reverse side of the page. It is largely illegible.)

... (The text is extremely faint and appears to be bleed-through from the reverse side of the page. It is largely illegible.)

... (The text is extremely faint and appears to be bleed-through from the reverse side of the page. It is largely illegible.)

... (The text is extremely faint and appears to be bleed-through from the reverse side of the page. It is largely illegible.)

Erkekler Merkezi Cezaevi, Chinatown’la Los Angeles Nehri arasında kalan alçak, bakımlı ve beton bir binaydı. Öyle kasvetli ve uğursuz görünümlü bir yerdi ki, etrafını saran tel örgülerle duvarlarının arasında ikamet eden beş bin kadar mahkûm olmasa, zengin bir üniversitenin bilim merkezi olduğu düşünülebilirdi.

Scott caddenin karşısındaki açık otoparka girdi ama arabasından inmedi. Bir eli hem kendini hem de Maggie’yi sakinleştirebilmek için Maggie’nin sırtındaydı. Yirmi beş dakika sonra Maggie burnunu çekmeye başladı ve kulakları dikildi. Scott, Maggie’nin kayışını takıp bekledi. Paul Budress görününce arabadan indiler.

“Ben seni görmeden kırk saniye önce kokunu aldı.”

Budress’ın rahatsız olduğu aşıkârdı. Dudakları dümdüz olmuş, gözleri kısılmıştı.

“İşpiyoncular gitti. Bu saate kadar gelmeyince daha da gelmez dediler.”

“Ben yapmadım.”

“Biliyorum, dostum, aksi halde burada olmazdım.”

Scott cezaevindeyken Maggie’yi ne yapacağını bir türlü kestiremeyince otobana çıktığında Budress’i aramıştı. Budress onun çıldırmış olduğunu düşünmüş olmasına rağmen şimdi yanındaydı.

Scott ona kayışı uzattı. Budress bir anlığına kaşlarını çat-sa da kayışı aldı. Maggie’ye elini koklattı ve başım okşadı.

“Biz yürüyüşe çıkacağız. İşin bitince bana mesaj at.”

“Onu benden alırlarsa ona iyi bir yuva bul, olur mu?”

“Onun zaten bir yuvası var. Git hadi.”

Scott arkasına bakmadan, hızlıca yanlarından ayrıldı. Maggie’nin onu takip edeceğini biliyorlardı, etti de. Maggie’nin dünyasında onlar bir sürüydü ve sürü birbirinden ayrılmazdı.

Maggie inledi, havladı ve Scott, tırnaklarının bir törpü-ymüşçesine asfaltı eşelediğini işitti. Budress onu arkasına bakmaması, el sallamaması ya da insanların yaptığı diğer aptalca şeyleri yapmaması konusunda uyarmıştı. Köpekler insan değillerdi. Göz teması kurmak Maggie’nin kendisine ulaşmak için canla başla debelenmesine neden olurdu. Budress ona, köpeğin senin kalbini gözlerinde görür, demişti ve köpekler kendilerini kalplerimize yakın hissederlerdi.

Scott caddenin karşısına geçebilmek için arabalardan kaçındı ve nizamiye kapısından içeri girdi. Devriye polisi olarak görev yaptığı yedi yıl içinde EMC’ye belki beş, belki on kez gelmişti. Bunu, çoğunlukla şüphelileri ya da mahkûmları kendi bölge karakolundan oraya getirmek için yapmıştı ve teslimat işleri arkadaki bir bağlantı yolunda görülmüştü.

Tam olarak nerede olduğunu saptadıktan sonra, bir Şerif Yardımcısı'na bir mahkûmla görüşmesinin olduğunu söyledi ve Marshall'm ismini verdi. Orada lacivert üniforması ve göğsüne iliştirilmiş rozetiyle dikilirken bir Hırsızlık-Cinayet dedektifine hiç benzemiyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini Bud Orso olarak tanıttı.

Yardımcı bir şey demeden telefon açtı ve birkaç dakika sonra bir kadın dedektif geldi.

“Orso sen misin?”

“Evet, hanımefendi.”

“Marshall'ı getiriyorlar. Seni yanma götüreyim.”

Scott az da olsa rahatladı. Kadının peşinden güvenlik alanından geçip bir odaya girince, kadın ondan kelepçesini ve silahını teslim etmesini istedi. Sonra Scott'a bir fiş uzattı, kelepçeyle silahı bir kasaya kilitledi ve Scott'ı bir görüşme odasına götürdü. Oda, Scott'ın hoşuna gitmişti. Sivil ziyaretçiler ve avukatlar, mahkûmlarla, kalın bir cam panoyla bölünmüş kabinelerde telefon yoluyla görüştürülürlerdi. Kolluk kuvvetleri içinse daha esnek şartlan olan görüşme ortamları sağlanırdı. Odada formika yüzeyli bir masa ve üç plastik sandalye vardı. Masa bir duvardan çıkıntı yapıyordu ve mahkûmları güvenceye almak için çelik bir çubukla donatılmıştı. Scott kapıya bakan sandalyelerden birine oturdu.

Yardımcı, “İşte geliyor. Bir arzun var mı?” dedi.

“Yok, teşekkürler. Böyle iyiyim.”

“İşin bittiğinde koridorun sonuna gel, orada olacağım. Kapıdan çıkınca sağa dön. Eşyalarını alırsız.”

Akademi'den yeni mezun atletik yapılı genç bir yardım-

cı, MarshallPı odaya getirdi. MarshallFın üstünde açık mavi bir tulum, spor ayakkabıları ve incecik bileklerine takılı kelepçeler vardı. Scott'ın hatırladığından daha çelimsiz görünüyordu ki, bunun sebebi muhtemelen uyuşturucu alamıyor olmasıydı. Marshall bir anlığına Scott'a baktıktan sonra, tıpkı evinden alınırkenki gibi başını yere eğdi..

Genç yardımcı, Marshall'ı Scott'ın karşısındaki sandalyeye oturtuttuktan sonra kelepçenin bir ucunu çelik çubuğa taktı.

Scott, "Bunu yapmana gerek yok. Sorun çıkmaz," dedi.

"Mecburum. Marshall, sen iyi misin?"

"Hı hı."

Yardımcı çıkarken arkasından kapıyı kapattı.

Scott, Marshall'ı izlerken bir planının olmadığını fark etti. Marshall Ishi hakkında, önceki gün öldürülen bir erkek kardeşi ve sevgilisi olan, tükenmiş bir uyuşturucu bağımlısı olması dışında hiçbir şey bilmiyordu. Marshall muhtemelen bu sabah haberi almıştı. Gözlerinin kızarıklığı ağladığından dolayı olsa gerekti.

"Kardeşini seviyor musun?"

Marshall bir anlığına Scott'a baktıktan sonra başını çevirdi. Scott o kırmızı gözlerde bir öfke parıltısı gördü.

"Nasıl bir soru bu?"

"Özür dilerim. Aranızda nasıl bir ilişki vardı bilmiyorum. Bilirsin, bazı kardeşler birbirlerinden nefret ederler. Diğerleriye..."

Scott cümlesini bilerek tamamlamadı. Marshall'ın gözleri dolunca cevabını almıştı.

"Dokuz yaşından beri ona ben bakıyordum."

“Üzgünüm. Hem Daryl için, hem de Estelle için. Ne kadar acı verici olduğunu iyi bilirim.”

Marshall’ın bakışlarında yine öfke belirdi.

“Ah, bilmez misin hiç? Bana maval okuma. Bunu nasıl yapabildin? İstersen sadede gelelim artık, ha. Kardeşimi kim öldürdü?”

Scott sandalyesini itti, ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Marshall şaşkınlıkla arkasına yaslandı. Scott’ın ne yaptığını anlamlandıramıyordu. Başını salladı.

“Hayır, bunu yapma. Bak kes şunu yoksa şerifleri çağırırım.”

Scott gömleğini sandalyenin üstüne koydu, atletini çıkardı ve sol omzunun üstündeki gri çizgilerle, sağ böğrünü sarmalayan geniş, yumrumsu Y’yi görünce Marshall’ın değişen surat ifadesini seyretti.

Marshall’ın iyice görmesini bekledi.

“Sana ne oldu böyle?”

Scott atletini ve ardından gömleğini giydi.

“İtiraf pazarlığı yaparken dedektiflere, dokuz ay önce soyduğun ithal Çin malları satan bir dükkândan bahsettin. Sana o gece gerçekleşen bir silahlı saldırıyı görüp görmediğini sordular. O saldırıda üç kişi öldü. Biri de ölüme terk edildi.”

Marshall başıyla onaylayarak cevap verdi.

“Evet, sordular. O soygunu yaptım ama saldırıyı görmedim. Yanılmıyorsam olay ben oradan ayrıldıktan sonra gerçekleşmiş.”

Marshall, Scott'ın omzuna baktı ama yara izleri gömleğin altında gizliydi.

“Ölüme terk edilen sen miydin?”

Marshall bunu o kadar içten ve doğal söylemişti ki, Scott gerçeği söylediğini anladı. Yalan makinesine gerek yoktu.

“Ben o gece birini kaybettim. Sen de dün gece kardeşini kaybettin. Daryl'ı, bana bunu yapan kişiler öldürdü.”

Marshall orada öylece, bakışları Scott'tan bir an olsun ayrılmadan, söylediği şeyi hazmetmeye çalışırken buruştuğu yüzüyle oturdu kaldı. Sonra gözleri sulanmaya başladı ve Scott, Budress haklıysa, köpekler bir insanın kalbini o insanın gözlerinde görebiliyorlarsa, Maggie'nin Marshall'ın gözlerinde kırılan bir kalp göreceğini düşündü.

“Bak, açık konuş çünkü...”

“Daryl o gece yanında mıydı?”

Marshall tekrar arkasına yaslandı, sinirlenmiş gibiydi.

“Bu da ne demek şimdi? Daryl'ı asla soyguna bulaştırmam. Neden bahsediyorsun sen?”

“Daryl çatıdaydı. Gözcülüğünü yapıyordu.”

“Asla.”

Ciddiydi. Marshall doğruyu söylüyordu.

“Daryl oradaydı.”

“Saçmalık bu. Sana söylüyorum, değildi.”

“Peki, sana kanıtlayabilirim desem.”

“Yalan söylüyorsun derim.”

Scott, Maggie'yi buna bulaştırmamaya ve Marshall'a ellerinde DNA eşleştirmesi olduğunu söylemeye karar vermişti ama kordonun fotoğrafını göstermek için telefonunu

cebinden çıkarırken aklına, Marshall'ın, kardeşinin saatini hatırlayabileceği geldi.

Marshall görebilsin diye telefonunu ona doğru uzattı.

“Daryl’ın buna benzer kordonu olan bir saati var mıydı?”

Marshall yavaşça doğruldu. Telefona uzandı ama kelepçesi onu yarı yolda durdurdu.

“Ona o saati ben almıştım. Ben vermiştim.”

Scott dikkatle düşündü. Marshall yanındaydı ve Marshall ona yardım edebilirdi. Şans DNA’dan daha iyiydi.

“Bu kordon, vurulduğum gecenin sabahında kaldırımda bulunmuş. Şu küçük lekeler, bir çatıdaki korkuluktan bulaşma. O gece ne zaman, neden o çatıya çıktı ya da ne gördü bilmiyorum ama Daryl oradaydı.”

Marshall yavaşça başını salladı; hatırlamaya ve kendine sorular sormaya çalıştı.

“Yani o cinayetlere tanık olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bilmiyorum. Sana hiç bahsetmedi mi?”

“Hayır, tabii ki bahsetmedi. Hem de hiç. Tanrım, böyle bir şeyi unutmuyum sence?”

“Gördü mü görmedi mi bilmiyorum ama katillerin görmüş olmasından korktuklarını düşünüyorum.”

Marshall’ın bakıştan bir cevap aramışçasına küçücük odada gezindi.

“Benim saldırıyı gördüğümü sanıyordunuz ama görmedim. Belki Daryl de benim gibi çoktan oradan ayrılmıştı ve hiçbir şey görmemişti.”

“O zaman onu boş yere öldürdüler ve o hâlâ bir ölü.”

Marshall gözlerini omzuna silerek mavi tulumun üstüne koyu renk lekeler bıraktı.

“Lanet olsun, bu çok saçma. Çok saçma.”

“Onları istiyorum, Marshall. Kendim için, arkadaşım için ve Daryl için. Bu işi bitirmek için yardımına ihtiyacım var.”

“Bir şey gördüyse bile bana söylemedi. Bir şey *görmediyse* de bana söylemedi ki. Muhtemelen canına okuyacağımdan korktu!”

“Böylesine çılginca ve ilginç bir şeyi? Hadi gördü diyelim. Görmüş gibi yapalım.”

Çünkü Daryl çatıdan hiçbir şey görmeden indiyse, Scott’ın tüm yolları kapanacaktı.

“Bu, içinde tutamayacağın kadar büyük bir şey. Sence kime söylerdi? En yakın arkadaşına. Başka kimseye söyleyemeyecek kadar korksa bile söyleyebileceği birine.”

Marshall başını salladı.

“Amelia. Çocuğunun annesi.”

“Daryl’ın çocuğu mu var?”

Marshall anılarını kurcalarken gözleri tüm odayı taradı.

“İki yaşlarında, kız. *Gerçekten* Daryl’ın olup olmadığını bilmiyorum ama Amelia öyle diyor. Daryl ona âşık.”

Derken Marshall, ne dediğini fark etti.

“Âşıktı.”

Kadının adı Amelia Goyta’ydı. Bebeğinkiyse Gina. Marshall, kadının daire numarasını bilmiyordu ama Scott’a apartmanını nerede bulabileceğini söyledi. Marshall bir yıldır bebeği görmemişti ve Daryl’a benzeyip benzemediğini bilmek istiyordu.

“Bunca zaman sonra durduk yere neden Daryl’ın kendilerini görmüş olabileceğinden korkmaya başladılar ki? Daryl’ın o çatıda olduğunu nereden öğrendiler?”

Scott cevabı bildiğini düşündü ama Marshall'la paylaşmadı.

“Marshall, dedektifler seninle görüşmeye geleceklerdir.

Onlara bu konuştuklarımızdan ve benden bahsetme. Öldüğümü duymadığın sürece kimseye bahsetme.”

Marshall'm kırmızı gözleri korkuyla doldu.

“Etmem.”

“Dedektiflere bile. Özellikle de dedektiflere.”

Scott kapıdan çıkınca sağa döndü, kelepçesiyle silahını aldı ve vakit kaybetmeden cezaevinden çıktı.

Otoparkın yanındaki kaldırımında on dakika kadar bekledikten sonra Budress ve Maggie köşeden göründüler. Maggie zıplamaya, havlamaya ve kayışını çekiştirmeye başlayınca Budress onu saldı. Kulakları yatık, dili dışarıda Scott'ın üstüne doğru koşarken dünyadaki en mutlu köpek oydu sanki. Scott kollarını açtı ve üstüne atladığı anda ona sarıldı. Otuz sekiz kiloluk, siyah-taba rengi bir sevgi yumağı.

Budress, Maggie kadar mutlu görünmüyordu.

“İçeride neler oldu?”

“Hâlâ bir şansım var.”

Budress homurdandı.

“Tamam, o zaman. Tamam. Sonra görüşürüz.”

Budress arkasını döndü.

“Paul. Marshall saat kordonunu tanıdı. Daryl'inmiş. Maggie, onun Daryl'a ait olduğunu daha önceden anlamıştı, dostum.”

Budress önce köpeğe, sonra adama baktı.

“Asla şüpheli olmasın.”

“Olmadı.”

Scott ve Maggie arabalarına bindiler.

Scott, Amelia Goyta'nın savaş öncesinden kalma apartman dairesini, Echo Park'taki otobanın kuzeyinde kalan pejmürde, köhne bir sokakta buldu. O eski binanın üç katı, her katında dört dairesi, içinde de ortak merdiveni vardı, havalandırmasızdı ve Ağlayan Bakire dışında o bloktaki tüm binalarla aynı görünüşteydi. Gözlerinden kanlar akan devasa bir Meryem Ana resmi, binanın ön cephesini komple kaplamaktaydı. Marshall, Scott'a resmin daha ziyade anoreksik bir Şirin gibi göründüğünü ama gözden kaçırmasının imkânsız olduğunu söylemişti. Doğruydı da. Bakire Şirin tam üç kat uzunluğundaydı.

Marshall, Amelia'nın daire numarasını hatırlamadığından Scott yöneticiye sordu. Üniformalı olması işine yaramıştı. En üst kat, arkadaki 304 numaralı daire.

Scott, Amelia'nın Daryl'ın ölüm haberini alıp almadığını merak etti. Maggie'yle beraber üçüncü kata varıp da ağlama seslerini işitince aldığını anladı. O, kadının kapısının önün-

de durup içeriyi dinlerken Maggie de yer pervazını kokladı. İçeride, bir çocuk bağrışlar arasında feryat figan ağlarken hıçkırarak ağlayan bir kadın çocuğa her şeyin yoluna gireceğinin güvencesini vererek onu susturmaya çalışıyordu.

Scott kapıyı çaldı.

Çocuk feryat etmeye devam etti ama hıçkırıklar kesildi. Bir an sonra feryat da kesildi ama kapıyı açan olmadı.

Scott tekrar kapıyı çaldı ve kadınla devriye polisi tonunda konuştu.

“Polis. Lütfen kapıyı açın.”

Yanıtsız geçen yirmi saniyenin ardından Scott kapıyı bir kez daha çaldı.

Feryatlar tekrar başladı ve kadının hıçkırıkları bu kez kapının diğer tarafından geldi.

“Git buradan. Git buradan! Polis molis değilsin sen.”

Kadın korkmuşa benziyordu, o nedenle Scott sesini alçalttı.

“Amelia? Ben bir polis memuruyum. Daryl Ishi’yle ilgili konuşmaya geldim.”

“Adın ne? adın ne?”

“Scott James.”

Kadının sesi öfkeli bir çığlık halini aldı.

“Bana adını söyle.”

“Scott. James. Benim adım Scott. Polis memuruyum. Kapıyı aç, Amelia. Gina güvende mi? Güvende olduğunu görmeden şuradan şuraya gitmiyorum.”

Scott nihayet kapı sürgüsünün kayıdığını duyunca, kadını korkutmamak için geri çekildi. Maggie eğitildiği üzere

derhal Scott'ın sol bacağının yanma geçti ve yüzünü kapıya döndü.

En fazla yirmi yaşlarında bir kız kapı aralığından Scott'a baktı. Uzun, saman rengi saçı ve açık, çilli bir teni vardı. Gözleri ve burnu kızarmıştı, nefes alıp verirken dudakları titriyordu ama kalbi kırılmış ya da yas tutuyormuş gibi bir hali yoktu.

Scott kadının yüzündeki bu ifadeyi, kocalarından şiddet gören kadınlarda, işlerini bitirmek için peşlerine düşen pezevenklerden kaçan hayat kadınlarında ve büyük bir travma yaşayan tecavüz mağdurlarında görmüştü. Çocukları kaybolan kadınlarda da görmüştü, daha kötüsünün olacağının beklentisiydi bu. Scott korkunun yüzünü biliyordu. Onu Amelia Goyta'da da gördü ve o anda Daryl'ın saldırıya tanık olduğunu ve ona katillerin bunu öğrendikleri takdirde kendisini öldüreceklerini söylediğini anladı.

Amelia burnunu sildi ve bir kez daha sordu.

“Adın ne?”

“Benim adım Scott. Bu da Maggie. Sen ve Gina iyi misiniz?”

Kadın Maggie'ye baktı.

“Bavulumu toplamam lazım. Buradan gidiyoruz.”

“Bebeği görebilir miyim, lütfen? İyi olduğuna emin olmak istiyorum.”

Amelia sanki orada biri saklanıyor olabilirmiş gibi merdivenlere doğru baktı, sonra kapıyı açtı ve çocuğun yanına geri döndü. Gina bir çocuk kafesindeydi, büzüştüğü yüzü sümük içinde kalmıştı.

“İşte, gördün mü? O iyi. Şimdi eşyaları toplamam lazım, bir arkadaşım gelip bizi alacak. Adı Rachel.”

Kapının yanında mavi rengi solmuş, tekerlekli valiz duruyordu. Scott’tan daha yaşlı bir Samsonite marka bavul, devasa bir istiridye gibi ağzı açık halde yerdeydi; içi oyuncaklarla ve bebek eşyalarıyla doluydu.

Scott, “Daryl sana seni öldüreceklerini mi söylemişti?” diye sordu.

Amelia çantayı kapının yanına bıraktı ve yatak odasına geri koştu.

“Evet! O aptal pislik bizi öldüreceklerini söylemişti, anlayacağın oturup gelmelerini beklemeyeceğim.”

“Onu kim öldürdü?”

“Lanet olası katiller. Polis olan sensin. Kim öldürdü, bilmiyor musun?”

Amelia içi taraklar, fırçalar, saç spreyleri ve banyo malzemeleriyle dolu bir çöp kutusuyla geri döndü. Hepsini Samsonite’a boşalttı, çöp kutusunu bir kenara attı ve Scott’ın eline küçük, kadife bir kese verdi.”

“Al. Senin olsun. O salağa tam bir aptal olduğunu söylemiştim.”

Amelia yatak odasına doğru yönelirken Scott onu kolundan yakaladı.

“Dur biraz. Beni dinle, Amelia. Dokuz ay önce. Daryl sana ne dedi?”

Kadın hıçkırdı ve gözlerini ovdu.

“Maskeli adamların bir arabayı delik deşik ettiklerini görmüş.”

“Bana tam olarak ne dediğini söyle.”

“Onları gördüğünü anlarılarsa bizi ve bebeği öldüreceklerini söyledi. Eşyalarımı toplamak istiyorum.”

Amelia, Scott’tan sıyrılmaya çalıştı ama Scott onu bırakmadı. Maggie yanlarına yaklaşıp hırladı.

“Buraya onları durdurmak için geldim, tamam mı? Bu yüzden buradayım. O yüzden bana yardımcı ol. Daryl sana ne dediyse hepsini anlat.”

Kadın ona karşı koymayı bıraktı ve başını eğip Maggie’ye baktı.

“Bu bir bekçi köpeği mi?”

“Evet. Bekçi köpeği. Daryl sana ne dedi?”

Scott, kadının bekçi köpeğine bakarken rahatlamaya başladığini hissetti ve kadın kollarını saldı.

“Bir yerde bir binadaymış ve bir çarpma sesi duymuş. Aptal Daryl, ne olduğuna bakmaya gitmiş ve bir kamyon, iki tane polis ve bir Rolls Royce’un etrafındaki adamları görmüş, hepsi birbirlerini vuruyormuş.”

Scott onu düzeltmeye uğraşmadı.

“Delice olduğunu söylemişti. Hem polisleri hem de Rol-
ls’u vuran o maskeli adamlarla tam bir Tarantino filmi gibiydi, demişti. Daryl korkmuş ve çatıdan aşağıya koşmuş ama o binadan çıktığında etraf tamamen sakinmiş, sonra adamların birbirlerine bağırma seslerini duymuş ve aptal ya, gidip bakmaya karar vermiş.”

“Sana ne konuştuklarını söylemiş miydi?”

“Sadece acele et, o lanet şeyi bul gibi saçmalıklar. Sirenlerin sesini duyunca korkmuşlar. Sirenler gittikçe yaklaşıyormuş.”

Scott nefes almadığını fark etti. Nabızı kulaklarında atıyordu.

“Daryl ne bulduklarını söylemiş miydi?”

“Adamlardan biri, Rolls’a binmiş içeriden bir evrak çantasıyla çıkmış. Bir arabaya atlayıp oradan kaçmışlar, bizim aptal Daryl de bu Rolls’un içindekiler zengin adamlardır, bir yüzük ya da bir saat falan bulurum, diye düşünüp arabaya koşmuş.”

Scott, DarylTn kendi hikâyesini süslediğini düşündü.

“Sirenler yaklaşırken mi?”

“Ne mal ama değil mi? İki adam öldürülmüş, her yer kan içinde ve benim geri zekâlı sevgilim, sekiz yüz dolar ve bu şey için kendi hayatını riske atıyor.”

Amelia kadife keseye vurdu.

“Ona, seni mal herif, kafayı mı yedin sen, dedim. O para kanlı paraydı. Salak Daryl’in her yanı kan içinde kalmıştı ve kafayı sıyırmak üzereydi. Bana söz verdirdi, kimseye söylemeyelim, belli bile etmeyelim, yoksa bu manyaklar bizi de öldürür, dedi.”

“Yüzlerini görmüş mü?”

“Az önce ne söylediğimi duymadın mı? Maskelilermiş dedim.”

“Belki içlerinden biri maskesini çıkarmıştır.”

“Öyle bir şey söylemedi.”

“Bir dövmeden, saç renginden, yüzükten ya da saatten bahsetti mi peki? Onları herhangi bir şekilde tarif ettiği oldu mu?”

“Tek hatırladığım maskeleri, şu kayak maskelerindenmiş.”

Scott zihnini biraz daha kurcaladı.

“Adımı sorup durdun. Neden adımı sorup durdun?”

“Seni onlardan biri zannettim.”

“Nasıl yani? Daryl adlarını mı duymuş?”

“Snell. İçlerinden birinin, ‘Snell, hadi’ dediğini duymuş. Adın Snell olsaydı seni içeri almayacaktım. Bak, benim artık toparlanmam lazım. Lütfen. Rachel gelmek üzere.”

Scott keseye baktı. Eflatun kadife rengindeydi, ağzı torba büzme ipiyle kapatılmıştı ve rengi koyulaşmıştı. Scott kesenin ağzını açtı ve avucuna yedi adet gri taş döktü. Maggie burnunu kaldırdı; Scott meraklı olduğundan o da keseyi merak etmişti. Bu, Scott’ın onun hakkında sonradan öğrendiği bir şeydi. Eğer kendisi bir şeye odaklanırsa o şey Maggie’nin de ilgisini çekiyordu. Scott taşları geri keseye, keseyi de cebine koydu.

“Rachel ne zaman gelir?”

“Şimdi. Her an.”

“Sen eşyalarını topla. Ben taşıyım.”

Rachel geldiğinde Amelia yola çıkmaya hazırды. Scott, Samsonite’i ve içi kıyafetlerle dolu çöp torbasını taşıdı. Amelia küçük kızını ve bir yastığı, Rachel da geriye kalanları taşıdı. Scott, Maggie’nin kayışını çıkarıp peşinden kayışsız yürümesine izin verdi. Scott’ın isteğiyle Amelia dairesinin kapısını kilitlemedi.

Her şeyi arabaya yerleştirdikten sonra Scott, Amelia’yla Rachel’in numarasını aldı ve Amelia’yı binaya soktu.

“Rachel’la beraber olduğunu kimseye söyleme. Daryl’ın başına gelenleri ya da Daryl’ın o gece gördüklerini kimseye söyleme.”

“Yanımda bir polis memuru kalmaz mı? Şu tanık koruma programlarında olduğu gibi.”

Scott sorusunu duymazdan geldi.

“Marshall’dan haberin var mı? Erkekler Merkezi Cezaevi’nde olduğundan?”

“İh ih. Bilmiyordum.”

Scott yerin adını tekrarladı.

“Erkekler Merkezi Cezaevi. Seni iki gün içinde arayacağım, tamam mı? Ama olur da aramazsam üçüncü gün gidip Marshall’ı görmeni istiyorum. Ona bana anlattıklarını anlat.”

“Marshall beni pek sevmez.”

“Gina’yı da götür. Ona Daryl’ın gördüklerini anlat. Bana nasıl anlattıysan ona da her şeyi anlat.”

Kadın korkuyordu, şaşkındı ve Scott, Rachel’a arabaya binip arkasına bile bakmadan sürmesini söyleyebileceğini düşündü ama kadın bakışlarını Maggie’ye çevirdi.

“Yeterince büyük bir evim olunca köpek sahiplenmek istiyorum.”

Ardından Rachel’ın arabasına binip gittiler.

Scott, Maggie’nin işemesini bekledikten sonra dalış çantasını aldı ve onu Amelia’nın apartman dairesine çıkardı. Mutfakta geniş bir tencere buldu, içini suyla doldurdu ve yere bıraktı.

“Bu senin. Birkaç günlüğüne burada kalabiliriz.”

Maggie suyu kokladı ve daireyi keşfe çıktı.

Scott dalış çantasıyla beraber Amelia’nın dairesindeki Amelia’nın oturma odasındaki Amelia’nın kanepesine oturdu ve gözlerini duvara dikti. Çok yorgundu ve öfke ve korku dolu olmayan bir kafayla, dünyanın en uzak köşesinde, farklı bir isimle yaşıyor olmayı diliyordu.

Scott kadife keseyi açtı ve içindeki taşları döktü. O yedi küçük taşın ham elmas olduğuna adı gibi emindi. Her biri hemen hemen tırnağı kadardı, yan saydamdı ve gri renkteydi. Kristal mete benziyorlardı ve bu ironi Scott'ı güldürdü.

Scott taşları tekrar keseye doldurdu; taşlar gözden kaybolurken gülüşü de kayboldu.

Söylenenlere göre, Interpol, Beloit'un Fransız bir elmas kaçakçısıyla bağlantısı olduğunu ortaya çıkarmıştı ve bu da Melon'la Stengler'ın, Beloit'un ya teslimat için ülkeye kaçak elmas soktuğunu ya da Fransız kaçakçının satın aldığı elmasları ona götürmek için ABD'ye geldiğini düşünmelerine sebep olmuştu. Her iki şekilde de silahlı soyguncular planlarını öğrenmiş, Beloit'un hareketlerini takip etmiş ve soygun sırasında Beloit'la Pahlasian'ı öldürmüşlerdi. Melon ve Stengler, bu varsayımı kullanarak davayı yürütmüştü; ta ki onlara Beloit'un elmas kaçakçılığıyla ilgili bağlantısının ipucunu veren kişi sonradan Beloit'un böyle bir bağlantısı olmadığını söyleyene dek.

I-Man. Ian Mills.

Scott bunu etraflıca düşündü. Mills dikkatlerini oraya çekene dek, Melon'la Stengler'ın Beloit'un elmas kaçakçılığı bağlantısından haberi yoktu. Mills önce bunu ortaya atıp sonra neden gereksiz bilgi olduğunu iddia etmişti? Ya Mills, Beloit'u aklarken yanlış bilgiyle hareket ederek bağışlanabilir bir hata yapmıştı ya da soruşturmanın seyrini değiştirmek için yalan söylemişti. Scott, Mills'in elmas kaçakçılığı bağlantısını nereden bildiğini ve daha sonra neden fikrini değiştirdiğini merak etti.

Soruşturmanın ilk haftalarında topladığı gazete kupürlerini bulmak için dalış çantasını karıştırdı. O zamanlar davayı hâlâ Melon yürütüyordu ve Scott’a arkasında ev ve cep numarasının olduğu bir kart verip istediği zaman kendisini arayabileceğini söylemişti. Bu, Melon telefonlarına cevap vermeyi kesmeden önceydi.

Scott, Melon’m numarasına dikkatle bakarak ne diyeceğini kestirmeye çalıştı. Bazı aramalar diğerlerinden daha zordu.

Maggie yatak odasından çıkageldi. Bir süre Scott’ı izledikten sonra açık pencerenin önüne gitti. Scott onun yeni dünyalarının kokularını kayda geçirdiğini düşündü.

Scott numarayı çevirdi. Araması sesli mesaja düşerse telefonu kapatacaktı ama Melon dördüncü çalışta açtı.

“Dedektif Melon, ben Scott James. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur.”

Melon cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

“Sanırım duruma göre değişir. Nasılsın?”

“Eğer sorun olmazsa sizi görmeye gelmek isterim.”

“Hı hı. Neden peki?”

“Sizden özür dilemek istiyorum. Yüz yüze.”

Melon gülünce, Scott rahatladığını hissetti.

“Ben emekli oldum, ortak. Onca yolu çekmeyi gözün alıyorsa buyur gel.”

Scott Melon’ın adresini aldı, Maggie’nin kayışını taktı ve Simi Vadisi’ne doğru yola çıktı.

Melon katlanır sandalyesini geri itti ve başını kaldırıp yapraklara baktı.

“Şu ağacı görüyor musun? Karımla burayı aldığımızda o ağaç daha üç metre bile yoktu.”

Scott’la Melon, Melon’m arka bahçesindeki bir avakado ağacının geniş gölgesinde oturmuş, içinde limon dilimleri olan kolayı içiyorlardı. Yer, kaka gibi görünen çürümüş avakadolarla doluydu ve sivrisinekler o avakadolann üzerlerine üşüşmüşlerdi. Sivrisineklerden birkaçı Maggie’nin etrafında dolansa da Maggie onlara aldırış etmiyordu.

Scott hayranlıkla ağaca baktı.

“Sonsuza dek guacamole* yiyebilirsin. Harika.”

“Bazı yıllar görüp görebileceğin en iyi avakadoları veriyor. Kalan yıllardaysa içleri lif dolu. Bunun sebebini bulmam lazım.”

Melon dökülen gri saçları ve güneşte kararmış teniyle

* Bir tür avakado salatası, (ç.n.)

iriyarı, tombul bir adamdı. O ve karısının, Santa Susana'nın eteklerindeki dört bin metrekarelik bir alanın içinde bulunan küçük bir çiftlik evi vardı ve ev Los Angeles'tan epey uzakta, San Fernando Vadisi'nin batısında kalıyordu. Her gün iş için L.A. şehir merkezine gidip gelmek uzun bir yolculuk olsa gerekti ama düşük maliyetli evler ve kasaba hayatı, o yorucu yolculuğu telafi etmeye yetiyordu. Orada pek çok polis memuru yaşardı.

Melon, kapıyı üzerinde şort, parmak arası terlikler ve rengi solmuş bir Harley-Davidson tişörtüyle açmıştı. Scott'ı ziyadesiyle samimi karşılamış, ona Maggie'yi evin arka tarafına götürmesini ve birazdan kendisin de orada olacağını söylemişti. Birkaç dakika sonra da elinde diyet kolalar ve bir tenis topuyla yanlarına gelmişti. Scott'a oturmasını söylemiş, topu Maggie'ye göstermiş ve bahçenin diğer ucuna fırlatmıştı.

Maggie topu görmezden geldi.

Scott, "Topların peşinden koşmuyor," dedi.

Melon buna üzölmüş gibiydi.

"Ne yazık. Benim bir Labrador'um vardı, bütün gün top-
ların peşinden koşardı. K-9'u sevdin mi?"

"Çok sevdim."

"Güzöl. SWAT'ı ne kadar çok istediğini biliyordum. Baş-
ka bir şey bulabilmen iyi olmuş."

Ağacın altında oturlurken, Scott, Leland'ın sık sık dile
getirmeye bayıldığı bir espriyi hatırladı.

"SWATTa K-9 arasında sadece tek fark vardır. Köpekler
pazarlık etmez."

Melon kakhaha attı. Kakhahaları dinerken Scott ona doğ-
ru döndü.

“Bakın, Dedektif Melo...”

Melon sözünü kesti.

“Ben artık emekliyim. Bana Chris ya da Bwana de.”

“Pisliğin tekiydim. Sana karşı kaba davrandım, küftettim ve hatalıydım. Bu şekilde davrandığım için kendimden utanıyorum. Çok özür dilerim.”

Melon bir süre dikkatle Scott’a baktıktan sonra bardağını uzattı.

“Özür dilemene gerek yok ama teşekkürler.”

Scott bardağını Melon’ın bardağına vurdu ve Melon arkasına yaslandı.

“Bak, bunların hepsini hatta daha fazlasını yaptığın doğru ama seni anlıyorum. Yine de artık o dosyayı kapatmak istiyorum. Sen aksini düşünsen bile, ben de Stengler da hatta işin içinde olan herkes de canla başla çalıştı.”

“Biliyorum. Hazırladığınız dosyayı okuyorum.”

“Bud seni soruşturmaya mı dahil etti?”

Scott başıyla onayladı ve Melon tekrar bardağını uzattı.

“Bud iyi bir adamdır.”

“Hazırladığınız onca evrağı görünce ağzım açık kalmıştı.”

“Kaç gece uyumadım. Hâlâ evli olduğuma şaşırıyorum.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“İlan Mills’le tanıştım...”

Melon’ın kahkahası lafını kesti.

“I-Man! Bud sana ona neden I-Man dediklerini söyledi mi?”

Scott, Melon’ın yanında epey eğlendiğini fark etti. Melon çalışırken şakadan anlamayan ve soğuk biriydi.

“Adı Ian olduğundan mı?”

“Herkes yüzüne karşı öyle olduğunu söylese de alakası bile yok. Beni yanlış anlama, adam iyi bir dedektif. Gerçekten öyle ve kitaplara konu olacak bir kariyeri var ama ne zaman Ian’la görüşme yapsalar hep şöyle der: *Ben* buldum, *ben* yerini tespit ettim, *ben* yakaladım, tüm övgüleri *ben* hak ediyorum. Yani I-Man* eşittir ego.”

Melon tekrar gülmeye başlayınca, Scott cesaret buldu. Melon, I-Man’le ilgili konuşmaktan zevk alıyor ve davayı tartışmaya açık görünüyordu ama yine de Scott kendini ihtiyatlı davranması konusunda uyardı.

“Ona kızgın mıydın?”

Melon şaşırması benziyordu.

“Ne için?”

“Beloit konusunda. Elmas bağlantısı boşa çıktı diye.”

“Şu sansar Amaud Clouzot’yla iş yapması olayı mı? Yok canım, o olayı çözen Ian’dı. Interpol’ün elinde Clouzot’nun ortaklarına dair bir liste vardı ve Beloit da o listedeydi ama boş çıktı. Clouzot’nun işletme müdürü, yüz elli kişinin yanı sıra Beloit’un da birkaç projesine yatırım yapmış, hepsi bu. Buna aralarında bir bağlantı var diyemeyiz.”

“Ben de öyle diyorum. Mills’in bunu baştan kontrol etmesi gerekirdi. Boş yere zahmete girmemiş olurdunuz.”

“Hesaba katmak zorundaydı. Danzer söz konusuydu.”

Scott bir süre düşünse de o ismi hatırlayamadı.

“Ben onu bilmiyorum. Danzer ne?”

“Biliyorsun. Danzer Zırhlı Araçları. Pahlasian’dan üç ya

* (İng.) “I” ben, “Man” adam, (e.n.)

da dört hafta önce LAX'tan Beverly Hills'e doğru yol alan bir Danzer aracına silahlı saldırı düzenlendi. Srcyle iki koruma öldürüldü. Kötü adamlar tam yirmi sekiz milyon dolar değerinde ham elmas ele geçirdiler ama bunu haberlerde duymadın. Şimdi hatırladın mı?"

Scott uzunca bir süre sessiz kaldı. Cebindeki kadife keseyi düşünürken Őakakları zonklamaya başladı.

"Evet, Şöyle böyle."

"Böylesi büyük soygunlara her zaman Hırsızlık zel bakar. lan elmasların Fransa'ya gideceğini duymuş ve Interpol'e olası alıcılarını sormuş. Bu olay Beloit öldürülmeden haftalar önce olduğundan, Beloit'un adı bir önem ifade etmemiş tabii ama Beloit öldürüldükten sonra, Danzer'ı Beloit'un Clouzot'yla bağlantılı olduğu bir dünyaya koyarsan, hesaba katmak zorunda kalırsın. Aralarında bir bağlantı olmadığını ğrendiğindeyse, Beloit yalnızca o gece uçaktan inen bir başka Fransız olur."

Scott avakadoların etrafını saran sivrisinekleri izledi. I-Man, Beloit'un etrafını saran bir sivrisinek gibiydi. Scott pantolonun üstünden keseye dokundu ve parmaklarını taşlara sürttü.

Melon avcunu havadaki bir sivrisineğe savurdu ve yakalamış mı diye eline baktı.

"Bu lanet Şeylerden nefret ediyorum."

Scott, Melon'a kayıp CD'yi sormak istiyordu ama dikkatli olması gerektiğinin de farkındaydı. Melon, bu konuları öylesine konuşmakta sorun görmüyor gibi görünse de Scott'ın soruşturmayı soruşturduğunu bir anlarsa telefonuna davranabilirdi.

“Anlıyorum ama aklımı kurcalayan bir şey var.”

“Seni suçlayamam. Benim de var.”

Scott güldü.

“Siz çocuklar, Pahlasian’la Beloit’un izini LAX’tan ne-redeyse cinayet mahalline kadar sürmüşsünüz. O zaman el-masları nereden almış?”

“Almamış.”

“Yani siz onu aklamadan önce. Nereden aldığımı düşünü-yordunuz?”

“Ne demek istediğini anladım. Almamış. İnsanlar elmas çaldıklarında ne yaparlar, biliyor musun?”

Melon, Scott’ın cevap vermesini beklemedi.

“Alıcı bulurlar. Bu bazen bir sigorta şirketi olur, bazen de Clouzot gibi sansarlar. Elmasları bir sansar satın alırsa ne yapar, biliyor musun? O da alıcı bulur. Bizce Clouzot elmas-ları önceden satın aldı, Fransa’da tuttu ve Los Angeles’taki bir alıcıya sattı.”

“Yani Beloit onun kuryesiydi.”

“Elimizde LAX’a, bagaj teslim yerine, katlı otoparka, restorana ve bara ait görüntüler var. Biri ona taşlan bir kırmızı ışıktaki vermediyse -ki bunu da düşündüm- onları üstünde taşıyordu demektir. Gerçi bunun bir önemi yok. O Clouzot’yla iş yapmıyordu, yani elmas olayı gerçek değildi. Bak görürsün. Orso, o adamlardan birinin ya da her ikisinin de yanlış kişiden borç aldığını ve kredi açan kurumunun arkasına saklanamadığını ortaya çıkaracak.”

Scott şansını yeterince zorladığını hissetti. Danzer hakkında bilgi edinmek istediğinden Melon’la yaptığı ziyareti bitirmeye karar verdi.

“Şey, Chris, beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Dosyayı okumak epey aydınlatıcıydı. Harika bir iş çıkarmışsınız.”

Melon başıyla onayladı ve hafifçe gülümsedi.

“Rica ederim ama o dosyayı okuyorsan bol bol uyuyorsun demektir.”

Melon güldü, Scott da onunla beraber güldü ama sonra Melon ciddileşip Scott’a doğru eğildi.

“Buraya neden geldin?”

Maggie başını kaldırıp ona baktı.

Melon’un kırışıklarla çevrili gözleri parlak ve düşünceliydi. Melon, işteki otuz dördüncü, Hırsızlık-Cinayet Bürosu’ndaki neredeyse yirminci yılında emekli olmuştu. Muhtemelen iki bine yakın şüpheli sorgulamış ve çoğunu hapse tıkmıştı.

Scott çizgiyi aştığının farkındaydı ama Melon’ın ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

“Ya elmaslar Beloit’un üstündeydiyse?”

“Çok ilginç derdim.”

“Danzer davası çözülemedi mi?”

Melon’un zeki bakışları, üstünden bir an olsun ayrılmadı.

“Çözüldü. Dava kapandı.”

Scott şaşırmıştı ama Melon’m bakışlarında düşünceli bir tarafsızlık dışında herhangi bir şey göremedi.

“Onlarla konuştun mu?”

“Çok geç.”

Scott hareketsiz bakışlarda bir şey gördü.

“Neden?”

“Sen vurulduktan otuz iki gün sonra, Favvnskin’de vuru-

arak öldürölmüş olarak bulundular. Bulunduklarında öldürölmelerinin üzerinden en az on gün geçmişti.”

Fawnskin, Los Angeles’m doğusundan iki saat uzaklıkta, San Bemardino Dağlarındaki bir tatil kasabasıydı.

“Danzer’ı indiren çete mi? Kimlikleri doğrulandı mı?”

“Doğrulandı. Profesyonel soyguncular. Kabarık sabıkalar.”

“Bu doğrulandı sayılmaz.”

“Yanlarında Danzer’ın sürücüsünü öldürmek için kullanılan silaha benzer bir silah ve iki tane ham elmas bulundu. Sigorta şirketi, elmasların Danzer sevkıyatından olduğunu doğruladı. Yeterince doğrulanmış oldu mu?”

Scott yavaşça başıyla onayladı.

“Sanırım öyle olması gerekiyor.”

“Ne olursa olsun, iddiaya girecek olsam, bunu o adamların yaptığına iddiaya girerdim.”

“Elmaslar geri alınabildi mi?”

“Bildiğim kadarıyla henüz değil.”

Scott bunun tuhaf bir yorum olduğunu düşündü.

“Onları kim öldürdü?”

“Bir dağın yakınlarındaki, etrafında başka hiçbir baraka olmayan, boktan bir barakada kalıyorlarmış. Teorimiz şu; soygundan sonra orada saklandılar, elmasları satacak binlerini aradılar ve nihayetinde dolandırıldılar.”

“Soygundan iki ay sonra mı?”

“Soygundan iki ay sonra.”

“Sen buna inandın mı?”

“Emin değilim. Hâlâ karar vermeye çalışıyorum.”

Scott, Melon'ın gözlerinin içine baktı ve adamın kendisine daha fazla soru sorması için izin verip vermediğini düşündü.

“Otuz iki gün. Beloit’u, onları bulunmadan önce akla mışsınız.”

“Doğru ama Danzer dosyasını kapatmak iyi gelmişti. Akıllarda kalan tüm şüpheleri yok etmişti.”

“Davayı kim kapattı?”

“San Bernardina Şerifleri.”

“Danzer bizim davamızdı. Bizden kim kapattı?”

“lan.”

Melon, yavaşça ayağa kalkıp yaşlı bir adam gibi inledi.

“Oturmak beni uyuşturuyor. Sen de artık yola koyulsan iyi olacak. Düşündüğünden daha uzun bir yol seni bekliyor.”

Arabasına doğru yürürlerken Scott, elmasları Melon’a gösterip göstermemeyi bir kez daha düşündü. Belli ki Melon da bu olanları düşünüyordu ama yalnızca Scott’ın, altında yatan saklı anlamı bulmasını gerektiren şifreli cevaplar veriyordu. Bu, Melon’ın ya hâlâ muallâkta olduğunu ve korktuğunu ya da ne bildiğini öğrenmek için Scott’la oynadığını gösteriyordu Scott elmasları cebinden çıkarmamaya karar verdi. Güvenmediği birine ne elmasları ne de Amelia’yı açık edebilirdi.

Scott, Maggie’yi arabaya bindirdi ve aklına son bir soru gelince Melon’a doğru döndü.

“Videoları izledin mi?”

“Hah. Belki lan her şeyi kendi yapıyor olabilir ama ben I-Man değilim. Böylesi büyük bir davada iş paylaşımı yapman gerekir.”

“Yani videoları başkası izledi.”

“İş arkadaşlarının sözüne güvenirsin.”

“Onları kim izledi?”

“Farklı kişiler. Dosyada ya da delil kayıtlarında bir şeyler bulabilirsin belki.”

Scott bu cevabı bekliyordu ama diğer yandan Melon ona yön gösterir gibiydi. Sonra Melon ekledi.

“I-Man, her işi kendi başına yaparmış gibi görünür ama sen ona inanma. Yardım alıyor ve yardım aldığı kişilerin, güvendiği kişiler olduğuna adım gibi eminim.”

Scott, Melon’ın zeki, düşünceli bakışlarını inceledi ve o bakışlarda yalnızca Melon’m bulmasına izin verdiği kadarını gördü.

“Buraya gelmeme izin verdiğin için teşekkürler. Çok uzun zaman önce özür dilemem gerekirdi.”

Scott direksiyonun başına geçti, motoru çalıştırdı ve camını indirdi. Melon onun gerisine, çoktan konsola yerleşen Maggie’ye baktı.

“Orada oturması sana engel olmuyor mu?”

“Alıştım artık.”

Melon bakışlarını Scott’a çevirdi

“Emekli olmuş olabilirim ama hâlâ bu davanın kapandığını görmek istiyorum. Eve giderken acele etme. Dikkatli ol.”

Scott geri viteste araba yolundan çıktı, otobana doğru döndü ve Melon’m bunu bir uyan mı yoksa bir tehdit olarak mı söylediğini merak etti.

Dikiz aynasını ayarlayınca Melon’ı gördü; hâlâ araba yolundaydı, onu izliyordu.

Scott, Ronald Reagan Otobanı'na çıktığında midesi kasılıyor ve ekşiyordu. Melon'm kendisinden umudunu keseceğine inanmıyordu ama Melon onu dönüp dolaştırıp aynı geri getirmiş, yalnızca onu oyalayacak cevaplar vermişti. Melon iyi bir dedektifti, hatta Scott'm düşündüğünden çok daha iyiydi ama Melon ona Danzer'ı vermişti.

Danzer Zırhlı Araç Soygunu gerçekleştiğinde bu, Scott için yalnızca başka bir haberd, diğerlerinden daha önemli bir yanı yoktu ve onu çabucak unutmuştu. Hastanede geçirdiği haftalar süresince Danzer davasından bihaberdi ve zırhlı bir araç soygunuyla örtüşen bir soruşturmanın, kendi davasının üzerinde bu denli etkisi olduğunu hiç bilmiyordu. Scott, Eric Pahlasian'la ilgili on santim kalınlığında bir rapor ve yazılı görüşme yığını okumuştı ama Pahlasian'ın elmaslarla bir bağlantısı olmadığı için Danzer'dan hiç bahsedilmemişti. Danzer Zırhlı Aracı, dosyada saklanan bir sır gibi geliyordu Scott'a. Scott dava dosyasının toplamının bir

bir buçuk metrelik bir kalınlıkta olduğunu düşününce, orada daha kaç sırrın saklandığını merak etti.

Hemen ardındaki San Fernando Vadisi'yle Santa Susana Geçidi, tam önündeydi. Bir süre sonra Maggie konsoldan kalktı, arka koltuğa uzandı ve gözlerini yumdu. Onu arkaya oturtmak için gösterdiği onca çabadan sonra Scott, şimdi Maggie'nin yanında oturmasını özlüyordu.

Scott camını kapattı ve ceptelefonunu kontrol etti. K-9 Birliği Başkomiser Vekili, Metro Emniyet Müdür Vekili ve kendini Nigella Rivers adında bir İç İlişkiler Bürosu dedektifi olarak tanıtan bir kadın mesaj bırakmıştı. Scott her birini dinlemeden sildi. Budress aramamıştı, Richard Levin de. Joyce Cowly de aramamıştı.

Scott onu aramak istedi. Sesini duymayı ve onun kendi tarafında olmasını istedi ama ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ona her şeyi anlatmak ve elmasları göstermek istiyordu ama Amelia'yla bebeğini tehlikeye atamazdı. Bunu Daryl'a o yapmıştı. O Daryl'ın sırtına bir hedef tahtası çizmiş, biri de tetiği çekmişti.

Telefonunu kucağında tutarak sessizce sürmeye devam etti. Aynadan arkaya baktı. Maggie hâlâ uyuyordu. Gerçek olduğuna emin olmak için pantolonun üstünden cebindeki keseye dokundu. Bir sonraki adımının ne olacağına ya da nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu, o nedenle Vadi'nin tepesine dek o ıssız kilometreler boyunca sürdü, sürerken de düşünüp durdu. İnternetle başlayabilirdi. Danzer ve dağda bulunan ölü adamlarla ilgili eski haberleri okurdu. I-Man'ın bahsi hiç geçmiş miydi, bakardı. Snell adında birine ait haberleri araştırırdı.

Er ya da geç Covvly’ye geri dönecekti ve döndüğünde, elinde Amelia’nın anlattıklarını destekleyecek bir şey olması gerekiyordu. Amelia’nın hayatını tehlikeye atmadan onu kendisine yardım etmeye ikna edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

1-5 kavşağına yaklaştığında Scott’ın telefonu çaldı. Numarayı tanımadığından sesli mesaj sistemine düşmesine izin verdi. Telefon ona bir mesajının olduğunu söyleyince mesajı açtı ve tanımadığı, canlı bir erkek sesi duydu.

“Ah, merhaba, Dedektif James, ben Rich Levin, beni aramışsınız. Elbette, ne isterseniz. Sorularınızı yanıtlamaktan yahut size elimden geldiğince yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Numaramı biliyorsunuz ama ben yine vereyim.”

Scott numarayı beklemeden geri ara tuşuna bastı. Rich Levin ilk alışta telefonu açtı.

“Merhaba, ben Rich.”

“Scott James. Affedersiniz, başka bir görüşme yapıyordum ”

“Ah, hiç önemi yok. Daha önce tanışmadık, değil mi?

İsminiz tamdık gelmedi de.”

“Hayır, efendim, tanışmadık. Soruşturmaya katılalı daha birkaç hafta oldu.”

“Ah, evet, anlıyorum.”

“Dedektif Melon ve Dedektif StenglerTa yaptığınız görüşmeyi hatırlıyor musunuz?”

“Ah, elbette. Emin olabilirsiniz.”

“Pahlasian ve Beloit adındaki müşterilerinizle ilgili, değil mi?”

“Şu öldürülen adamlar. Kesinlikle. Yani adamlar gelmiş

burada eğlenirken -şey, burada dediysem kulüpte- beş dakika sonra böylesi korkunç bir şey oluyor.”

Levin konuşmayı seviyordu ki, bu iyi bir şeydi. Daha da önemlisi, o, polis memurlarıyla konuşmayı seven kişilerdendi ve bu çok daha iyiydi. Scott onun gibi çok insanla tanışmıştı. Levin karşılıklı ilişki kurmaktan keyif alıyordu ve yardımcı olabilmek için elinden geleni yapardı.

“Elimdeki dava dosyasına göre Pahlasian ve Beloit’un kulübe geldiği geceye ait iki CD’lik video kaydı temin etmişsiniz.”

“Hı hı. Doğrudur.”

“Onları Dedektif Melon’a bizzat kendiniz mi götürdünüz?”

“Hayır. Orada olacağını düşünmemiştim. CD’leri girişteki bir memura bıraktım. Şu danışmada oturana. Sorun olmayacağını söylemişti.”

“Hmm, peki. İki CD’ydi değil mi, tek değil?”

“Evet. İki CD’ydi.”

“İki farklı CD mi yoksa aynı CD’nin iki kopyası mı?”

“Hayır, hayır, farklılardı. Bunu dedektif Melon’a da açıklamıştım.”

“O emekli olduğundan artık aramızda değil. Ben dosyaları ve bilgisayar kayıtlarını anlamlandırmaya çalışıyorum ama aramızda kalsın, resmen kayboldum.”

Richard Levin güldü.

“Ah, sizi kesinlikle anlıyorum. Bakın ben size neler olduğunu anlatayım. CD’lerden birine içerisinin kamera kayıtlarını, diğerine de dışarısının kamera kayıtlarını attım. Hatta daha kolay olsun diye bu işi iki hard disk kullanarak yaptım.”

Scott, Club Red'in önündeki otoparkı hatırladı ve bir adrenalin patlaması hissetti.

"Otoparkı gören bir kamera mı var?"

"Hmm hmm. Var. Gelişlerinden gidişlerine kadar geçen süreyi kırpmışım. Dedektif Melon öyle istediğini söylemişti."

Gizli parçalar belirdi. Birer birer, birbirleriyle birleştiler. Scott, içindeki bir baskının, parmak kütletmesi gibi yok olduğunu hissetti.

Maggie bir şeyler hissetti ve kıpırdanmaya başladı. Scott aynadan ona bakınca ayağa kalktığını gördü.

Scott, "Bunu söylemekten çok utanıyorum, gerçekten ama görünüşe bakılırsa dışarıya ait görüntülerin olduğu CD'yi kaybetmişiz."

"Endişe etmeyin. Hiç sorun değil."

Adam kendinden o kadar emin konuşuyordu ki Scott, onun Pahlasian'la Beloit'a arabalarına kadar eşlik edip etmediğini ve tüm akşamı bir bir anlatıp anlatamayacağını merak etti.

"Pahlasian'la Beloit'un otoparkta ne yaptığını hatırlıyor musunuz?"

"Daha iyisi. Elimde kopyalar var. Size yeni bir tane yazdırırım. Böylece kimsenin başı derde girmez."

Levin bunu söyledikten sonra güldü ve Scott'm hissettiği adrenalin daha da güçlendi.

"Harika olur, Bay Levin. Kimsenin başının derde girmesini istemeyiz."

"İsterseniz biriyle göndereyim isterseniz kendim getireyim, ne dersiniz? Adres hâlâ aynı mı?"

“Ben gelip alırım. Şimdi, bu gece, yarın sabah. Biraz önemli de.”

Onlar zamanı netleştirirken Scott arabayı sürmeye devam etti. Maggie konsolun üstüne oturdu ve otobandan aynlana dek Scott’ın yanı başında yolculuk etti.

Joyce Cowly

Ertesi sabah saat on sıfır dörtte Cowly kendi bölmesindeydi. Ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti ve bu fırsatı çalışma odasına şöyle bir göz atmak için kullandı. Orso, Başkomiser Vekili'nin ofisinde; Topping, lan Mills, iki Rampart Cinayet Masası dedektifi ve bir İç İlişkiler Bürosu sıçanıyla Daryl Ishi cinayetini görüşüyordu. Sıçan, Scott'm dava dosyasını incelemesinden ötürü Orso'yu azarlamaktaydı. Bir tür idari ihlal suçu arıyorlardı ve Orso çok sinirliydi. Cowly çoktan sorgulanmıştı ve tekrar sorgulanması bekleniyordu.

Çalışma bölmelerinin üçte ikisi boştu ama dedektiflerin çoğu dışarıda dava peşinde koştuğundan, bu normaldi. Joyce'un bitişiğindeki bölme de dahil kalan bölmeler doluydu. Joyce'un komşusu Harlan Meeks adında bir 3. kıdem dedektifti ama Meeks o anda dört sevgilisinden biriyle telefundaydı; mükemmel sahte dişlerini göstere göstere sırtıyor ve bir şeyler saçmıyordu.

Cowly geri oturdu, telefonunu aldı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Tamam, şimdi konuş. Uyuşuyor mu uyuşmuyor mu?”

BSD kriminologu John Chen kendini beğenmiş bir tonda konuştu.

“Bana bir dâhi olduğumu söyle. O kelimelerin tatlı mı tatlı, güzel dudaklarından dökülmesini istiyorum.”

“Çeneni kapatmazsan dudaklarımdan taciz şikâyetinin döküldüğünü duyacaksın. Saçmalamayı kes.”

Chen’in sesi alınmış gibiydi.

“Sanırım fen bilgisi dersinde flörtleşmekten kendimizi derse verememişiz. Yalnızca demir ve demir alaşımları pas tutar ve demir, özünde, bir demir oksittir. O nedenle tüm paslar aynıdır.”

“Yani anlayamazsın?”

“Tabii ki anlarım. Bu yüzden ben bir dâhiyim. Pası araştırmadım. Pasın *içindekini* araştırdım. Yani bu durumda, boyayı. Her iki numunede de aynı oranlarda titanyum dioksit, karbon ve kurşun içeren boya kalıntıları var.”

“Yani saat kordonunun üstündeki pas, korkuluktaki pas-tan mı bulaşmış?”

“Aynen öyle.”

Cowly telefonu kapatıp bakışlarını biri kız ikisi erkek olan yeğenlerinin fotoğrafına dikti. Kardeşi, Alaska’ya yapmak istediği bir aile gezisinden bahsedip duruyordu. Şu Vancouver’dan yola çıkıp Kanada’nın tüm limanlarına uğradıktan sonra Alaska’ya varacağınız on on bir günlük deniz yolculuklarından biriydi. Kardeşi, buzulları görürüz, demişti. Katil balinaları. Cowly işinde yeterince katil görüyordu.

Orso ve diğerkleri hâlâ konuşmaktaydılar. Cowly ayağa kalktı ve Topping’in ofisinin önünden geçerek kahve demliğinin yanına vardı. Kahvesini doldururken hiç acele etmedi; içeride konuşulanları işitmeye çalıştı. O toplantılardaki yüzler değışse de konu hiç değışmiyordu ve bu durum Cowly’yi endişelendirmeye başlamıştı. O tür bir konuda hiçbir bilgisi olmaması gereken insanlar, Scott James’in psikiyatrik ve tıbbi geçmişini detaylı bir şekilde irdelerken hakkında tutuklama kararı verip vermemeyi tartışıyorlardı. Kararın ne olduğu belli gibiydi.

I-Man, onun kahve makinesinin başında oyalandığını görünce, odanın kapısını kapattı. Cowly kahvesini lavaboya döküp masasına geri döndü.

Sandalyesine oturduğu anda telefonu çaldı.

“Dedektif Cowly.”

Scott James, ona duyduğu en acayip soruyu sordu.

“Sana güvenebilir miyim?”

Cowly bitişikteki masayı görebileceği kadar uzandı. Me-eks hâlâ sevgilisiyle telefondaydı, kadının söylediği bir şeye deli gibi gülüyordu. Cowly sesini alçalttı.

“Atfedersin?”

“Sen kötü polis misin, Joyce? Sen de bu işin bir parçası mısın?”

Scott’m sesi o kadar gergin geliyordu ki Cowly, Topping’in ofisindekilerin haklı olmasından korkmaya başladı. Sesini daha da alçalttı.

“Neredesin?”

“Biri evime girdi. Ertesi gece biri psikiyatrimın ofisine

girdi ve dosyamı çaldı. Dr. Charles Goodman. Soruşturması Kuzey Hollywood dedektiflerinden Broder ve Kurland'da. Ara onları. O zaman gerçek olduğunu anlarsın.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Ara. Goodman'm dosyasını her kim çaldıysa, içindeki bilgileri departmandaki birine veriyor ve o biri de bana çamur atmaya çalışıyor.”

Cowly çalışma odasına göz attı. Onu dinleyen yahut ona dikkat kesilen kimse yoktu.

“Konunun varacağı yer hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim de bu durumu yaşamak hiç hoşuma gitmiyor.”

“Neden kaçtın? Bunun ne kadar kötü görüldüğünün farkında mısın?”

“Kaçmadım. Meseleyi hallediyorum.”

“Neyi hallediyormuşsun?”

“Sana göstermem gereken şeyler var. Uzakta değilim.”

“Nasıl şeyler?”

“Telefonda olmaz.”

“Bu kadar dramatik olma. Ben senin tarafımdayım. DarylTn saat kordonundaki pası BSD'ye kontrol ettirdim. Çatıdaki pasla uyuyor, tamam mı? Oradaymış.”

“Bende daha iyisi var. Kayıp CD'yi buldum.”

Cowly, Topping'in ofisine baktı. Kapı hâlâ kapalıydı. Meeks hâlâ sevgiliyle konuşuyordu.

“Club Red CD'si mi? Kayıp CD'yi nasıl bulabildin ki?”

“İşletmecide kopyalan varmış. Bunu görmek gerek, Joyce. Neden görmek gerek, biliyor musun?”

Cowly, Scott'm ne düşündüğünü biliyordu ve ona onun cevabını verdi.

“Biri görmemi istemiyor.”

“Aynen. Hem de yanındaki biri.”

“Kim?”

“Ian Mills.”

“Kafayı mı yedin sen?”

“Öyle diyorlar. Kuzey Hollyvwood’u ara.”

“Onları aramama gerek yok. Neredesin?”

“Binadan çıkınca sola dön, Spring Caddesi boyunca yürü. Güvenli olduğuna emin olursam seni alırım.”

“Tanrı aşkına, Scott, ne olacağını sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Kime güveneceğimi bilmiyorum.”

“Bana beş dakika ver.”

“Yalnız gel.”

“Anlaşıldı.”

Cowly telefonu kapattığında ellerinin titrediğini fark etti. Tam ellerini ovarken Topping’in ofisinin kapısı açıldı ve bu beklenmedik sürprizle elleri daha çok titremeye başladı. Ian Mills önde, İİB sıçanı ve Rampart dedektiflerinden biri arkasında, dışarı çıktılar. Mills, Cowly’ye doğru bakınca, Cowly telefonuna sarılıp konuşuyormuş gibi yaptı. Mills, önünden geçerken Cowly’ye bakmaya devam etti ama hız kesmeden çalışma odasından çıktı.

Cowly sahte konuşmasına devam ederek Orso’nun içlerinden çıkıp çıkmayacağını görmeyi bekledi. Otuz saniye kadar bekledikten sonra telefonu kapattı, çantasını omzuna taktı ve hızlıca binadan ayrıldı.

Scott, Trans Am'in boşta ilerlemesine izin verdi. Belediye Binası Parkı'nın karşısından Tekne'nin girişini izliyordu. Maggie, yüzüne vuran klima rüzgârıyla konsolun üstünde oturmaktaydı. Soğuk hava tüylerini dalgalandırıyordu. Bu durumdan hoşlanıyor gibiydi.

Scott, Cowly'nin gelmesini ümit etse de bundan emin değildi. On dakika geçmişti. Orso'ya yahut diğerk dedektiflere, ona söylediklerini anlatıyor olmasından korkmaya başlamıştı; eğer öyleyse geçen her dakika ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyorlar demekti.

Cowly, Tekne'nin cam burnunun altında belirdi ve Spring Caddesi'ne doğru hızlıca yürümeye başladı. Köşeye varınca ışığın değışmesini beklemek için durdu ve karşı yöne baktı. Scott burnu izliyordu ama Covvly'nin peşinden gelen kimse görmedi. Bir sonraki köşede Covvly'nin yanına yanaştı ve camını indirdi.

“Kimseye söyledin mi?”

“Hayır, kimseye söylemedim. şu köpeğı önümden çekebilir misin?”

Maggie sanki ön koltuğun yeterince büyük olmadığını anlamış gibi, Cowly kapıyı açar açmaz arka koltuğa geçti.

Cowly, arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Scott sinirli olduğunu görebiliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Kadının yardımına ihtiyacı vardı.

“Tanrım, şu tüylere bak. Hepsi takımıma yapışacak.”

Scott hızlandı ve kendisini takip eden bir araba olup olmadığını bakmak için aynayı kontrol etti.

“Geleceğinden emin değildim. Teşekkürler.”

“Kimseye bir şey söylemedim. Arkamızda kimse yok.”

Scott ilk dönemeçten döndü ve aynaya bakmaya devam etti.

“Keyfin bilir. Nereye gidiyoruz?”

“Yakın bir yere.”

“Bunca dramaya değse iyi olur. Dramalardan nefret ederim.”

Scott cevap vermedi. Caddenin etrafını döndükten birkaç saniye sonra, Stanley Mosk Mahkemesi’nin otoparkına doğru ilerlemeye başladı. Orası jüri üyelerinin park alanıydı. Tekne’den üç blok ötedeydi.

Scott gölgelik bir yer buldu ve motoru kapattı.

“Ayağının dibinde bir dizüstü bilgisayar var. Video’yu izleyelim, o zaman bana dramatik olup olmadığımı söylersin.”

Cowly bilgisayarı Scott’a uzattı. Scott bilgisayarı açıp Cowly’ye geri verdi. CD zaten içindeydi. Video kaydının başlangıç görüntüsü, video oynatıcısı penceresinde donuk halde duruyordu. Bu, Club Red’in otoparkının kızılötesi ışınlarla aydınlatılmış parlak, net, yüksek açılı bir görüntüsüydü. Bazı renk belirtileri vardı ama çoğunluğu gri tonlardaydı. Açık sayesinde kulübün kırmızı giriş kapısı, girişin en uzak köşesindeki otopark görevlisi kulübesi ve otoparkın çoğunluğu görünüyordu. Scott, CD’yi yedi kez izlemişti.

Cowly, “Club Red’in otoparkı mı?” diye sordu.

“Dış kameranın görüntüleri. Bu videoyu izlemeden önce öğrenmen gereken birkaç şey var. Elimde bir CD’den daha fazlası bulunuyor. Daryl, silahlı saldırıyı görmüş. Bundan bir arkadaşına bahsetmiş ve ben o arkadaşı buldum.”

Cowly kuşkuluydu.

“Güvenilir biri mi?”

“Hadi videoyu izleyelim. Daryl, arkadaşına katillerden birinin Bentley’den bir evrak çantası aldığını söylemiş. Videoyu sonuna getirdim, kulüpten ayrıldıkları ana.”

Scott yaklaşık oynat tuşuna bastı. Donuk görüntü, anında can buldu. Pahlasian ve Beloit kulüpten çıktılar ve kapının birkaç adım önünde durdular. Otopark görevlilerinden biri koşarak yanlarına geldi. Pahlasian ona bir fiş uzattı. Görevli, kulübesine gidip anahtarları aldı ve otoparkın diğer ucuna doğru kameranın açısından çıkana dek yürüdü. Pahlasian ve Beloit hâlâ kapının önündeydiler, konuşuyorlardı.

Scott, “İleri sarabiliriz,” dedi.

“Kalsın.”

Bir dakika sonra Bentley, ekranın sağ alt köşesinden çıkıp görüntüye girerek kameradan uzağa doğru ilerledi. Stop lambası kıpkırmızı yanınca Pahlasian arabanın yanma geldi. Otopark görevlisi arabadan inip anahtarları Pahlasian’a uzattı ve karşılığında bahşişini aldı. Pahlasian arabaya bindi ama Beloit onun yanından geçip arka plandaki sokağa çıktı. Bulanık görüntüsünün kaldırımında olduğu anlaşılabilirdi ama net bir şekilde görülemeyecek kadar ışıktan uzaktı. Pahlasian kapısını kapatıp bekledi.

Scott, “Yirmi beş dakika boyunca böyle devam ediyor,” dedi.

“Ne?”

“Beloit birini bekliyor. Kayıp zaman işte bu.”

“Kalsın.”

Bir deri bir kemik iki genç kadın, bir Ferrari’yle çıkageldi. Yalnız bir adam oradan bir Porsche’yle ayrıldı, onu bir Jaguar’ı olan orta yaşlı bir çift izledi. Kulübe gelip giden arabaların farları kaldırımın üstünde volta atan Beloit’i aydınlatıyordu. Pahlasian arabadan hiç inmedi.

Scott, “Geliyor. İzle,” dedi.

Sokaktaki bir araç yavaşça Beloit’un yanından geçti ve durdu. Beloit arabanın stop lambalarıyla aydınlanmıştı ve arabaya doğru hareket ettiği görülebiliyordu. Ne var ki stop lambalarını geçince gözden kayboldu.

Cowly, “Arabanın markasını görebiliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Çok karanlık.”

Bir an sonra Beloit, karanlığın arasından çıkıp, elinde bir evrak çantasıyla otoparka doğru yürümeye başladı. Sonra Bentley’e bindi ve Pahlasian arabayı otoparktan çıkardı.

Scott videoyu durdurup Cowly’ye döndü.

“Soruşturmada görevli olan biri bunu izledi, değil mi? Melon’la Stengler’a kayda değer bir şey olmadığını söyledi ve CD’yi yok etti.”

Cowly onu yavaşça başıyla onayladı. Bakışları kaybolmuş gibiydi.

“Bentley’de evrak çantası yoktu.”

“Yoktu.”

“Hay sıçayım.”

“Henüz değil ama sıçacaksın. Danzer Zırhlı Araç Soygunu’nu hatırlıyor musun?”

Cowly'nin kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirdi.

"Elbette. Melon, Beloit'un buraya elmaslar için geldiğini düşünmüştü."

"Yirmi sekiz milyon dolar değerinde ham, tecimsel nitelikli elmaslar, değil mi?"

Cowly yine başıyla yavaşça onayladı; sanki Scott'ın ne söyleyeceğini anlamıştı.

Scott, üzerinde çirkin bir leke olan kadife keseyi cebinden çıkardı ve havaya kaldırdı. Cowly'nin bakışları bir an keseye kaydıktan sonra Scott'a geri döndü.

"Daryl yalnızca ne gördüğünü anlatmamış. Katiller kaçtıktan sonra cesetlerden birinden aldığı bir şeyi arkadaşına vermiş. Sence ne?"

Scott taşları eline döktü.

"Oha bok."

"Gerçekten mi? Ben ham, tecimsel nitelikli elmas zannetmiştim."

Cowly bakışlarını Scott'a dikti, esprisinden hoşlanmışa benzemiyordu.

"Elmasların evrak çantasında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tahminim o yönde. Sen ne düşünüyorsun?"

"Kesenin üstündeki lekenin Beloit'un DNA'sıyla uyuşacağını."

"O halde hemfikiriz."

Scott taşları keseye geri koydu ve Cowly'nin hâlâ kendisini izlediğini gördü.

"Onları sana kim verdi?"

"Bunu sana söyleyemem, Joyce. Üzgünüm."

"Daryl kime itiraf etmiş?"

"Bunu da söyleyemem. Henüz olmaz."

“Bunlar delil, Scott. O kişinin doğrudan bilgisi var. Kanıtlarını ancak böyle toplarsın.”

“Böyle ancak birinin ölmesine sebep olursun. Biri Daryl’ı öldürdü. Biri üç kişinin cinayetini üzerime yıkmaya çalışıyor.”

“Bu doğruysa bunu kanıtlamamız lazım. Ancak böyle halledebiliriz.”

“Nasıl, dava açarak mı? Orso’ya git ve ona, baksana, bu konuyla ilgili n’apmalıyız, diye sor. Oradaki biri öğrenirse herkes öğrenir ve ben de tıpkı Daryl’a yaptığım gibi o kişinin sırtına da bir hedef tahtası asmış olurum.”

“Saçmalama. Daryl’ı sen öldürmedin.”

“Birinin böyle düşünmesi sevindirici.”

“Birine güvenmek zorundasın.”

Scott bir anlığına Maggie’ye baktı.

“Güveniyorum. Köpeğe.”

Cowly’nin suratı kaskastı kesildi.

“Siktir. Git.”

“Sana güveniyorum, Joyce. Sana. Bu yüzden *seni* aradım ama olayın içinde başka kimin olduğunu bilmiyorum.”

“Hangi olayın içinde?”

“Danzer olayı. Her şey Danzer’la başladı.”

“Danzer dosyası kapandı. O adamlar San Bernardino’da bir yerde öldürüldüler.”

“Fawskin’de. O videoda gördüğün evrak çantası, Georges Beloit’tan çalındıktan bir ay sonra. Elmaslar asla bulunamadı. Bu elmaslar.”

Scott keseyi salladı ve ardından cebine koydu.

“Danzer çetesi, ölü. Beloit ve Pahlasian, ölü. Daryl Ishi, ölü ve I-Man her taşın altından çıkmaya devam ediyor. Danzer davasını Batı L.A. başlattı, I-Man davayı şehir merkezine

çekti ve Batı L.A. 'dakileri çalışma kolu olarak kullandı.”

Cowly başını sallarken suratı epey asılmıştı.

“Bu gayet normal bir durum.”

“Yemişim normalini. Bu husustaki hiçbir şey normal değil. I-Man, Melon’ı Beloit’un elmaslarla bir bağlantısı olmadığına ikna edebilmek için Beloit’u Melon’a itti; Daryl Ishi’nin Beloit’un cesedinden aldığı elmaslarla.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Videoyu izleyen kişinin, gördükleriyle ilgili neden yalan söylediğiyle aynı sebepten ötürü. Çünkü ya Melon, ya Stengler ya da sen, eninde sonunda Beloit ve Clouzot’yu öğrenecektiniz. I-Man, kendini Melon’m öğreneceklerini kontrol edebileceği bir pozisyona koydu. Melon ondan kuşkulalmazdı. Melon ona inanmak zorundaydı. İnandı da. Melon bana neler olduğunu anlattı.”

“Melon’la mı görüştün?”

“Danzer’la ve davanın nasıl kapatıldığıyla ilgili şüpheleri olduğu hissine kapıldım.”

Scott, Cowly’nin parçaları birleştirdiğini görebiliyordu.

“Davayı açan kişileri araştırmamız ve I-Man’la olan bağlantılarını bulmamız lazım. Melon bana bir ipucu verdi. I-Man’in asla yalnız bir şey yapmadığını ve yaptıklarını yalnızca güvendiği insanlarla yaptığını söyledi. Dürüst olduklarını ima etmiyordu.”

“Ne istiyorsun?”

“En acilinden bir dava açılmasını. O kadar gizli ve hızlı olmalı ki, ruhları dahi duymadan ve başka kimseyi öldüremeden içeri girebilsinler.”

“Er ya da geç Daryl’in arkadaşına ihtiyacımız olacak. Bize yeminli ifade lazım. O kişinin anlattıklarının doğrulan-

ması lazım. Yalan makinesi kullanabiliriz.”

“Kelepçeleri takmaya hazır olduğunda, seni Daryl’ın arkasına götürürüm.”

“Keseden DNA örneği almamız ve BSD’nin de o örneği karşılaştırması için emir çıkarttırmamız lazım. Sigorta şirketinin ya da başka bir yetkilinin, o elmasların Danzer’dan alındığını doğrulaması gerek.”

“Her şeyi elde edebilirsin.”

“Aman ne harika. Her şeyiymiş. Bari CD’yi ver.”

“Neden suyu bulandırırım ki?”

Cowly iç geçirdi ve kapısını açtı.

“Yürüyeceğim. Ne bulabileceğime bir bakayım, sana haber veririm.”

Scott ona son bilgiyi verdi.

“Daryl bir isim duymuş.”

Cowly tek bacağı dışarıda kalakaldı ve Scott’a baktı.

“Katillerden biri, bir diğerine adıyla seslenmiş. Snell.”

“Sakladığın başka bir şey var mı?”

“Yok. Hepsi bu kadar. Snell.”

“Snell.”

Cowly dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve Tekne’ye doğru yürümeye başladı.

“I-Man’dan uzak dur, Joyce. Lütfen. Kimseye güvenme.”

Cowly durdu ve camdan Scott’a baktı.

“Çok geç. Sana güveniyorum.”

Scott, Cowly’nin otoparkın diğer tarafına gidişini izlerken kalbinin kırıldığını hissetti.

“Güvenmemelisin.”

Şimdi de Cowly’nin sırtına bir hedef tahtası yerleştirmişti ve onu koruyamazdı.

Joyce Cou/ly

Cowly pantolonuna yapışan son köpek tüyünü de temizledikten sonra asansörden indi. Üç yıldan uzun bir süredir üzerinde yürüdüğü koridorun sonuna baktı; ne var ki o koridor şimdi daha uzun, daha geniş ve sonsuza dek ilerliyor ve oradaki herkes onu izliyor gibiydi. Sağ gözünün arkasına keskin bir acı saplandı. O anda annesinin sesini duydu Cowly, sana o kadar çok televizyon izleme dedim, al işte, beyninde tümör çıktı, diyordu. Keşke. Belki de annesi haklıydı ve o tümör, onu en az Scott kadar deli biri yapmıştı ama Scott deli değildi. Scott'ın elinde CD ve elmaslar vardı.

Cowly önce bir ayağını, sonra diğerini, sonra diğerini koya koya ilerledi ve bir süre sonra çalışma odasına girdi. Orso kendi bölmesindeydi. Topping'ın kapısı açıktı ama ofisi boştu. Meeks bir an önce gitmek istemiş gibi saate bakıyordu. Üç yıldır tanıdığı kadın ve adamlar, çalışıyor, konuşuyor ve kendilerine kahve alıyorlardı.

Sen de bu işin bir parçası mısın?

Sana güvenebilir miyim?

Konferans odasına gidip cinayet defterinin başına oturdu. Geleni gideni görebilmek için yüzü kapıya dönüktü.

Cowly, Stanley Mosk Mahkemesinin otoparkından iş-yerine dönene dek Batı Los Angeles Hırsızlık Bürosu'ndaki Danzer davasını ilk kimin başlattığını nasıl bulacağını düşünmüştü. Ian'a ya da onunla çalışan birine soramazdı, Batı L.A. Hırsızlık Bürosu'nu da arayamazdı. Scott haklıysa ve onlar kötü adamlarsa, soracağı herhangi bir soru onlar için bir uyarı olacaktı.

Cinayet defterini iki kez, tam dava dosyasını da bir kez okumuştı. Yalnızca Beloit'un, Amaud Clouzot'nun ve Danzer'in geçtiği kısımlara öylesine göz atmıştı. Clouzot bağlantısının Hırsızlık Özel Birimi tarafından aylar önce çürütüldüğünü bildiğinden, sonu olmayan bir şeye vakit ayırmamanın gereksiz olduğunu düşünmüştü çünkü. Şimdi o sayfaları açmış, Danzer dava numarasını arıyordu.

Cowly hızlıca numarayı buldu ve bölmesine geri döndü.

LAPT Dosya Arşivi sayfasını açmış, numarayı giriyordu ki Orso çıkageldi.

“Scott'tan haber aldın mı?”

Cowly, adamın bakışlarını bilgisayarından çekmeye çalışarak ona doğru döndü. Orso, Cowly'ye bakmadan önce ekranına baktı.

“Hayır. Hâlâ ortaya çıkmadı mı?”

Orso'nun suratı asıktı.

“Onu arayabilir misin?”

“Neden arayacağım?”

“Çünkü öyle istiyorum. Mesaj bıraktım ama dönmedi. Belki seni geri arar.”

“Bende numarası yok.”

“Ben sana veririm. Ona ulaşabilirsen aklını başına devşirmesini söyle. İşler çığrından çıkmaya başladı.”

“Peki, tamam.”

Orso bir kez daha bilgisayarına baktıktan sonra arkasını döndü.

“Bud. Sence o insanları öldürmüş müdür?”

Orso suratını buruşturdu.

“Tabii ki hayır. Gidip numarasını getireyim.”

Cowly ekranını boşalttı ve Orso geri dönene dek kıpırdanıp durdu. Orso gider gitmez dosya numarasını arama çubuğuna yazdı. Memurların, yalnızca üzerinde çalıştıkları davayla ilgili materyaller arama izinleri olduğundan, Cowly, numarayı iki yıldır çözülememiş halde masasında duran bir cinayet için girdi.

WL-166491 Numaralı Dava, bir PDF dosyası halinde karşısına çıktı. İlk belge; her biri ölen Dean Trent, Maxwell Gibbons ve Kim Leon’un nasıl bulunduklarını ve Danzer Zırhlı Aracı Soygunu failleri olarak nasıl ortaya çıkarıldıklarını anlatan üç sayfalık bir açıklamanın yanı sıra, lan Mills tarafından doldurulup imzalanmış bir kapanış formuydu. Mills, BSD’nin ve San Bernardino Şerif Departmanı’nın, olay yerinde bulunan bir silahın Danzer soygununda kullanılan silahlardan biri olduğunu yazan raporlarından ve yine olay yerinde bulunan iki elmasın soygunda çalınan elmas-

lardan olduğunu doğrulayan Uluslararası Sigorta Şirketi belgelerinden alıntı yapıp kaynak göstermişti. Mills, soygunun üç failinin de öldüğünü ve böylelikle davanın haklı olarak kapatıldığını bildirerek dosyayı tamamlamıştı.

Saçmalığın daniskası.

Cowly, orijinal Batı L.A. dosyasının başını bulana dek, Ian'ın PDF'ye eklediği belgelere göz gezdirdi. Dosya, davayı başlatan dedektifler tarafından doldurulmuş ve imzalanmış birkaç form belgesinin ardından dedektiflerin olay yerine intikâl etme emrini alışlarını ve oraya vardıklarında ne gördüklerini betimleyen bir olay yeri raporuyla başlıyordu. Cowly raporu okumakla uğraşmadı. Doğrudan sonuna indi. Rapor, Dedektif George Evers ve Dedektif David Snell tarafından imzalanmıştı.

Cowly ekrana bakakaldı.

Orso kendi bölmesinde telefonla konuşuyordu. Topping' in kapısı kapalıydı. Cowly ayağa kalktı, çalışma odasına bir göz gezdirdi, sonra tekrar yerine oturdu ve ekrana bakmaya devam etti.

“Seni orospu çocuğu,” dedi.

Aniden ayağa fırlayıp koridorun sonundaki Hırsızlık çalışma odasına gitti. Aynı bölmeler, aynı halı, her şey aynı. İlk bölmede Amy Linh adında bir Hırsızlık Dedektifi vardı.

“Ian içeride mi?”

“Sanırım. Az önce gördüm.”

Cowly, Ian'm ofisine gitti. İçeriye girdiğinde, I-Man önündeki rapora bir şeyler yazıyordu. I-Man onu gördüğüne şaşırılmış ve biraz da tedirgin olmuştu.

“İlan, elinde beyaz favorileri olan başka isimler var mı? O aşğılık herifleri yakalamamız lazım. Ağızlarına sıçmalıyız.”

Cowly onu görmek istemişti. Bunları yüzüne söylemek istemişti.

“Elbette. O isimleri sana en kısa sürede vereceğim.”

Cowly masasına geri döndü.

George Evers.

David Snell.

Onlar hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Ian Mills

Hırsızlık Özel Birimi, hırsızlık yaparak geçinen insanlar hakkında, tutuklama emriyle aransın ya da aranmasınlar, kapsamlı dosyalar bulundururdu. Ergen araba soyguncuları ya da ara sıra benzin istasyonlarına saldıran palyaçolar gibi ödlek failler değil, profesyonel hırsızlar hakkında. Covvly ofisinden çıktıktan elli dakika sonra, Ian muhtemel beyaz saçlı sürücüler için veritabanım inceliyordu ki bir e-posta aldı ve içindeki notu gördü.

E-postanın, Depo Bürosu'ndan gelen otomatik bir bildirim olduğunu görünce, Ian'ın omuzları gerildi. Bu tür bildirimler almak, hâkim büronun, birimin ya da davayı kapatan memurun tercihin kalırdı ve Ian, kapattığı davalar herhangi biri tarafından talep edildiğinde bildirim almayı tercih etmişti. Bunu, kapattığı her dava için yapsa da yalnızca dördünü umursuyordu. Diğerleri göstermelikti.

lan ayağa kalktı, ofisinin kapısını kapattı ve masasına geri döndü. LAPT yeni sisteme geçtiğinden beri yalnızca üç kez bildirim almıştı. Her seferinde onları korka korka açmış olsa da üçü de boş, manasız davalarla ilgili çıkmıştı. Otuz saniye boyunca cesaretini toplamak için bekledikten sonra e-postayı açtı. Midesi asitle doldu.

Danzer.

Bildirimde pek bir bilgi yoktu. Dosyayı talep eden memurun ya da dairesinin adı yazmıyordu; yalnızca tarih ve zamanla birlikte memurun aktif dosya numarası vardı.

Dosya numarası, lan için yeterince açıklayıcıydı ve açıkladığı şey lan'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Numarada HÖB kodu vardı ki, bu da davanın bir Hırsızlık Özel Birimi davası olduğunu gösteriyordu. Hırsızlık bölümündeki herhangi bir dedektif, Danzer'la ilgili ne sormak istiyorsa kırk metre yürüyüp lan'a kendi sorardı ama birisi onu devre dışı bırakmak istemişti. Bu hiç iyi değildi. Erişimin sağlanması için aktif bir dosya numarası gerekiyordu ki, bu da dava dosyalarının kilitli olduğu anlamına gelirdi ama lan'ın etrafından-dolaş sistemi vardı.

lan, koridorun sonundaki Nan Riley'i aradı. Nan, bir sivil çalışandı ve Carol Topping'in asistanlığını yapıyordu.

“Selam, Nanny, ben lan. On dakika önce olduğun kadar güzel misin?”

Nan her zamanki gibi güldü. Yıllardır flörtleiyorlardı.

“Yalnızca senin için, bebeğim. Amiri mi istiyorsun?”

“Yok, sana bir sorum olacaktı. Elinizde aktif bir dosya varmış...”

lan dosya numarasını okudu.

“Dava kimde?”

“Bekle bir saniye. Kimmiş bakalım...”

lan, Nan’ın numarayı bilgisayara girmesini bekledi.

“Dedektif Cowly. Joyce Cowly.”

“Teşekkürler, bebeğim. Senden iyisi yok”

lan telefonu kapattığında morali daha da bozulmuştu. Madem Cowly, DanzerTa ilgileniyordu, ofisine geldiğinde bundan neden bahsetmemiştir? Onun yerine, Pahlasian davasındaki katilleri yakalamakla ilgili bir şeyler saçmalayıp gitmişti, lan bir süre bunun ne anlama gelebileceğini düşündükten sonra eşyalarını topladı ve koridorun sonundaki Hırsızlık Özel Birimi’ne gitti.

Cowly bölmesindeydi. Bilgisayarına doğru eğilmişti ve telefonla görüşüyorsa benziyordu.

lan, Cowly’nin arkasına geçti. Ne okuduğunu görmeye çalıştı ama kafası ekranı kapatıyordu. O kadar sessiz konuşuyordu ki ne dediğini duymak imkânsızdı.

“Dedektif.”

Cowly, lan’m sesini duyunca yerinden sıçradı ve dönüp ona baktığında bariz bir şekilde rengi attı. Telefonunu göğsüne bastırdı ve ekranı kapatmak için yana doğru eğildi. Bu hiç iyiye işaret değildi.

lan, isimlerin olduğu listeyi uzattı.

“İstediğin isimler.”

Cowly kâğıdı aldı.

“Teşekkürler. Bu kadar erken beklemiyordum.”

lan, Cowly’nin gözlerindeki gölgeleri izledi. Kadın kor-

kuyordu. Bu, lan'ın, o Ishi denen çocuğun Scott James'e, James'in de Covvly'ye ne anlattığını merak etmesine neden oldu.

“Yardım edebildiğime sevindim. Bir süre daha buralarda mısın?”

“Şey, evet. Neden sordun?”

“Başka isimler de bulmaya çalışacağım.”

lan ofisine geri döndü, kapısını kapattı ve cepte telefonunu kullanarak George Evers'ı aradı.

“Bir sorunumuz var.”

lan, Evers'a ne yapmasını istediğini söyledi.

Yüz yüze görüşmelerinden üç saat sonra Cowly, Scott'a Danzer'la ilgili bilgileri aldığına dair bir mesaj attı. Daha önceki gibi Stanley Mosk otoparkında buluşmaya karar verdiler. Cowly arabasına bindiğinde, Scott onun gergin ve sinirli göründüğünü düşündü.

“Personel Bürosu'ndaki bir arkadaşa, asıl nedenini belli etmeden Evers'la Snell'i sordum. Onları bir çalışma kolu için düşündüğümü ve üstün kişilere ihtiyacım olduğunu söyledim. Beni anladı. O kadın benim ilk amirimdi.”

“Ne buldun?”

“Altıları bok kaynıyor.”

Scott ne düşüneceğini bilemiyordu.

“Snell akıllı, verimli bir dava çalışanı olarak bilinse de epey kusurlu. Risk almayı ve işin kolayına kaçmayı seviyor. Onun lan'la bir geçmişi yok ama Evers ve lan sürekli kışkırtıcılar. Tanırım, şimdiden tüye bulandım. Şu hale bak.”

Maggie arka koltukta yatıyordu.

“Temizleyecek vaktim olmadı. EversTa ilgili ne buldun?”

Cowly beyhude yere pantolonu temizlemeye çalışarak öğrendiklerini anlatmaya devam etti.

“EversTa lan, Hollenbeck’te dört yıl beraber çalışmışlar. Amir olan Evers’mış ama lan’m onu yönettiği herkes tarafından bilmiyormuş. Evers çok borca girmiş ve hayatının içine etmiş. İçki problemi başlamış, kansı terk etmiş, bildik işçi sınıfı sorunları işte. lan kusurlarının üstünü kapatıp işe devam etmesini sağlamış ama Evers çok fazla şikâyet alıyormuş. lan Hırsızlık Özel Birimi’ne terfi edince de Evers’ı Batı Los Angeles’a göndermişler.”

“Ne tür şikâyetlermiş bunlar?”

“Büyük şikâyetler. Mal bulanındır olayını biliyor musun?”

Bu, polis memurlarının aralarında şaka yollu söyledikleri bir polis deyimiydi ama kötü polisler söz konusu olduğunda bir şaka olmaktan çıkıyordu. Eğer bir yeri bastuklarında bir çanta dolusu para bulurlarsa, suç kanununu karşılamaya yetecek kadarını bırakıyor, gerisini kendilerine alıyorlardı. Mal bulanın oluyordu.

“Biliyorum. îpin ucu hiç I-Man’e dokunmuş mu?”

“Yanından bile geçmemiş. Sadece Evers kendini toplayana kadar onu ayakta tutmuş.”

Scott, Maggie’ye baktı ve dokundu. Maggie gözleri açtı.

“Her iki uca da akar.”

“Ne akar?”

“lan, Evers’in arkasını toplamışsa, Evers’in da lan’ın arkasını topladığı zamanlar olmuştur.”

“Her neyse. Demem o ki Evers şimdi Batı Los Angeles’ta

ve ortağı da Snell. Danzer davasıyla sadece dört gün ilgilenebilmişler, sonra Ian davayı kendisi almış ve onları da paravan olarak kullanmış. Hemen ertesi gün, soygundan altı gün sonra, Evers, Dean Trent ve William F. Wu'nun telefonlarını dinleme emri çıkarttırmış.”

Scott'ın bu adamların kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Cowly bir hızlı tren gibi durmaksızın konuşuyordu.

“İki ay sonra Dean Trent, Maxwell Gibbons ve Kim Leon Jones, San Bemardino Dağları'nda ölü olarak bulunmuş.”

Scott bunu Melon'dan duyduğunu hatırladı.

“Danzer'a saldıran çete.”

“Öyle olduğuna inanılıyor ve muhtemelen de doğru.”

Melon da böyle demişti.

“Wu kim?”

“San Marino'daki bir sansar. Çin'deki zenginlere mücevher ve sanat eserleri satıyormuş ama Avrupa'da da müşterileri varmış. Bu olayı çarpıcı kılansa Dean Trent'le Wu'nun uzun süreli bir ortaklığının olması. Yani Dean Trent mücevher ya da sanat eseri çaldığında önce Wu'ya gidermiş.”

Scott, Cowly'nin nereye varacağını anladı.

“Evers'la Snell, elmasların Trent'de olduğunu biliyorlarmış.”

“Öyle olmalı. Belki Ian'ın muhbirlerinden biri ona haber uçurmuştur. Soygundan sadece altı gün sonraydı ve soygunu Dean Trent'm çetesinin yaptığını ya biliyorlardı ya da şüpheleniyorlardı. Böylece Trent'le Wu için dinleme emri çıkarttılar ve sonraki üç hafta boyunca adamları dinlediler. Dava dosyasında hiç transkript yok. Bir sayfa bile.”

Scott kaskatı kesildi.

“Wu’nun Clouzot’yla anlaştığını duydular. Beloit’un yolda olduğunu, elmasları nerede ve ne zaman alacağını öğrendiler. Elmasları çalmak istediler.”

Scott, Maggie’ye baktı. Hayvanın burnunun ucuna dokununca, Maggie onu şakadan ısırıldı.

“Bu, dava açmamız için yeterli mi?”

Cowly başını salladı.

“Hayır. Keşke yeterli olsaydı ama değil.”

“Bana yeterli gibi göründü. Başından sona tüm bağlantılar ortada.”

“İlan ne diyecek biliyor musun? Üç farklı güvenilir kaynaktan Trent’in, kendisiyle köklü bir geçmişinin olduğunu öğrendiğimiz Bay Wu yoluyla elmasları elinden çıkaracağına dair istihbarat aldık, diyecek. Bu güvenilir istihbarat doğrultusunda telefonlarını dinlemek için gereken hukuki emri çıkarttık ama suçlu olduklarını gösteren herhangi bir bilgiye ulaşamadık, diyecek. Bay Trent’le Bay Wu’nun yalnızca yüz yüze yahut kullan at telefonlarla görüştiklerini düşünüyoruz, diyecek. Gördün mü? Buradan onu suçlayacak hiçbir şey çıkaramayız.”

Scott sinirlenmeye başladığını hissetti.

“Evers, Snell ve Mills üç kişi eder. Beloit’a beş kişi saldırmıştı.”

“Gördüklerimin arasından kimse gözüme batmadı. Biz elimizdekilere odaklanalım. O üçünü yakalarsak diğer ikisinin adını verirler zaten.”

Scott onun haklı olduğunu biliyordu.

“Tamam. EversTa Snell hâlâ görev başında mı?”

“Snell görev başında ama Evers cinayetlerden altı gün sonra emekliye ayrılmış.”

“Bu hiç akıllıca değil.”

“Bilmiyorum. Zamanını doldurmuş, Ian’dan daha yaşlı, yani uygunsuz bir şey yok.”

“Saçları beyazlayacak kadar mı yaşlı?”

“Tanrım. Bilmiyorum. Daha önce o ikisini hiç görmedim.”

Scott, Evers’ın, emekli olacak kadar yaşlıysa beyaz saçlı, mavi gözlü sürücünün o olabileceğini ve DNA’sının kaçış arbasında bulunan saç örnekleriyle uyuşabileceğini düşündü.

“Buradaki esas adam Evers. Adresini biliyor musun?”

Cowly arkasına yaslandı.

“Ne bulacağını sanıyorsun, elmasları mı? Elmaslar artık yok. Silahlar artık yok. Artık o geceye dair hiçbir şey yok.”

“O adamlarla soygun arasında doğrudan bir bağlantıya ihtiyacımız var; Evers’ın, SnelTin ya da I-Man’in olay yerinde olduğunu kanıtlayacak bir şeye, değil mi?”

“Evet. Bu sözde kesin sonuçlu davanın açılmasını istiyorsan buna ihtiyacımız var.”

“Tamam. Etrafı araştıracağım. Belki şansım yaver gider.”

“Sana saat kordonu konusunda çektiğimiz onca nutuğu hiç mi dinlemedin? Senin bulduğun hiçbir şey kabul edilmeyecek. Her ne bulacaksan onunla ilgili yapacağın tanıklık kabul edilmeyecek. İşimize yaramayacak.”

“Sizi dinledim. Hiçbir şey almayacağım. Eğer işe yarar bir şey bulursam bir etrafından dolaş stratejisi geliştirirsiniz.”

Cowly bıkkın görünüyordu ama elindeki kâğıtları karıştırıp aralarından George Evers’ın adresi olanını buldu.

“Sanırım aklımı kaçırıyorum.”

“Bana güven.”

Cowly gözlerini devirdi, kapıyı açtı ama duraksadı. Endişeli görünüyordu.

“Kalacak güvenli bir yerin var mı?”

“Var. Teşekkürler.”

“Peki.”

Scott, Cowly’nin arabadan inişini izlerken bir şeyler daha söylemek istedi.

“Seni geri götürmemi ister misin?”

“Yürüyeceğim. Üstümdeki tüyleri temizleyecek vaktim oluyor.”

Cowly uzaklaşırken Scott gülümsedi ve otoparktan çıktı. Ardından George Evers’ı bulmaya gitti.

Joyce Cowly

Cowly, Stanley Mosk otoparkının karşı tarafına geçip Tekne'ye doğru yürümeye başladı. Yürürken de üzerindeki köpek tüylerini toplayıp pantolonunu temizlemeye çalıştı. Alman çoban köpeği çok güzeldi ama tam bir tüy yumağıydı.

Otoparkın sonuna vardı ve alçak bir zincir bariyerinin üstünden atlayarak kaldırıma çıktı. Bu işi doğru şekilde yaptıklarını düşünmüyordu ve şimdi de Scott'ın davayı lekeleyeceğinden endişe etmeye başlamıştı. Cowly, Danzer'la Beloit ve Pahlasian cinayetlerini ve bunu izleyen Stephanie Anders cinayetini birbirine bağlayan bir komplo olduğuna kesinlikle inanıyordu ama o ve Scott doğru yolu izlemiyorlardı. Scott bilmeseydi bile o daha iyisini biliyordu ve Scott'a uyduğu için kendine kızılıyordu.

Suçlu polis komploları her zaman var olmuştu ve her zaman da var olacaktı; dünyadaki en iyi polis teşkilatlan-

nın içinde bile. Bu tür soruşturmaları yürütmek için belirli protokoller vardı ve suçlamalar kesinleşene dek bu soruşturmalar tam bir gizlilik içinde yürütülürdü. Cowly’nin bir zamanlar zel Harekt’ta çalışan bir arkadaşı vardı ve Cowly ondan tavsiye almayı planlıyordu.

“Dedektif Cowly! Joyce Cowly!”

Cowly sese doğru döndüğünde iyi giyimli bir adamın elini sallayarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Mavi bir gömlekle daha koyu mavi bir kravatın üstüne giyilmiş taba rengi spor ceket ve kot pantolon; adam Ralph Lauren katalogunun sayfalarından fırlamış gibiydi. O koşarken taba rengi ceketini geriye doğru dalgalanıyor, böylelikle adamın kemerine takalı altın rengi bir dedektif yıldıızını gözler önüne seriliyordu.

Adam yavaşlayarak durdu ve gülümsedi.

“Umarım seni rahatsız etmiyorumdur. Mosk’tan çıktığım gördüm.”

“Tanışıyor muyuz?”

Adam, mahkemeye doğru koşturan iki kadına yol vermek için kenara çekilip Cowly’nin koluna dokundu.

“Seninle Hırsızlık-Cinayet hakkında konuşmak istiyorum. Oraya geri gidiyorsun, değil mi? Ben de seninle geleyim.”

Adam tekrar Cowly’nin koluna dokunarak yürümesi için yol gösterdi ve kendisi de yanında yürümeye başladı. Rahat tavırlıydı, ocuksuydu ve kesinlikle çekiciydi ama fazla yakın duruyordu. Adam neden Cowly’nin Tekne’den *geldiğini* ve şimdi de oraya *dönmekte* olduğunu varsaymıştı?

Koyu mavi bir Sedan yanlarından geçip az ötelerinde durdu.

Cowly, “Sen Cinayet Masası’nda mı yoksa Hırsızlık Masası’nda mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Hırsızlık. İşimde iyiyimdir de.”

Adam, sanki Cowly onu tanımalıymış gibi tekrar koluna dokununca Cowly sinirlenmeye başladı.

“Şu an pek müsait değilim. Bana kartını ver. Başka zaman konuşuruz.”

Adam o çocuksu gülümsemesiyle güldü ve Cowly’ye kaldırımından aşağı inmesine neden olacak kadar yaklaştı.

“Beni hatırlamadın mı?”

“Hayır. Adın ne?”

Önlerindeki Sedan’ın arka kapısı açıldı.

“David Snell.”

Adam, Cowly’yi kolundan sıkıca tutarak arka koltuğa bindirdi.

Sunland, Glendale'in kuzeyinin eteklerindeki bir işçi sınıfı bölgesiydi. Aşağıdaki ovalık alan çoraktı, kuruydu ve ismini* sonuna kadar hak ediyordu. Otobanla dağların arasında kalan mahalle ve sokaklar sıvalı çiftlik evleriyle doluydu ama Tujunga Kanyonu'na doğru çıktıkça beliren okaliptüs ve karaceviz ağaçları, mahallelere kırsal kesim havası veriyordu. George Evers, ahırdan çevirme gibi görünen bir ahşap evde yaşamaktaydı. Genişçe, kayalık bir bahçesi, çanak anteni ve evinin yan tarafında duran metalik mavi bir deniz motoru vardı. Deniz motorunun üstü örtülüydü ve yıllardır suya girmemiş gibi görünüyordu. Evers'ın garaj yerine bir sundurması vardı ve o sundurma boştu.

Scott evin önünden geçti, geri döndü ve iki ev gerisine park etti. Polis memurları genellikle numaralarını telefon rehberine kaydettirmezlerdi ama Scott yine de Bilgi Servisi'ni arayıp Sunland'de oturan George Evers'ın numarasını sor-

* Güneş Diyarı, (ç.n.)

du. Yoktu. Scott bir süre Evers'ın evini izleyip, içerde kimse olup olmadığını düşündü. Boş sundurma bir anlam ifade etmezdi ama diğer türlü de akşama kadar orada oturması gerekecekti.

Scott ön kapıya gitti, Maggie'yi yan tarafa oturttu ve zili iki kez çaldı. Kapıyı açan olmayınca evin yanından dolanıp arka bahçeye gitti. Herhangi bir alarm görmeyince mutfak penceresinin camını kırdı ve içeri girdi. Maggie pencereye uzanmak için gerildi ve Scott'ın peşinden içeri girmek için sızlandı.

“Otur. Kal.”

Scott mutfak kapısını açtı, seslendi ve Maggie içeri koştu. Scott, Maggie'nin davranışından uyarı verdiğini anlamıştı. Başını dimdikti, kulakları ileri bakıyordu ve bakışları odaklıydı. Maggie son sürat evi aramaya başladı ve oradaki bir koku onu endişelendiriyormuş ve o da kokunun kaynağını bulmaya çalışıyormuş gibi tüm evi baştan sona dolaştı.

Scott bunun yalnızca tek bir anlama gelebileceğini fark etti.

“Onu yakaladın, değil mi? Bu şerefsiz evimize giren şerefsiz.”

Mutfakta, yemek odasında ya da oturma odasında göze çarpan bir şey yoktu. Eski, birbiriyle uyumsuz eşyalar ve içi kırıntılarla dolu kâğıt tabaklar. Otuzlar ve kırklardaki LAPT memurlarına ait çerçeveli iki fotoğraf ve eski bir televizyon dizisi olan *Dragnet*' a ait, Jack Webb ve Harry Morgan'ın ellerinde altıpatlar tuttuğu bir poster. Orası, elmas soygunundan beş milyon dolar pay almış bir adamın evine hiç benzemiyordu ama mesele de buydu zaten.

Maggie oturma odasına geri döndüğünde daha sakindi.

Oturma odasının dışındaki kısa bir koridor yatak odalarına çıkıyordu ama vardıkları ilk oda, yarı depo yan kendi-mi-çok-seviyorum odasıydı. Duvarlar Evers’la LAPT’dan arkadaşlarının çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu. Akademi mezuniyetindeki genç, üniformasız Evers. Devriye araçlan-nın yanında poz veren Evers ve başka bir polis memuru. Daha yeni aldığı altın rengi dedektif yıldızını kameraya gösteren Evers ve üzgün bakışlı bir kadın. Hollenbeck’teki bir olay ye-rinden Evers ve genç lan Mills. Scott, Evers’ı tüm fotoğraf-larda olmasından ötürü tanımıştı. Adamın yıllar içindeki de-ğişimini fark edince, yerin ayağının altından kaydını hissetti.

George Evers fotoğraftaki herkesten daha iriydi. Kemer-i-nin üstündeki büyük göbeğiyle epey geniş, irikıym bir adam-dı ama göbeği yumuşak, sarkık bir göbek değildi. Semsertti.

Scott’ın hiç kuşkusu yoktu artık. Bundan adı gibi emindi.

George Evers AK-47’li inkıym adamdı ve Scott bunu fark ettiği anda gözünün önüne adamın tüfeği geldi. Pat pat pat.

“Kes şunu.”

Scott nefes alıp verdi. Maggie hemen yanı başındaydı, inliyordu. Scott, Maggie’nin başına dokundu ve patlamalar yok oldu.

Duvardaki hiçbir şey, Evers’la olay yerinin ya da elmas-ların arasında bağlantı kuramazdı ama Scott gözlerini on-lardan alamıyordu. Bir fotoğraftan diğerine bakıyordu ki içlerinden biri dikkatini çekti. Evers’la başka bir adamın bir balıkçı teknesindeki renkli fotoğrafıydı bu. Gülümsüyorlar-dı ve ellerini birbirlerinin omzuna atmışlardı. Diğer adam Evers’tan birkaç yaş gençti ve daha kısaydı. Saçları bembe-yaz, gözleri masmaviydi.

Onu görmek Scott'ın hafızasını tetikledi ve her şey bir film şeridi gibi akmaya başladı: Kaçış arabasının sürücüsü katillere seslenirken maskesini kaldırarak beyaz favorisini ortaya çıkarıyor. Katiller arabaya doluşurken sürücü tekrar önüne dönüyor, maskesini tamamen çıkarıyor ve Scott adamın yüzünü -bu adamın yüzünü- görüyor. Ardından Gran Torino oradan kaçıyor.

Scott hâlâ o anın içindeyken cebinde hissettiği titremeyle kendine geldi. Telefonuna bakınca Covvly'den bir mesaj geldiğini gördü.

BULDUM

Ardından ikinci bir mesaj geldi.

BULUŞALIM

Scott da ona mesaj attı.

NE BULDUN?

Birkaç saniyenin ardından Cowly'nin cevabı geldi.

ELMASLARI. GEL.

Scott sorusunu yazdı.

NEREYE?

Scott arabasına koştu ve Maggie de onunla beraber koştu.

Maggie

Maggie konsola oturmuş, Scott'ı izliyordu. Onun hareketlerinin, duruşunun ve yüz ifadelerinin ince ayrıntılarını, kokusunu yazdığı kadar net yazıyordu aklına. Bakışlarını izleyerek nereye baktığını, ne kadar baktığını ve ne kadar hızlı baktığını not ediyordu. Kendisiyle konuşmazken bile çıkardığı sesleri dinliyordu. Her hareketi, her bakışı ve her tonu bir mesajdı ve Maggie onu, ancak o mesajları okuyarak tanıyabilirdi.

Maggie, Scott'ın değişen kokusunu aldı ve o tanıdık türlü tatlardı: ekşi korku, tatlı neşe, acı öfke kabarması, yanık gerginlik...

Maggie kendi beklentisinin artmaya başladığını hissetti. O ve Pete o uzun yollar boyunca yürümeden önce Pete silahlarını kuşanıp kendini hazırlarken ve diğer bahriyeliler de aynısını yaparken şimdikine benzer işaretler gördüğünü

hatırladı. Söyledikleri şeyleri hatırladı. Silahlan kuşanın.
Silahlan kuşanın. Silahları kuşanın.

Maggie heyecanla inledi.

Scott ona dokunarak yüreğini sevinçle doldurdu.

O uzun yolu yürüyeceklerdi.

Scott silahını kuşanmıştı.

Maggie ağırlığını bir patisinden diğerine verdi; beklenti içindeydi ve hazırды. Kanın tadı ağzına dolarken sırtındaki tüyler tepeden tırnağa havaya dikildi.

Sürü arayacaktı.

Sürü avlanacaktı.

Maggie ve Scott.

Savaş köpekleri.

Scott, Tekne'nin yalnızca birkaç blok ötesinde Hollywood Otobanı'ndan ayrıldı ve Birinci Cadde Köprüsü'nden geçerek Los Angeles Nehri'nin doğu yakasına doğru ilerlemeye başladı. Doğu yakası; depolarla, küçük fabrikalarla ve işleme fabrikalarıyla doluydu. Scott tır şeritlerinin arasında güneye doğru sürerek Cowly'nin bulunduğu yeri aradı.

“Sakin ol, bebeğim. Otur. Otur.”

Maggie ayağa kalkmış, gergin bir şekilde konsolla arka koltuk arasında gidip geliyordu. Konsola oturduğunda sanki bir şey arıyormuş gibi ön camdan dışarı baktı. Scott ne aradığını merak etti.

İki deponun arasına girince arkalarındaki boş binayı gördü; caddenin epey gerisinde kalan, batmış bir gemicilik şirketinin kalıntılarıydı bu bina. Önü, on sekiz tekerlekli tırlar için inşa edilmiş yükleme rampalarıyla doluydu ve girişin yanma kocaman bir SATILIK tabelası asılmıştı.

“İşte burada.”

Açık taba rengi bir Impala yükleme rampasının yanma park etmişti. Büyük yükleme kapısı kapalıydı ama hemen yanındaki personel kapısı açık duruyordu.

Maggie görmek için başını eğdi ve burun delikleri titremeye başladı.

Scott arabasını Impala'nın yanma çekip Cowly'ye mesaj attı.

GELDİM

Tam arabadan incekken Cowly'nin cevabı geldi.

İÇERİDEYİM

Scott, Maggie'yi de arabadan indirdi ve kapıya doğru yöneldi. Cowly'nin burayı nasıl bulduğunu ve elmasların burada ne aradığını merak ediyordu ama cevaplar pek de umurunda değildi. Bunun EversTn ipini çekecek hamle olmasını istiyordu; Evers'in, I-Man'in ve diğerlerinin.

Depo ışığı loş olsa da etrafı görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Devasa, bomboş mekan dört tır alacak kadar büyük, on metre kadar yüksekti ve yalnızca enleri ağaç gövdeleri kadar geniş destek kolonlarıyla bölünmüştü. Deponun diğer ucundaki kapılar ofislere çıkıyordu. Kapılardan biri açıktı ve içeriden ışık süzülüyordu.

Maggie başını eğip koklamaya başladı.

“Hey, Cowly! Orada mısın?”

Scott içeri girdi ve Maggie de onunla aynı anda hareketlendi. Scott, Cowly'nin neden arabasında beklemediğini ve kendisi oraya vardığında neden dışarı çıkmadığını merak etti.

Deponun diğer ucundaki açık kapıya doğru seslendi.

“Cowly! Neredesin?”

Covvly cevap vermedi. Mesaj bile atmadı.

Scott odanın diğer ucuna doğru yollanmaya başlamıştı ki, Maggie uyarı verdi. Hayvan olduğu yerde kaldı, başını yere eğdi, kulaklarını ileriye bakacak şekilde dikti ve bakışlarını sabitledi.

Scott, Maggie'nin baktığı yere baktı ama yalnızca boş depoyu ve diğer uçtaki açık kapıyı gördü.

“Maggie?”

Maggie aniden arkalarına baktı ve otoparka açılan kapıya döndü. Başını yana eğip hırladı; hırıltısı bir uyarıydı.

Scott kapıya koştu ve elleri silahlı iki adamın binanın sonundan yanlarına doğru geldiğini gördü. Adamlardan biri otuzlarındaıydı ve üzerinde taba rengi bir spor ceket vardı. Diğeriyse George Evers'ın beyaz saçlı balıkçı arkadaşıydı. Scott fenalaştığını hissetti. Kalbi küt küt atıyordu. Beyaz saçlı sürücüyü tanıdığı anda, Mills Te Evers'ın bildiğini anladı. Cowly'yi ya kaçırmış ya da öldürmüş, sonra da onu yem olarak kullanıp kendisini tuzağa çekmişlerdi.

Derken beyaz saçlı adam Scott'ı gördü ve ateş etti.

Scott da onlara ateş edip geri kaçtı. Yaşlı adamı vurduğunu zannediordu ama göremeyecek kadar hızlıydı.

“Maggie!”

Scott deponun öbür ucundaki kapıya koştu. Genç adam arkasında belirip iki el ateş etti. Scott yana kaçtı, ateş etti ve en yakınındaki destek kolonunun arkasına gizlendi. Maggie'yi yanma çekti.

Taba rengi ceketli adam iki kez daha ateş etti ve kurşunlardan biri kolona çarptı.

Scott olabildiğince büzüldü ve sıkıca Maggie'ye sarıldı. Arkasına dönüp ofislerin olduğu yere baktı ve Cowly'nin hayatta olması için dua etti. Sonra avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Cowly! Orada mısın?”

Stephanie Anders, Daryl Ishi ve şimdi de Joyce Cowly.

Şahsi ölü sayısı gittikçe artıyordu ve sıradaki kendisi olabiliyordu.

Scott önce giriş kapısını, ardından da arkasındaki ofislere açılan kapıyı kontrol etti. O kadar korkmuş ve öfkeliydi ki tir tir titiyordu. Evers, I-Man ve diğer katil içerideyse, kapana kısılmış demektir. Er ya da geç eli silahlı biri ofis kapısından fırlayacak ve dokuz ay önce başladıkları şeyi bitirecekti. Onu öldüreceklerdi ve muhtemelen Maggie'yi de öldüreceklerdi.

Maggie'ye daha sıkı sarıldı.

“Kimse arkada kalmayacak, tamam mı? Biz ortağız. Cowly de öyle, tabii buradaysa.”

Maggie, Scott'm yüzünü yaladı.

“Evet, bebeğim. Ben de seni seviyorum.”

Scott ofis kapısına koştu. Maggie de onunla beraber koşmaya başladı ama sonra hızlanarak önüne geçti.

“Maggie, hayır! Yanıma gel.”

Maggie kapıya koştu.

“Otur!”

Maggie kapıdan içeri girdi.

“Maggie, çık! ÇIK!”

Maggie gözden kayboldu.

Binaya girdiklerinde Maggie, Scott'ın korkusuyla heyecanını hissetti ve bu hisleri kendisi hisleriymiş gibi algıladı. Bulundukları yer tehdit ve tehlike kokularıyla kaynıyordu. Uzun yolda duyduğuna benzer gürültülü sesler, evlerine giren adamın taze kokusu ve diğerlerinin kokulan. Scott'ın artan korkusu.

Onun yeri Scott'ın yanıydı.

Onu memnun etmeli ve korumalıydı.

Scott tehlikeli yerde oynamak istiyorsa onunla oynamak Maggie için bir zevkti; her bir gürültü ürkmesine neden olsa bile.

Scott büyük odanın içine doğru koştu ve Maggie de onun yanında koştu. Biraz daha gürültü duyulunca Scott ona sıkıca sanldı. Beğeni! Övgü!

Alfa mutlu.

Sürü mutlu.

Maggie'nin yüreği neşe ve teslimiyetle doldu.

Maggie, duvarın öteki tarafını görebilirmişçesine net bir şekilde evlerine giren yabancıнын orada olduğunu biliyordu. Koku konisi daralırken adamın taze, canlı kokusu daha da artmaktaydı.

Scott koştu, Maggie koştu çünkü onu koruması gerektiğini biliyordu. Yabancıyı ya kaçırmalı ya da yok etmeliydi.

Maggie daha hızlı koşmaya başlayarak tehdidi aradı.

Scott ona durmasını emretti ama Maggie durmadı. Silahını kuşanmıştı.

Alfa güvende.

Sürü güvende.

Maggie başka bir şey bilmiyordu. Havada evlerine giren adamın ve kimi tanıdık, kimi yabancı başka erkeklerin kokusu vardı; Maggie korkularının ve endişelerinin kokusunu aldı. Tabanca yağı, deri ve ter kokusu aldı.

Onlar da silahlarını kuşanmışlardı.

Maggie kapıya Scott'tan epey önce vardı ve ileride bir kapı daha gördü. Evlerine giren adam ve biri daha o kapının ardındaydı.

On bin nesli, Maggie'nin içini bir koruyucunun öfkesiyle doldurdu.

Scott onundu; ona bakması ve yanından ayırmaması gerekiyordu.

Ona zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Aksi takdirde ölmeyi yeğlerdi.

Maggie onu korumak için son hızla koninin sonuna koştu.

Joyce Cota/ly

SnellTe Evers, Cowly'yi, eski bir TV dizisindeki aptal kurban kız gibi elleri ve ağzı bağlı halde I-Man'in bagajına tıkmışlardı. Cowly bir hodri meydan oyunuyla kendi infazını erteletmişti. Onlara Orso'nun bildiğini söylemişti. Onlara, kendisine EversTa Snell'in özgeçmişini veren Personel Bürosu'ndaki başkomiser arkadaşının adını vermişti ve bu anlattıkları lan'a, onu tereddüte düşürmeye yetecek kadar inandırıcı gelmişti. Cowly'yi hemen öldürmek yerine önce

anlattıklarını kontrol etmek, lan için daha mantıklıydı. Kendini şimdi frenlemesi, paçayı sıyırmasıyla içeri tıklması arasındaki farkı yaratabilirdi.

Buna rağmen lan kendini sonsuza dek frenlemeyecekti. Cowly, Pahlasian'ı, Beloit'u ve Stephanie'yi öldüren beş adamdan dördünü teşhis etmişti. Beyaz saçlı sürücü, George Evers'ın ağabeyi Stan'di. Beşinci adam orada olmasa da Cowly, adının Barson olduğunu öğrenmişti.

Cowly hayatta kalamayacak kadar çok şey biliyordu. lan anlattıklarını kontrol ettikten sonra ölümünü açıklayacak bir etraftan-dolaş stratejisi bulur bulmaz onu öldürecekti.

Sonuç olarak Cowly şu anda bagajdaydı, öfkeden kudu-ruyordu ve çektiği acıyı bastırmaya çalışıyordu. O aptal biri değildi ve ne o gün ne de ondan sonraki günlerde kurban olmayı kabul ediyordu.

Plastik kelepçe sımsıkıydı. Cowly iri bir parça et kaybetse de elini kurtarmayı başardı. Bagaj açma tuşunu buldu ve dışarı çıktı. Kan elinden musluktan akarcasına akıyordu.

Ian ve Stan, deponun arkasına park etmişti. Silahını ve telefonunu aldıklarından, Cowly arabalarına girmeye çalıştı ama ikisi de kilitliydi. Ian'ın bagajında bir bijon anahtarı buldu.

Hâlâ apaydınlık Kaliforniya güneşine karşı gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ki deponun içinden gelen silah seslerini duydu. Yardım istemek için caddeye koşabilirdi ama lan'm kendi telefonunu kullanarak Scott'a mesaj attığını biliyordu. lan o gün onları öldürmeyi planlıyordu zaten; şu anda Scott'ı öldürüyor olabilirdi.

Cowly, arkasında kan izleri bırakarak binaya doğru koştu.

Maggie loş odanın içine koştı ve koku konisinin sonuna vardı. Evlerine giren adam uzun ve genişti, kokusu alevlerin arasındaymış gibi her yanı sarmıştı. Maggie ikinci adamın kokusunu biliyordu ama adam bir şeyler söylese de ona al-dırış etmedi.

“Dikkat et! Köpek!”

Eve giren adam arkasını döndü ama yavaş ve ağırды.

Maggie, adamın üzerine atlarken hırladı ve adam kolları-nı kendine siper etti.

Maggie, adamı dirseğinin hemen altından yakaladı. Diş-lerini etine geçirdi ve vahşi bir şekilde başını sallarken hır-la-yıp homurdandı. Adamın kanının tadı Maggie’nin ödülüydü.

Adam bağıra çağıra sendeledi.

“Al şunu üstümden! Al şunu!”

Diğer adam hareket etti ama yalnızca bir gölgeydi.

Maggie evlerine giren adamı yere indirmek için debe-lenmeye başladı. Adam gerisingeri sendeleyerek bir duvara çarptı, Maggie’den kurtulmaya çalıştı, bağırıp çağırdı ama yere düşmedi.

Diğer adam bağırdı.

“Nişan alamıyorum. Lanet olsun, onu kendin vur! Öldür onu!”

Maggie adamı yere sermek için canla başla uğraşırken adamların söylediği şeyler yalnızca anlamsız gürültülerdi.

“Öldür onu!”

Scott James

Scott, köpeği için korkarak daha hızlı koşmaya başladı. Maggie o olmadan evlere girmek ve tehlikeyle tek başına yüzleşmek için eğitilmişti ama o anda neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Scott biliyordu ve her ikisi için de korkuyordu.

“Maggie, Bitti! Beni bekle, lanet olası.”

Scott kapıya vardığında Maggie’nin hırladığını duydu ve kendini kısa bir koridorda buldu. Bir adam bağırdı.

Arkadan bir el ateş edildi ve kurşun duvara çarptı. Scott bir anlığına arkasına baktı. Spor ceketli adam peşindeydi.

Scott tabancasını kapıya karşı sabitledi ve hırıltılarla bağ-rışmalar devam ederken bir el ateş etti.

Spor ceketli adam düştü ve Scott hırıltıların geldiği yere döndü.

Ian Mills bağırdı.

“Nişan alamıyorum. Lanet olsun, onu kendin vur!  ld r onu!”

Scott, *geliyorum*, diye geçirdi içinden. Sese doğru koştu.

Koridor, leş gibi pencereleri olan, geniş, boş bir temizlik odasına açıldı. Ian Mills odanın en uzak köşesindeydi, elindeki tabancayı savuruyordu. George Evers kolundan sarkan Maggie’yle duvar boyunca yanlamasına yalpalamaktaydı. Evers büyüktü, kocaman göbeği olan büyük, güçlü bir adamdı ve hatta Scott’ın hatırladığından daha iriydi ama Maggie’den ka amıyordu. Derken Scott tabancayı gördü ve tabanca Maggie’ye doğru döndü.

Namlu Maggie'nin omzuna değdi.

Scott'ın zihnindeki bir ses bağırdı. Belki de ses kendi sesi idi ya da belki de Stephanie'ninkiydi.

Seni bırakmayacağım.

Seni koruyacağım.

Bir adam, ortağının ölmesine izin vermezdi.

Scott kendini tabancanın önüne attı ve patladığını duydu. Kurşunu ya da kurşun içine girdiğinde kaburgalarının kırıldığını hissetmemişti. Yalnızca derisinin altında patlayan sıcak gazın baskısı vardı.

Scott yere düşerken George Evers'ı vurdu. Evers irkilip yan tarafını tuttu. O, yana doğru kayarken Scott beton zemine çarptı. I-Man gölgelerin arasındaydı ama bir dış kapı açılınca üzeri aydınlandı. Joyce Cowly içeri girmiş olabilirdi ancak Scott emin olamadı. Maggie başucuna gelip ölmesi için ona yalvardı.

Scott ona, "Sen iyi bir kızsın, bebeğim. Dünyadaki en iyi köpeksin," dedi.

Dünyası kararırken Scott'ın son gördüğü şey Maggie oldu.

Joyce Cowly

Silah sesleri yüksekti. Öylesine yüksekti ki, Cowly odanın diğer ucundan geldiklerini anlamıştı. Koşarak depoya girdi ve karşısında Ian Mills'i buldu. Scott yerdeydi, Evers bir dizinin üstüne çökmüştü ve köpek çıldırmak üzereydi.

Mills kapının açılma sesiyle o tarafa döndü ve karşısında Cowly'yi görünce şaşırdı. Mills'in elinde bir silah vardı ama yanlış yöne doğrultulmuştu.

Cowly kolunu sertçe savurup elindeki bijon anahtarıyla Mills'in alnını yardı. Mills yanlamasına sendeleyip elindeki silahı düşürdü. Cowly, bu kez sağ kulağının üstüne vurunca Mills düştü. Cowly silahını aldı, başka silahı olup olmadığını kontrol etmek için üzerini aradı ve ceptelefonunu buldu.

Köpek, Scott'm başucuna dikilmiş çılgınca havlıyor ve hırlıyordu. Evers dikkatle köpeğin yanından geçerek kapıya ulaşmaya çalıştı.

Cowly silahını Evers'a doğrulttu ama köpek nişan almasını engelliyordu.

"Evers! Silahını bırak. İndir şunu. İşin bitti."

"Siktir git."

Köpek Evers'm bağırsaklarını deşmek istiyor gibiydi ama Scott'ın başından ayrılıp yapamıyordu.

"Vurulmuşsun. Ambulans çağıracağım."

"Siktir git."

Evers bir el ateş etti ve deponun içine doğru koştu.

Cowly 911 'i aradı, adını ve rozet numarasını verdi, onlara bir polis memurunun vurulduğunu söyledi ve yardım istedi.

Mills'i tekrar kontrol ettikten sonra Scott'a yardım etmek için hamle yaptı ama köpek üzerine atlayarak olduğu yerde donakalmasına neden oldu.

Maggie'nin bakışları çılgınca ve vahşiydi. Havlıyor, hırlıyor ve pençelerini gösteriyordu ama Scott bir kan deryası içindeydi ve kırmızı derya gittikçe büyüyordu.

“Maggie? Beni tanıyorsun. Uslu kız, Maggie. Scott kan kaybından ölecek. Bırak da ona yardım edeyim.”

Cowly yanaşmaya çalıştı ama Maggie tekrar üzerine atıldı. Cowly’nin gömleğinin kolunu yırttıktan sonra Scott’ın başucuna geri döndü. Patileri Scott’ın kanma bulanmıştı.

Cowly silahı eline alınca gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Çekilmen gerek, köpek. Yoksa Scott ölecek.”

Köpek havlamaya, hırlamaya ve diş göstermeye devam etti. Öfkeden kuduruyordu.

Cowly silahı kontrol etti. Gözlerinden yaşlar akarken emniyet mandalını indirdiğinden emin oldu.

“Bana bunu yaptırma, köpek, olur mu? Lütfen yaptırma.”

Köpek kıpırdamadı. Scott’ın dibinden ayrılmıyordu. Onu bırakmıyordu.

“Köpek, lütfen. Scott ölüyor.”

Maggie tekrar üzerine atıldı.

Cowly nişan aldı, artık hüngür hüngür ağlıyordu ama o anda Scott elini kaldırdı.

Scott James

Scott karanlıkta süzülürken onun sesini duydu.

Scotty, geri dön.

Beni bırakma, Scotty.

Scott sese doğru süzüldü.

Seni bırakmayacağım.

Seni hiç terk etmedim.

Şimdi de etmeyeceğim.

Scott yaklaştı ve karanlık aydınlanmaya başladı.

Ses havlamaya dönüştü.

Scott gözünü açtı ve uzandı.

Maggie

Maggie, evlerine giren adama ilkel bir vahşilikle saldırdı ve onu yere indirmeye çabaladı. Dişleri bunun için tasarlanmıştı. Uzun, keskin ve içe doğru kıvrıktılar. Epey derine batıyorlardı ve adam kaçmaya çalıştığı zaman kendi debelenmeleri Maggie'nin dişlerini daha da derine sokuyor, kaçmasını daha da imkânsız kılıyordu. Kemik kıran çenesi gibi dişleri de türü ehlileştirilmeden önceki vahşi atalarının armağanlarıydı. Tüm öldürme araçları DNA'sındaydı.

Scott güvende.

Sürü güvende.

Onu korumak için önden koşmuştu ama Scott odaya girince yüreği kabardı.

Onlar sürüydü.

İki kişilik bir sürüydüler, tek bedendiler.

Scott saldırıya geçti, yanında ve onun için savaşıyordu, bir sürü olarak savaşıyorlardı ve Maggie'nin kabaran yüreği mutlulukla doldu.

Yüksek sesli, keskin bir patlama bu mutluluğu söndürdü.

Scott düştü ve değişen kokusu Maggie'yi afallattı. Scott'ın acısı ve korkusu sanki kendisinin acısı ve korkusu olarak

Maggie'nin benliğine yayıldı. Kanının kokusu onu çılgına döndürdü.

Alfa yaralı.

Alfa ölüyor.

Maggie'nin dünyası küçüldü ve içine sadece Scott'ı aldı.

Koru. Koru ve kolla.

Maggie evlerine giren adamı bırakıp Scott'a döndü. Çılgınca yüzünü yaladı, inledi, ağladı ve yanından geçmeye çalışan adama öfkeyle hırladı. Sonra Scott'ın başucuna dikildi ve bir uyarı olarak diş gösterdi.

Koru.

Gözet.

Evlerine giren adam kaçtı ama kadın yanına yaklaştı. Maggie, kadını tanıyordu ama kadın sürüden değildi.

Maggie hırlayıp kadını uyardı. Havladı ve diş gösterdi. Kadının kolunu kesti ve onu uzak tuttu. Sonra Scott'ın sakinleştirici dokunuşunu hissetti.

Maggie'nin yüreği yine mutlulukla doldu. Scott'ın yüzünü yalayarak yüreğiyle onu iyileştirdi, tıpkı onun yüreğinin kendisini iyileştirdiği gibi.

Scott gözlerini açtı.

“Maggie.”

Maggie anında dikkat kesildi.

Maggie, Scott'ın gözlerinin içine baktı. İzliyor, bekliyor, emrini istiyordu.

Scott duvarın ötesindeki büyük odaya baktı.

“Yakala.”

Maggie tereddüt dahi etmeden Scott'ın üstünden atlayıp

evlerine giren adamın peşine düştü. Taze kan kokusunu takip etmek epey kolaydı.

Maggie koku konisine girdi, takip etti ve saniyeler içinde adamı buldu. Son sürat depodan fırladı, güneşe çıktı ve Scott'a zarar veren adamın bir arabaya doğru sendelediğini gördü.

Maggie daha hızlı koşmaya başladı. Yüreğı neşeyle doluydu çünkü Scott'm arzusunu yerine getiriyordu.

Onu yakalayacaktı.

Adam, Maggie'nin geldiğini gördü ve silahını doğrulttu. Maggie bunun bir saldırı eylemi olduğunu biliyordu ama anladığı tek şey buydu. Adamın salğırdan olması öfkesini ateşlemiş, gözünü karartmıştı.

Maggie, adamın boğazına baktı.

Onu yakalayacaktı.

Scott güvende.

Sürü güvende.

Maggie dişlerini çıkarmış, çenesini açmış bir halde havaya zıpladı; yüreğı korkunç, muhteşem bir mutlulukla doluydu.

Sonra parıltıyı gördü.

ON BİR SAAT SONRA

Keck/ Güney Californiya Üniversitesi Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi Hemşiresi Emma Wilson

Üç kadın hemşire ve iki erkek cerrah, ona bekleme salonunun genç, seksi polislerle dolu olduğunu söylemişti. Emma o polisleri görmek için can atıyordu, hem de onu herkese bağırıp çağıran yaşlı Komiser hakkında uyarmalarına rağmen. Saldırı köpeği gibi üzerine atlar, demişlerdi.

Emma en çok da o adamı merak ediyordu ama korkmuyordu. Neredeyse yirmi yıldır başhemşirelik yapıyordu ve yalnızca birkaç doktorun ona karşı gelmeye cesareti vardı.

Memur James'in hasta tabelasını bir köşeye koydu, ekibine bir dakikaya kadar döneceğini söyledi ve çift kanatlı kapıdan geçip koridora çıktı.

Emma Wilson, hastaneye ne zaman bir polis memuru ge-

tirilse böylesi manzaralarla karşılaşırđı ama her seferinde de etkilenirdi.

Lacivert üniformalılar bekleme salonundan taşmış, koridora yayılmıştı. Erkek polisler, kadın polisler, rozetleri kemerlerine takılı sivil polisler.

“İçeride neler oluyor, sizi lanet olası herifler?”

Adamın sesi koridorda yankılanmış, her bir polis dönüp ona bakmıştı.

Emma arkasını döndü ve şöyle düşündü: Aha, o sensin demek.

Uzun boylu, ince, üniformalı bir komiser kalabalığı yararak gelmekteydi. Tepesi kel, yanlarındaki saçlarsa kısa ve griydi ve Emma’nm şimdiye dek gördüğü en çirkin somurtuşla somurtuyordu.

Emma bir elini havaya kaldırıp adama durmasını işaret etti ama adam durmayıp göğsü Emma’nm eline değene dek ilerlemeye devam etti. Hâlâ somurtuyordu.

“Ben Komiser Dominick Leland ve Memur James *bana ait*. Polisimin durumu nasıl?”

Emma, adamı baştan ayağa süzdükten sonra sesini alçalttı.

“Bir adım geri çekil.”

“Bana bak lanet olası, eğer oraya kendim girmek zorunda...”

“Bir. Adım. Geri. Çekil.”

Adamın gözleri öylesine genişledi ki, Emma yuvalarından fırlayacaklarını düşündü.

“Lütfen.”

Leland geri çekildi.

“Doktor birazdan gelip daha fazla bilgi verecek ama ameliyatının iyi geçtiğini söyleyebilirim. Birkaç dakika önce uyanmıştı ama sonra geri uyudu. Bu normal bir durum.”

Koridoru dolduran polislerden fısıltılar yükseldi.

Leland, “O iyi mi?” diye sordu.

“Doktor sorularınızı yanıtlayacak ama evet, iyi. Daha da iyi olacak.”

Haşın somurtuşu yumuşayan komiser, rahatlayarak omuzlarını düşürdü. Emma adamın o anda yaşlı, yorgun ve o kadar da korkunç görünmediğini fark etti.

“Peki, o zaman. Teşekkürler...”

Yaka kartına baktı.

“Hemşire Wilson. Ona yardım ettiğiniz için teşekkürler.”

“Maggie burada mı?”

Leland dikleşti ve bakışları tekrardan sertleşti.

“Memur James benim K-9 Birimi’nde görev yapıyor. Maggie onun polis köpeği.”

Emma, Maggie’nin bir köpek olmasını beklemiyordu ama bu durum onu duygulandırmıştı. Komiseri başıyla onayladı.

“Uyandığında Maggie’nin güvende olup olmadığını sordu.”

Komiser bakışlarını Emma’nın üzerine dikti, konuşamıyor gibiydi. Sonra gözleri doldu ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Köpeğini mi sordu?”

“Evet, Komiser Bey. Yanındaydım. ‘Maggie güvende mi?’ dedi. Başka bir şey söylemedi. Uyandığında ona ne diyeyim?”

Leland cevap vermeden önce gözlerini silince, Emma iki parmağının olmadığını gördü.

“Ona, Maggie’nin güvende olduğunu söyle. Komiser Leland’in ona bakacağını ve kendisi dönene kadar onu koruyacağını söyle.”

“Söyleyeceğim, Komiser Bey. Az önce de dediğim gibi doktor birazdan açıklama yapacak. Hepiniz rahat olun.”

Emma çift kanatlı kapıya doğru dönerken Leland onu durdurdu.

“Hemşire Wilson, bir şey daha var.”

Emma arkasını döndüğünde Leland’in gözleri yine dolmuştu.

“Evet, Komiser Bey?”

“Ona, o köpeğin aksadığını görmemiş gibi yapmaya devam edeceğimi söyle. Lütfen bunu söyle. O anlayacaktır.”

Emma bunun aralarında bir şaka olduğunu düşündü ve ne demek istediğini sormadı.

“Söylerim, Komiser Bey. Eminim bunu duyduğuna sevinecektir.”

Emma Wilson çift kanatlı kapıdan içeri girerken diğerlerinin somurtkan komiser hakkında ne kadar yanıldığını düşündü. O öfkeli somurtuşunu aştığınız ve ona karşı durduğunuz anda, tam bir sevgi yumağına dönüşüyordu.

Belli ki sadece kuru gürültüydü.

On Altı Hafta Sonra

Scott James, K-9 eğitim tesisinin geniş alanında yavaşça koşmaktaydı. Yan tarafı, ikinci saldırının ardından, birincide olduğundan daha çok acıyordu. Evinde yine bir şişe dolusu ağrıkesici vardı. Kendisine inat etmeyi kesip onları içmesini söylese de bunu yapmıyordu. İnatçı olmak iyiydi. Scott, inatçı olmak konusunda inatçıydı.

Scott pat diye durunca, Leland kaşlarını çatı.

“Bakıyorum da köpeğimin vurulduğu iğneler işe yaramaya başlamış. Hemen hemen iki aydır aksadığını görmedim.”

“O benim köpeğim, sizin değil.”

Leland göğsünü kabarttı ve somurtuşunu dik bakışlarıyla değiştirdi.

“Yok canım! Buradaki her üstün köpek benim köpeğimdir, bunu unutmasan iyi edersin.”

Maggie ona alçak, tehditkâr bir hınkıyla cevap verdi.

Scott, Maggie'nin kulağına dokundu ve Maggie kuyruğunu sallamaya başlayınca gülümsedi.

“Siz ne derseniz o, Komiserim.”

“Şimdiye dek tanıdığım en dayanıklı, en inatçı piç olabilirsiniz.”

“Teşekkürler, Komiserim.”

Leland, Maggie'ye baktı.

“Veteriner daha iyi duymaya başladığını söyledi.”

Depodaki olaydan sonra Leland ve Budress, Maggie'nin sol kulağının pek de iyi duymadığını fark etmişlerdi. Veterinerler onu muayene etmiş, kulaklarına bakmış ve kısmi işitme kaybı yaşadığını kararlaştırmışlardı. Sinirsel travmayla ilgiliydi ama geçici bir durumdu. Maggie'ye iğne yazmışlardı. Biri sabah, biri akşam.

Leland ve Budress, bunun otoparkta George Evers'in peşinden koşarken olduğuna karar kılmışlardı. Adam, Maggie'yi yakın mesafeden vurmaya çalışmıştı. İsabet ettirememişti ama tetiğe bastığında Maggie yalnızca birkaç santim ötesindeydi. Evers hayatta kalmıştı ve şu sıralar Ian Mills, David Snell ve çetelerinin beşinci üyesi Michael Barson'la birlikte üç kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını çekiyordu. Bu, darağacından yırtmak için kabul ettikleri hapis cezasıydı. Scott hayal kırıklığına uğramıştı. Duruşmalarında şahitlik etmek istemişti. Stan Evers depoda ölmüştü.

Scott, Maggie'nin başına dokundu. Maggie kıl payı kurtulmuştu.

“Gayet iyi duyuyor, Komiserim. Çağırdığımda geliyor.”

“Hâlâ iğnelerini oluyor mu?”

“Biri sabah, biri gece. Hiç atlamıyoruz.”

Leland memnun bir şekilde homurdandı.

“Olması gerektiği gibi. Bana senin hâlâ hava değişimini reddettiğini söylediler.”

“Evet, efendim. Doğrudur.”

“Aferin. İnatçılık yapmaya ve sağlam durmaya devam et, Memur James, ben her adımında yanında olacağım. Her zaman arkamı kollayacağım.”

“Arkamı mı toplayacaksınız yani?”

“Öyle görmek istiyorsan öyle olsun. Tüm o arkamı toplama işi bittiğinde ve benim gibi yaşlı bir adamdan daha hızlı hareket etmeye başladığında, sen ve bu güzel köpek hâlâ burada olacaksınız. Sen bir köpek adamısın, Scott. Sen buraya aitsin.”

“Teşekkürler, Komiserim. Maggie de size teşekkür ediyor.”

“Teşekküre gerek yok, evlat.”

Scott elini uzattı ve LelandTe tokalaştılar.

Maggie yine hırlayınca Leland kocaman, apaydınlık bir şekilde gülümsedi.

“Şu haline bir bakar mısın, nasıl da hırlyyorsun? Neredeyse iki ay evimde kaldın ve kucağımdan inmedin! Şimdi arkadaşına kavuştun ya, hırlarsın elbet!”

Maggie yine hırladı.

Leland kahkahayı bastı ve ofisine doğru yürümeye başladı.

“Tanrım, bu köpekleri çok seviyorum. Bu harika köpeklerle bayılıyorum.”

“Komiserim...”

Leland yürümeye devam etti.

“Görmemiş gibi yaptığımız için teşekkürler. Diğer her şey için de.”

“Teşekküre gerek yok.”

Scott, Leland’in gözden kayboluşunu izledikten sonra eğilip Maggie’nin başını okşadı. Eğilmek canını yakıyordu ama Scott umursamadı. Acı, iyileşmenin bir parçasıydı.

“Biraz daha koşmak ister misin?”

Maggie kuyruğunu salladı.

Scott yavaşça koşmaya başladı. O kadar yavaş koşuyordu ki Maggie ona yürüyerek eşlik ediyordu.

“Joyce’tan hoşlandın mı?”

Maggie yine kuyruğunu salladı.

“Ben de ama şunu sakın unutma; sen benim bir numaralı kızımsın. Her zaman da öyle olacaksın.”

Maggie burnunu eline sürtünce, Scott gülümsedi.

Onlar sürüydü ve her ikisi de bunun farkındaydı.

SON SÖZ

LAPT K-9 Birimi ya da Travma Sonrası Stres Bozukluğu konusunda bilgisi olan okuyucular, o konuların aşkılarıyla bu kitaptaki tasvirleri arasında farklılıklar olduğunu göreceklerdir. Bu farklılıklar araştırma hataları değil, dram artırmak ya da bu hikâyenin anlatılışını kolaylaştırmak için verilmiş kararlardır.

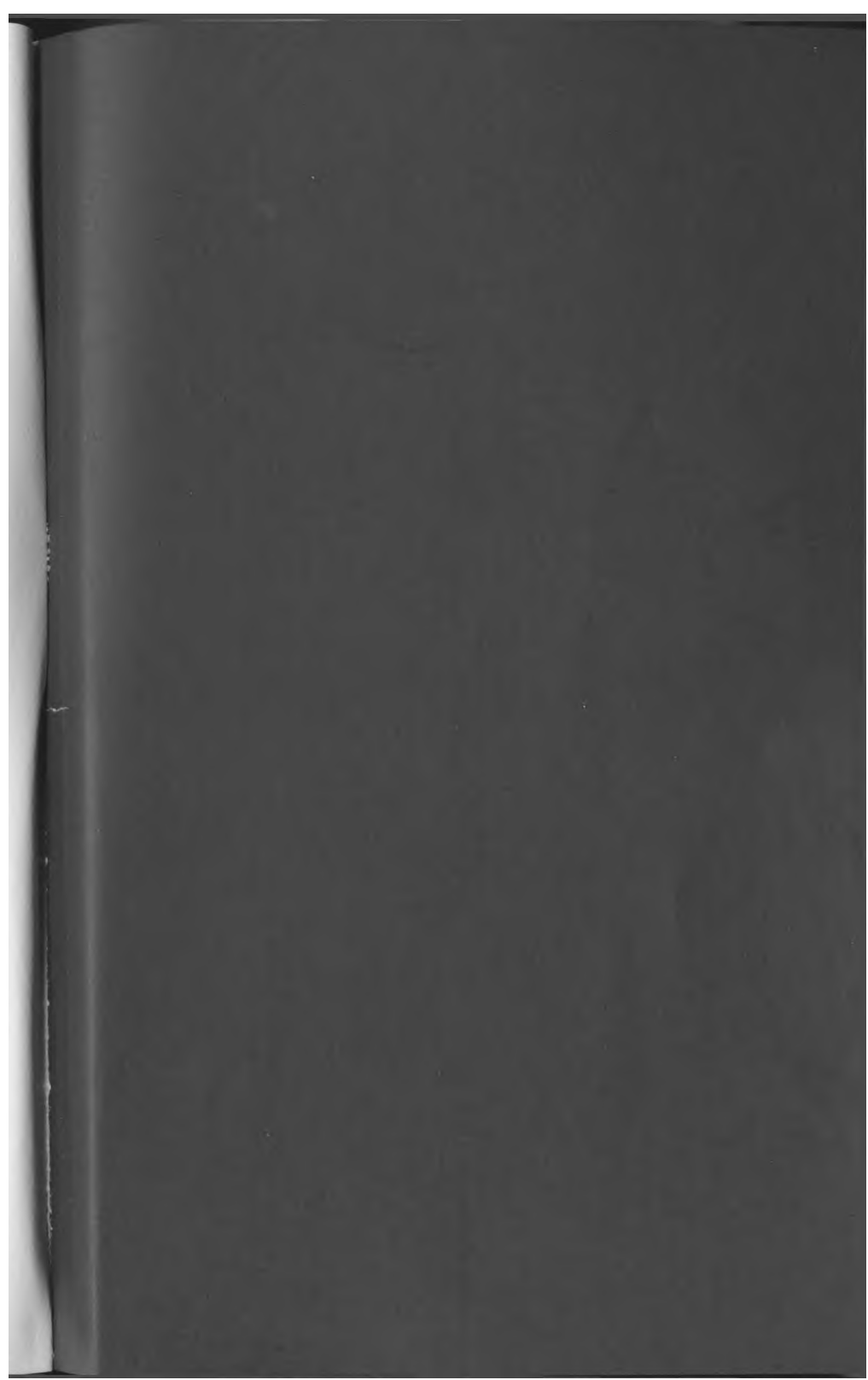
İnsanlarda ve köpeklerde görülen travma sonrası stres bozukluğu gerçektir. Aşırı irkilme tepkisi gibi semptomların tedavisi ziyadesiyle zordur ve iyileşme süresi burada belirtildiğinden çok daha uzundur.

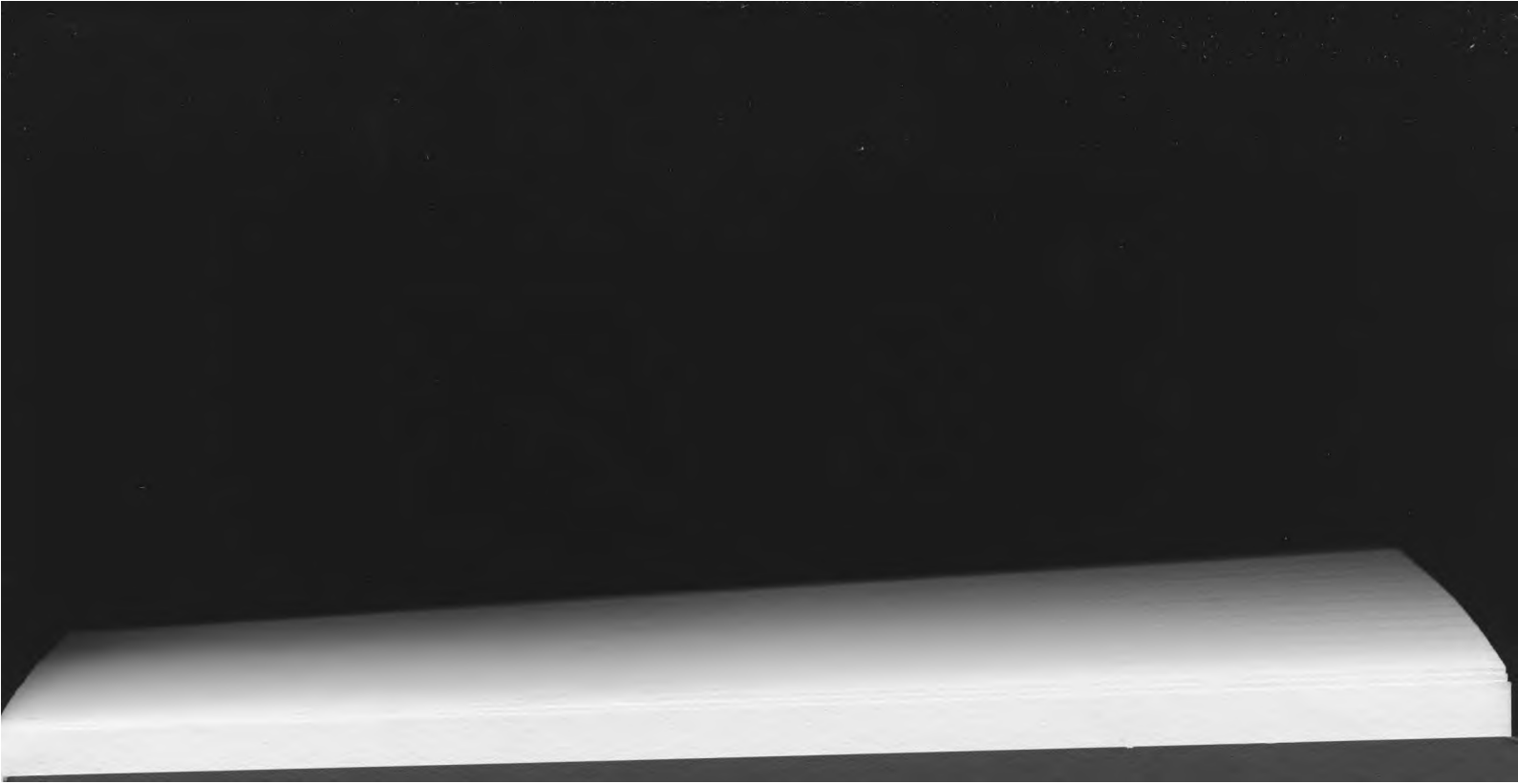
LAPT K-9 Birimi, muhteşem eğitimler almış bireylerle polis köpeklerinin oluşturduğu seçkin bir organizasyondur. Yardımları ve işbirliği için Sorumlu Memur B.V. Gerardo Lopez'e teşekkürlerimi sunarım. Sertifikalı bir K-9 eğitmeni olmak için Scott'ın alması gereken eğitim süresi bu hikâye için kısaltılmıştır. “K-9 alanı” yahut “mesa” olarak da bilinen esas LAPT eğitim tesisi, Polis Akademisi'nin yanındaki

Elysian Parkı'nda bulunmaktadır. Bu hikâyede sözü geçen tesis gerçek değildir. Köpek bakma, besleme ve barındırma kuralları LAPT'nin *K-9 Birimi Usulleri ve Esasları Elkitabı*'nda belirtilmiştir. Onaylı K-9 beslenme programında salamın yeri yoktur. Emniyet Müdürü Michael Downing'e ve Metro Bölgesi'nin Sorumlusu Başkomiser John Incontro'ya ayrıca teşekkür ederim.

Meredith Dros ve yapım ekibinden Linda Rosenberg'e (Redaksiyon Direktörü) ve Rob Stemitzky'ye büyük katkı ve yardımlarından ötürü bir kez daha teşekkür ederim. Redaktör Patricia Crais yayıncılıktaki en zor redaktörlük işine sahip; uykusuz gecelerine sorabilirsiniz. Neil Nyren ve Ivan Held bundan daha destekleyici olamazlardı. Çatlak oluşturma neredeyse eminler. Sebepsiz yere de değil hani. Aaron Priest hâlâ kahramanımdır. Benimle Alman çoban köpeği bilgilerini paylaştığı için Diane Barshop'a çok teşekkürler. Joanie Fryman'a da. Kate Stark, Michael Barson ve Kim Dower... Bana inandığınız için var olun.

Bu kitaptaki tüm hataların sorumluluğu bana aittir.

ROBERT CRAIS

ŞÜPHELİ

“Bahse uarım, senden daha çok kurşun yemişimdir.”

Los Angeles Polis Teşkilatından Scott James'in durumu pek iyi değildir. Sekiz ay önce, kimliği belirsiz kişilerce gerçekleştirilen bir gece saldırısında ortağı Stephanie ölmüş, kendisi ölümden dönmüştür. Ölmediği için de öfke ve utanç içinde kalmış, her an patlamaya hazır bir bomba gibi yaşamaya başlamıştır. Artık göreve devam edemeyecek durumdadır... Ta ki yeni ortağıyla tanışana dek.

Maggie'nin de durumu pek iyi değildir. Eğiticisini bir canlı bomba patlaması sonucunda kaybetmeden önce Irak ve Afganistan'da görev alan Alman çoban köpeği Maggie'nin yaşadığı Travma Sonrası Stres Bozukluğu en az Scott'inki kadar kötüdür.

artık birbirlerinin son şansdır. Dışlanan ve bir kenara itilen bu ikili, kimsenin karışmalarını istemedikleri tek davayı soruşturmaya koyulurlar: Stephanie'yi öldüren adamların kimliklerini bulmaya. Ne var ki, öğrendikleri şeyler Scott'a anlatılanlarla bir değildir ve atıldıkları bu macera her ikisini de şahsi cehennemlerinin kör noktalarına doğru çekmeye başlamıştır.

